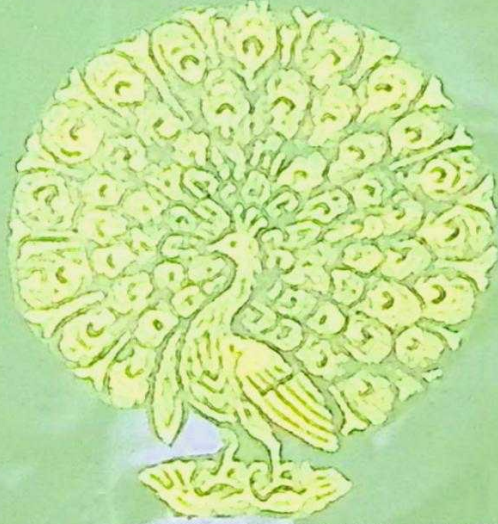

Maurice Collis

LAST & FIRST
IN
BURMA

ဂန်ကန်ကရားပိုလီဇေး
ပေးရစ်ကော့စ်-၆၄

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ
နောက်ဆုံး ဝါကျ

၁၉၄၁-၁၉၄၈

ဦးစင်ပောင်ကြီး-မြန်မာပြန်သည်

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ရန်ကင်းကင်းပျံ့ပျံ့
 ဖော့စ်ကော့စ်-၆၄
 အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ
 နောက်ဆုံး ဝါကျ
 ၁၉၉၁-၁၉၉၈

ဦးစင်ပောင်ကြီး-မြန်မာပြန်သည်

ISBN 9789997135797

9 789997 135797

MMK 15,000.00

ရန်ကုန်အရေးပိုင်ဟောင်း

မောရစ်ကောလစ်-ရေး

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ
နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ

(၁၉၄၁-၁၉၄၈)

LAST AND FIRST IN BURMA

(1941-1948)

MAURICE COLLIS

ဦးခင်မောင်ကြီး

မြန်မာပြန်သည်

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ၊ ဦးခင်မောင်ကြီး

စာအုပ်အမှတ် ၃၆၅ မျက်နှာ၊ ၁၄ • ၅ ဝင်ဘီ x ၂၀ • ၇ ဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးခန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဩဂုတ်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၁၉၆၀၊ ၁၉၆၅၊ မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်မူ

[ဒုတိယအကြိမ်- ၂၀၀၆၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ]

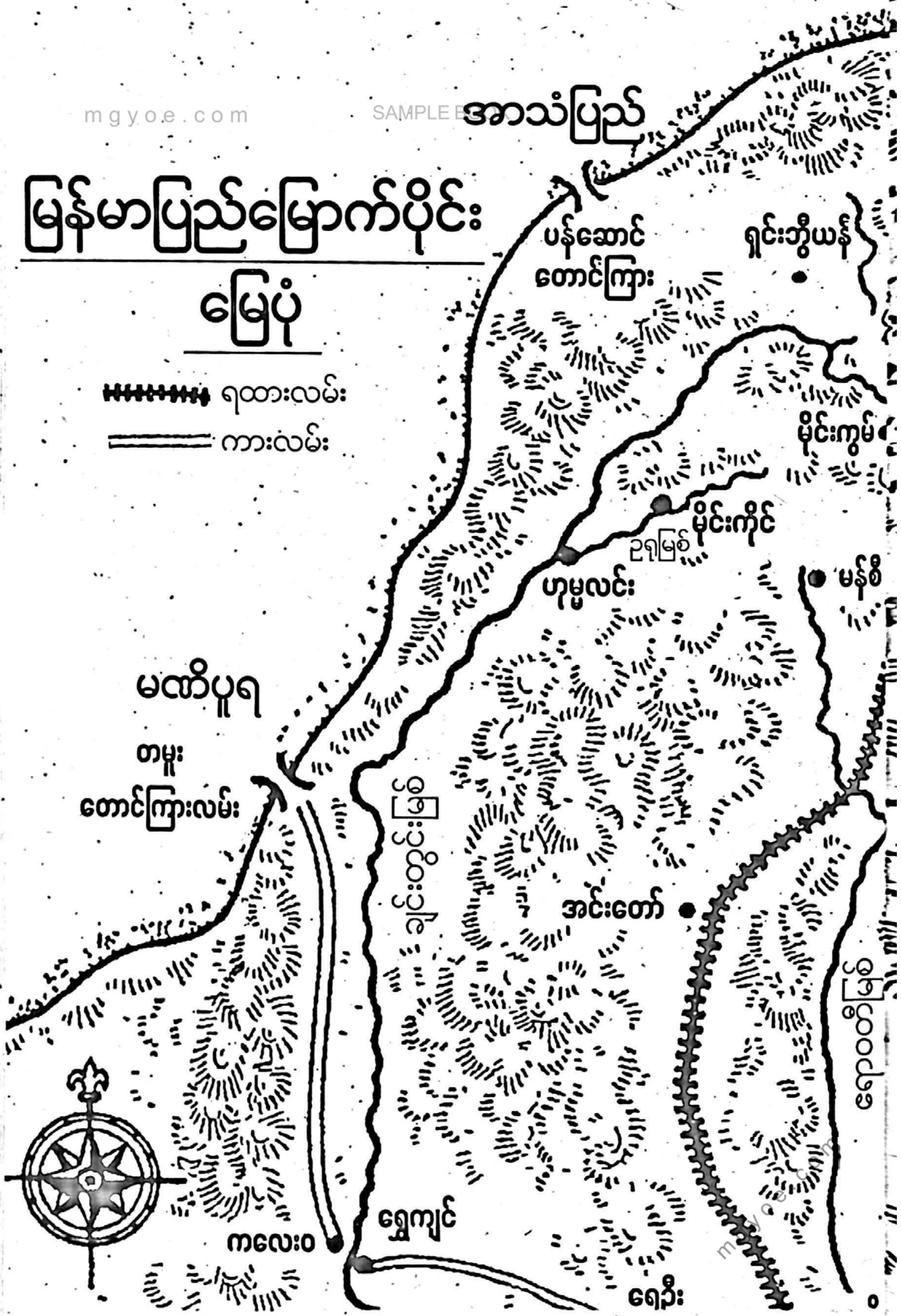
ပထမအကြိမ်ထုတ်
မျက်နှာဖုံး

အာသံပြည်

မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း

မြေပုံ

- ရထားလမ်း
- ကားလမ်း

Maurice Collis

Maurice Collis

**LAST & FIRST
IN
BURMA**

(1956) First Edition

122

မ ဝ တိ က ဝ

-	ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေစဉ်က ထုတ်ဝေသူ၏ မှတ်ချက်	၃
၁။	မိတ်ဆက်	၅
၂။	ဂျပန်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်များ	၁၀
၃။	မြန်မာ့နောက်ခံ အခြေအနေ	၁၅
၄။	ဦးစော	၂၁
၅။	စစ်ဖြစ်ခါနီးအချိန်	၃၈
၆။	မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်ကတိုက်ပြီ	၄၇
၇။	ဝေဘဲလ်ယူလာသော ရှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်	၅၅
၈။	ရန်ကုန်မြို့ကို ဗုံးကြဲခြင်း	၆၃
၉။	ထားဝယ်နှင့် မြိတ်ကို ဂျပန်သိမ်းပြီ	၇၃
၁၀။	မော်လမြိုင်မြို့ ကျဆုံးပြီ	၉၀
၁၁။	စစ်တောင်းမြစ်မှ အဖြစ်ဆိုးကြီး	၉၈
၁၂။	ရန်ကုန်မြို့တွင် နောက်ဆုံးရက်များ	၁၁၈
၁၃။	ဗိုလ်ချုပ်အလက်ဇန်းဒါး သီသီကလေး လွတ်မြောက်ရခြင်း	၁၂၇
၁၄။	ဗိုလ်ချုပ်စတီးဝဲလ် ဝင်လာခြင်း	၁၃၉
၁၅။	စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ	၁၅၁

၁၆။	ထမင်းလုံးတစ္ဆေ	၁၆၆
၁၇။	ဒေါ်မန်စမစ် မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာခြင်း	၁၈၅
၁၈။	ဗြိတိသျှတို့ မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာခြင်း	၁၉၄
၁၉။	ဗြိတိသျှတို့အရေးနိမ့်ရခြင်း အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်မှုများ	၂၀၅
၂၀။	ဗြိတိသျှဝန်ကြီးအဖွဲ့၏ မြန်မာပြည်ပေါ်လစီ	၂၁၂
၂၁။	တော်လှန်ရေး၏အစ	၂၂၀
၂၂။	မြန်မာပြည်တွင်းမှ သတင်းများ	၂၂၄
၂၃။	ဒေါ်မန်စမစ်နှင့် ချာချီ	၂၃၈
၂၄။	မောင့်ဘက်တင် သေနာပတိချုပ်ဖြစ်လာခြင်း	၂၄၄
၂၅။	စတီးဝဲလ်၏လမ်းဆုံး	၂၅၄
၂၆။	ဗြိတိသျှပါလီမန်တွင် မြန်မာပြည်ပေါ်လစီကို ဆွေးနွေးခြင်း	၂၆၂
၂၇။	အောင်ဆန်းဝင်လာခြင်း	၂၆၆
၂၈။	ကမ်းဘားလင်းစစ်သင်္ဘောပေါ်မှ ဘုရင်ခံမိန့်ခွန်း	၂၈၄
၂၉။	မြန်မာပြည်သို့ ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေး ပြန်ဝင်လာခြင်း	၂၉၉
၃၀။	အောင်ဆန်းနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ပြီ	၃၁၀
၃၁။	နိဂုံး	၃၄၀
-	အဓိကဖြစ်ရပ်များ၏ ရက်စွဲများ	၃၅၂

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က ထုတ်ဝေသူ၏ မှတ်ချက်

ဤစာအုပ်ရေးသူ ရန်ကုန်အရေးပိုင်ဟောင်း 'မစ္စတာမောရစ်ကောလစ်' နှင့် စာဖတ်သူများအား အထူးမိတ်ဆက်ပေးဖို့ လိုမည်မထင်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် မောရစ်ကောလစ် ရေးသားခဲ့သော 'မြန်မာပြည်တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ'၊ 'စန္ဒမာလာ' ဟူသော လုံးချင်းစာအုပ်များနှင့် စာအုပ်အဖြစ် မရိုက်ရသေးဘဲ သူရိယသတင်းစာ၌သာ (၁၉၃၇ ခုနှစ်လောက်က) နေ့စဉ် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ဖူးသေးသည့် 'စောဒေဝီ'၊ 'ယိုးဒယားဂိုက်' ဟူသော ဝတ္ထုကြီးများကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမတိုင်မီကပင် ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်နေကြသော စာဖတ်သူများမှာ မောရစ်ကောလစ်၏ အကြောင်းကို သိတန်သလောက် သိရှိထားပြီး ဖြစ်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူရေးသော Last and First in Burma စာအုပ်ကို မြန်မာပြန်ဆို ထုတ်ဝေရာ၌ 'အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ' ဟု စာရေးသူ၏ သဘောတူညီချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့က အမည်ပေးထားခြင်းအတွက်ကိုကား ထုတ်ဝေသူအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှင်းလင်းရန် တာဝန်ရှိပေသည်။

'အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ' ဟူသောအမည်မှာ (သဒ္ဒါနက်) တိုက်ရိုက်အမည်မဟုတ်ဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ငုံ့၍ပေးထားသော (အဓိပ္ပာယ်နက်) အမည်သာဖြစ်သည်ကို ပထမဆုံးသိထားဖို့

mgyo.e.com

လိုပေသည်။

‘နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ’ ဟုဆိုသဖြင့် ပထမဆုံးတိုက်ပွဲကား ဘယ်တိုက်ပွဲ နည်းဟု မေးစရာရှိပေသည်။ ၁၈၂၄ ခုနှစ်၊ ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက် တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော တိုက်ပွဲမှာ ပထမဆုံးတိုက်ပွဲဖြစ်၍ ၁၈၅၂ ခုနှစ် ပုဂံမင်းလက်ထက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော တိုက်ပွဲမှာ ဒုတိယတိုက်ပွဲဖြစ်ကာ ၁၈၈၅ ခုနှစ် သီပေါမင်းလက်ထက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော တိုက်ပွဲမှာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ တတိယတိုက်ပွဲဖြစ်ရကား ၁၉၄၁ ခုမှ ၁၉၄၈ ခုအထိ ဖြစ်ပွားခဲ့သော တိုက်ပွဲများမှာ အင်္ဂလိပ်နှင့် မြန်မာတို့၏ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲဟုပင် သမိုင်းရေးရာအရ အသိအမှတ်ပြုရပေမည်။

နိုင်ငံရေးအရဆိုလျှင် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဤတိုက်ပွဲကို ‘နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ’ ဟုသာ ခေါ်ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ သမိုင်းရေးရာအရလည်း အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံစေပြီး မူရင်း အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်လုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ငုံ့မိစေရန် ‘အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ’ ဟု စာအုပ်အမည်ကို အနက်ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ စာဖတ်သူများကလည်း သဘောပေါက် လက်ခံနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပေသည်။

ဤစာအုပ်မှာ မောရစ်ကောလစ်က သူထိတွေ့ရသမျှကို သူ့အမြင်နှင့် ရေးထားသော စာအုပ်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်အတွင်း၌ ၁၉၄၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အထိ ၆ နှစ်ခွဲကာလအတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော အချက်အလက် များ၏ ‘သမိုင်းတို’ ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ထိတွေ့ခံစားခဲ့ရချက်အတိုင်း မြန်မာအမြင်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားကြရန် သင့်လှပေသည်။

ထုတ်ဝေသူ
မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်
၂၇-၁-၆၀

အခန်း (၁)

မိတ်ဆက်

ဤစာအုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှများက မည်ကဲ့သို့ မြန်မာပြည်အား ဆုံးရှုံးခဲ့ရပုံကိုလည်းကောင်း၊ မြန်မာအမျိုးသားများက အဘယ်ကဲ့သို့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လည်ရယူခဲ့ရပုံကိုလည်းကောင်း ဖော်ပြထားပေသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ဘုရင်ခံဟောင်း 'ဆာအာချီဘောလ်ကော့ကရိန်း' ၏နေရာကို ဆက်ခံလျက် 'ဆာရယ်ဂျီနယ်ဒေါ်မန်စမစ်' သည် ဘုရင်ခံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ထိုစဉ်က ဘုရင်ခံဖြစ်သော 'ဆာဟူးဘတ်ရန်(စ်)' သည် မြန်မာသမ္မတနိုင်ငံတော်၏ ဝန်ကြီးအဖွဲ့သို့ မြန်မာပြည်အား လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ရပေသည်။

ထို ၆ နှစ်ခွဲမျှသော အချိန်ကာလသည် မြန်မာပြည်၏ ရာဇဝင်တွင် အရေးပါအရာရောက်ဆုံးသော အချိန်ကာလပိုင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုအချိန်ကာလအတောအတွင်းဝယ် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၌ မြန်မာပြည်အား ဂျပန်များက အောင်မြင်စွာ သိမ်းပိုက်ခြင်း၊ ဗြိတိသျှစစ်တပ်များနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ်လျက် အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်း၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်း ဂျပန်များ စစ်ရှုံးကာ မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည့် မြန်မာအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး 'ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း' ထင်ပေါ်တိုးတက်လာခဲ့ခြင်း စသော အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့ကြုံခဲ့ကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကြီးကျယ်လှသော အဖြစ်အပျက်များသည်ပင် ထိုအချိန်မတိုင်မီ

ကမ္ဘာက အသိနည်းပြီး ချောင်ထိုးထားခြင်းခံခဲ့ရသည့် မြန်မာပြည်အတွင်းသို့ နာမည် ကျော်ကြားထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အများကို ဆွဲသွင်းခဲ့ပေသည်။

အရေးပါအရာရောက်သော အခန်းကဏ္ဍများတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအနက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖီးလ်မာရှယ်လော့ဒ်ဝေဘဲလ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖီးလ်မာရှယ်လော့ဒ် အလက်ဇန်းဒါး၊ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အက်ဒ်မိုင်းရဲလ် လော့ဒ် လူးဝစ်မောင့်ဘက်တင်၊ အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ် ဂျိုးဇက်စတီးဝဲလ်နှင့် ဂျင်နရယ်လစ္စမို ချန်ကေရိုတ် စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

၎င်းတို့သည် မိမိတို့၏ အခန်းကဏ္ဍများအလိုက် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပြီး မြန်မာ့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသော်လည်း ရှေ့ဆောင်ဇာတ်လိုက်ကြီးတစ်ဦးဟု ဆိုနိုင်သည့် ဘုရင်ခံ ဆာရယ်ဂျီနယ် ဒေါ်မန်စမစ်မှာမူ 'ဇာတ်ခုံ' ပေါ်တွင် တောက် လျှောက် အစမှ အဆုံးတိုင်အောင် မိမိ၏အခန်းကို အသုံးတော်ခံသွားခဲ့ရရှာပေသည်။ ယခု ဖော်ပြရမည့် ဇာတ်လမ်းတွင် ၎င်းသည် အဓိကမဏ္ဍိုင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သော ဇာတ်လိုက်ကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်အနေဖြင့် ၎င်းသည် အစမှ အဆုံးတိုင် အောင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ပတ်သက် အကျုံးဝင်ခဲ့ရပေသည်။ ဤ ၆ နှစ်မျှကာလ၏ ရာဇဝင်သည် တစ်နည်းအားဖြင့် ၎င်း၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိလည်း ဖြစ်နေပေသေးသည်။

ဤစာအုပ်ရေးသားရန်အတွက် အချက်အလက် အကြောင်းအရာများကို ပထမ ဦးစွာ ဆာရယ်ဂျီနယ် ဒေါ်မန်စမစ်ကိုယ်တိုင်က ပေးခဲ့ပေသည်။ ၎င်း၏ စာရွက်စာတမ်း များတွင် ၎င်းအုပ်ချုပ်စဉ်အတွင်းက တရားဝင်မှတ်တမ်းများ၊ ၎င်းအမှုထမ်းရွက်စဉ် အတွင်း ၎င်း၏အထက်တွင်ရှိခဲ့သော မြန်မာပြည်အတွင်းဝန်နှစ်ဦးထံ ရေးခဲ့သော စာများအပြင် မိန့်ခွန်းများ၊ မှတ်စုများ စသည်နှင့် ကျွန်ုပ်အား သူကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ထုတ် ပြောပြခဲ့သော စကားများနှင့် စာများလည်း ပါဝင်ခဲ့ပေ၏။ အဆိုပါ အကြောင်းအချက် များအပြင် ဆာဒေါ်မန်စမစ်၏လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည့် ၎င်း၏ အပါးတော် မြများနှင့် ၎င်း၏ အစိုးရအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့သော အရာရှိများ စသည်တို့ထံမှ စာရွက် စာတမ်းများကိုပါ ကျွန်ုပ်သည် အသုံးပြုခွင့် ရခဲ့ပေသည်။

စစ်ဘက်နှင့် ပတ်သက်၍ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော ကြေညာချက် သတင်းပြန်တမ်းများကို ကိုးကားခဲ့သည့်အပြင် ထိုစဉ်က တိုက်ပွဲများတွင်

အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲခဲ့ရသူ စစ်ဘက်အရာရှိများနှင့် ထိုတိုက်ပွဲများကို ယခု ပြန်လည်လေ့လာ နေကြသော စစ်ဘက်အရာရှိကြီးတို့ထံမှ အကူအညီကိုလည်း ကုသိုလ်ကံကောင်းလှစွာ ရရှိခဲ့ပေသည်။

၎င်းတို့ထံမှ အကူအညီကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ယခုဖော်ပြမည့် 'ဇာတ်' ပထမ အခန်းကဏ္ဍ၏ အရေးပါအရာရောက်သော ရှုခင်းဖြစ်သည့် ဂျပန်များ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်လာခဲ့ပုံ အကြမ်းဖျင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပေ သည်။ လော့ဒ်မောင့်ဘက်တင် ညွှန်ကြားစီစဉ်ခဲ့သည့် မြန်မာပြည်အား ပြန်လည်သိမ်း ပိုက်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ (၎င်းဖြစ်ရပ်များသည် ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးဘက်နှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိခဲ့၍) ကျွန်ုပ်သည် အသေးစိတ်ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ချေ။

သို့ရာတွင် မြန်မာအမျိုးသားများ၏ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မူကား ကျွန်ုပ်သည် ပိုမိုပြည့်စုံစွာ ဂရုစိုက်ဖော်ပြထားပေသည်။ ၎င်းကဏ္ဍနှင့် ပတ်သက် ၍ ကျွန်ုပ်သည် လော့ဒ်လူးဝစ်မောင့်ဘက်တင်ကိုယ်တိုင်နှင့် ၎င်း၏ လက်ထောက်အဖွဲ့ ဝင်များထံမှ အကြံပေးချက်များကို ရယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဖော်ပြထားသော အကြောင်းအချက်များဖြင့် တင်ဆက်ထားပေသည်။ ထိုမှတ်ချက်များတွင် မြန်မာ့ဘက် က ရသော အကြောင်းအချက်များ ပါဝင်သည်ကိုလည်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ဆာရယ်ဂျီနယ် ဒေါ်မန်စမစ်သည် မြန်မာပြည်၏ ဘုရင်ခံ အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မတိုင်မီကတည်းကပင် ၎င်းသည် အင်္ဂလန် ပြည်တွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးသမားတစ်ဦးအနေဖြင့် နာမည်ရပြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကယ်စင်စစ် ၎င်း၏ ဘဝလမ်းစဉ်သည် ဥပါယုတ်စုအလား လျင်မြန်စွာ တိုးတက်ခဲ့ ပေသည်။

ခရစ်နှစ် ၁၈၉၉ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သော ဆာဒေါ်မန်စမစ်သည် လူသိများ သော အမျိုးအနွယ်ထဲမှဖြစ်ကာ အိန္ဒိယရှိ ဗြိတိသျှတပ်မတော်တွင် တစ်နှစ်စစ်မူ ထမ်းပြီးနောက် အသက် ၂၁ နှစ်တွင် မကျန်းမာသဖြင့် နုတ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ နောက်နှစ် များတွင် ၎င်းသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အထူးလေ့လာကာ အသက် ၃၂ နှစ်တွင် လယ်သမားအစည်းအရုံး၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် သူသည် ပါလီမန်တွင် ဝင်ရောက်အရွေးခံကာ ကွန်ဆာဗေး တစ်ပါတီအမတ် ဖြစ်လာသည်။ နောက်တစ်နှစ်တွင် သူသည် လယ်သမားအစည်း အရုံး၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာကာ နောက်တစ်နှစ်၌ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးဘက်တွင် ဆောင်

ရွက်မှုကြောင့် သူ့အား 'ဆာ' ဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခဲ့ပေသည်။ ပါလီမန်တွင် လယ်သမားများ၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သော သူ့အား ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ချိန်ဘာလိန်က လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးအဖြစ်နှင့် တိုးမြှင့်ကာ ထိုရာထူးတွင် သူ့အား ၁၉၃၉ ခုနှစ်၌ ခန့်အပ် ခဲ့ပေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် အသက် ၄၀ မျှသာ ရှိခဲ့သေးပေသည်။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇေလ ချိန်ဘာလိန်အစိုးရ ပြုတ်ကျသည့်အချိန်အထိ ၎င်းသည် တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် အရေးပါအရာရောက်သော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပေ သည်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ စစ်မကြေညာမီကတည်းကပင် သူသည် နွားစား ကျက် မြေယာ ဧကပေါင်း တစ်သန်းခွဲအား လယ်သမားများ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးနိုင်ခွင့် ရအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကာ ဖွဲ့လွှာထွန်စက်ပေါင်း ၃,၀၀၀ ကို အရန်အဖြစ် ထားနိုင်ခဲ့ ခြင်းဖြင့် သူသည် စစ်ဖြစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗြိတိသျှ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို စစ်အခြေအနေနှင့် လျော်ညီစွာ မြှင့်တင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ သူ၏ ဆောင်ရွက်ချက် သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှများ၏ ရှားပါးလှသော စားနပ်ရိက္ခာကို အတော်အသင့် တိုးမြှင့်ပေးနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ချိန်ဘာလိန် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ ပြုတ်ကျသွားသည့်နောက်တွင် သူသည် ပြည်တွင်း ကာကွယ်ရေး စစ်ဦးစီးချုပ်အဖွဲ့၌ ဗိုလ်မှူးကြီး (ကာနယ်) ရာထူးဖြင့် အမှုထမ်းရွက်ခဲ့ ပြန်သည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင်ကား မြန်မာပြည်၏ ဘုရင်ခံအဖြစ် စစ်ဝန်ကြီး ကက်ဘီနက် အဖွဲ့၏ ရွေးချယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပေသည်။

ထိုရာထူးကို သူကိုယ်တိုင်နှင့် အခြားသူများကပါ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်မိခဲ့ချေ။ လူငယ်ဘဝက အိန္ဒိယပြည်တွင် စစ်မှုထမ်းခဲ့သည်ကလွဲ၍ သူသည် အရှေ့တိုင်းနှင့် ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ်မရှိခဲ့ဘဲ ထိုအရပ်သို့ ပြန်သွားရလိမ့်မည်ဟုလည်း သူသည် မည်သို့မျှ မထင်မှတ်မိခဲ့ချေ။

ဆာအာချီဘော်လ်ကော့ကရိန်းခေတ် မတိုင်မီကဆိုလျှင် မြန်မာပြည်၏ ဘုရင်ခံ များကို အိုင်-စီ-အက်စ် (I.C.S) 'အိန္ဒိယပြည်သူ့ဝန်ထမ်း' များအထဲမှ ရွေးချယ်ခဲ့ သည်သာဖြစ်သည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ် အက်ဥပဒေအရ မြန်မာပြည်သည် အိန္ဒိယပြည်မှ ခွဲထွက်ခဲ့သဖြင့် ဘုရင်ခံရာထူးသည် နိုင်ငံရေးအရ ခန့်အပ်ခြင်းသာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ယခင် ဘုရင်ခံများမှာ အသက်ကြီးရင့်သူများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မြန်မာပြည် အဖို့ အသက် ၄၂ နှစ်သာ ရှိသေးသော ဘုရင်ခံတစ်ယောက်ရခြင်းမှာ သစ်ဆန်းသော

m.g.y.o.e.com

အတွေ့အကြုံတစ်ရပ် ဖြစ်နေရပေသည်။ ထို့ပြင် ဆာရယ်ဂျီနယ် (ဒေါ်မန်စမစ်) ကဲ့သို့ သော လူစားမျိုးတစ်ယောက် ရခြင်းမှာလည်း မြန်မာလူမျိုးများအတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟိတ်ဟန်ထုတ်ခြင်းမရှိ။ သူသည် လူလူ ချင်း ထိတွေ့ဆက်သွယ်ရခြင်းကို စက္ကူပေါ် အလုပ်လုပ်ရခြင်းထက် ပိုမိုယုံကြည်ကိုးစား တတ်ပေသည်။ သူသည် အမြဲတစေ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု (ဝါ) မိတ်ဆွေဖြစ်မှုကို ပေးတတ်၍ အခြားသူများ၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ပြန်လည်ရယူနိုင်သည့် ဆွဲဆောင်မှုဆုထူးနှင့်လည်း ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ သူ့တွင် အုပ်စိုးသူ လူတန်းစားစိတ်လည်း အနည်းငယ်မျှမရှိ။ မြန်မာလူမျိုးများအား အနာဂတ် အချိန်ကာလတွင် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးပေးမည်ဟု ကတိပြုထားပြီးဖြစ်နေရာ ထိုအနာဂတ် အချိန်ကာလသည် စောနိုင်သမျှ စောနိုင်ဖို့ကို သူသည် လိုလားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဦးစွာပထမကတည်းကပင် သူသည် မြန်မာလူမျိုးများဘက်တွင် လုံးဝရှိခဲ့၍ သူ၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်မှာ မြန်မာလူမျိုးများ၏ ယုံကြည်မှု ရယူနိုင်ဖို့ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်ပြည်သည် မိမိ၏ အသက်ရှင်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်နေပြီး မိမိ၏ ကိုလိုနီနိုင်ငံများက မိမိအား ဆန့်ကျင်တော်လှန်ခြင်း မပြုလုပ်ကြဖို့ကို လိုလား နေရသော ဤကဲ့သို့ အချိန်အခါမျိုးတွင် ထုံးတမ်းနည်းနာကို မလိုက်နာတတ်ဘဲ မိမိကောင်းသည်ထင်သည်ကိုသာ လိုက်နာပြုလုပ်တတ်သူလည်းဖြစ်၊ နှလုံးကောင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသူလည်းဖြစ်သည့် ဆာရယ်ဂျီနယ်မှာ မြန်မာပြည်သို့ စေလွှတ်ရန် အသင့်တော်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် ၎င်း၏ဇနီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ၎င်းသည် မြန်မာပြည်သို့ စတင်ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်ကဆိုလျှင် ဂျပန်က မဟာမိတ်များ ကို စစ်ကြေညာ တိုက်ခိုက်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့ကြဘဲ အကယ်၍ တိုက်ခိုက် လာဦးတော့လည်း မြန်မာပြည်ကိုကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မထိပါးနိုင်ဟု တွက်ချက်ယူဆ ထားနေကြရကား ဆာရယ်ဂျီနယ် မြန်မာပြည်သို့လာခြင်းသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုမှ အစွန်းအစပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

အခန်း (၂)

ဂျပန်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်များ

‘ဂျပန်က စစ်ကြေညာလိမ့်မည်လော’ ဟူသည်မှာ ထိုအချိန်က ကြီးမားလှသော မဟာပဟေဠိ ပုစ္ဆာကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ဂျပန်က စစ်ကြေညာလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကား အများအပြား ရှိနေခဲ့ပေသည်။ အာရှတိုက်အား လွှမ်းမိုးရန် ဆန္ဒကြီးမှာ ရှေးမဆွကတည်းက ဂျပန်၌ ရှိခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားမှ ဗြိတိသျှနှင့် ဒပ်(ချ)ပိုင်နက်များကို ချုပ်ကိုင်သိမ်းပိုက်ထားသည့် အင်အားမှာလည်း နည်းပါးလှတော့ကာ ထပ်မံအားဖြည့်ဖို့ ရာမှာလည်း မဖြစ်နိုင်သေးချေ။ ဤအချိန်အခါသည် ဂျပန်အတွက် အကောင်းဆုံးသော အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟူသော ယူဆချက်ကို ဂျပန်အနေဖြင့် တရုတ်ပြည် စစ်ပွဲတွင် ညွှန်နစ်သလို နစ်မြုပ်နေရသည်ဟူသော အချက်အလက်များက ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုနေကြသည်။

ထို့ပြင် ဂျပန်စစ်တပ်ကြီးများသည် မြန်မာပြည်၊ မာလာယုပြည်တို့နှင့် အင်မတန် ဝေးကွာစွာသာ ရှိနေကြလျက် အကယ်၍ ဂျပန်က စတိုက်လာလျှင်လည်း စင်ကာပူခံတပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရှိနေသေးသည်ဆိုသော ယူဆချက်ကလည်း ‘ရှိနေပြန်သည်။ ဂျပန်သည် စင်ကာပူ ခံတပ်ကြီးကို ဖြိုဖျက်နိုင်ရန်အတွက် ကြည်းကြောင်း၊ ရေကြောင်းမှ အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်တိုက်ခိုက်ပေးလိမ့်မည်။ ဂျပန်တို့ ဤသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်လာခြင်းကို စင်ကာပူခံတပ်ကြီးမှသည် ကြံ့ကြံ့ခံ၍ ချေမှုန်းတွန်းလှန်လိုက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားနေကြသည်။

ထိုမျှသာမကသေး။ ရေကြောင်းဘက်မှ ဂျပန်များ ချီတက်လာပါက စစ်ကြောင်းသည် အင်မတန်မှ ရှည်လျားလာမည်ဖြစ်သည်။ စစ်ကြီးအတွင်းသို့ ယခုထက်တိုင် မဝင်သေးဘဲ နေနေသေးသည့် အမေရိကန်များမှာလည်း ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းဝယ် ဂျပန်က စတင်တိုက်ခိုက်လာပါက ဧကန်မုချ ဝင်ပါလာတော့မည်ဖြစ်ရာ ဤမျှ ရှည်လျားစွာ ဖြန့်ထားသော ဂျပန်စစ်ကြောင်းကို ထိရောက်စွာ ချေမှုန်းပစ်လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။ ဂျပန်များ ကုန်းကြောင်းမှ ချီတက်တိုက်ခိုက်လာဖို့ဆိုသည်မှာကား လုံးဝမဖြစ်နိုင်၊ ထည့်၍ပင် မစဉ်းစားခဲ့ကြချေ။

အရှေ့ဖျားသို့ ထွက်မလာခင်တွင် ဒေါ်မန်စမစ်သည် 'ဗြိတိသျှ သတင်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့' ၏ ယူဆထင်မြင်ချက်ကို မေးမြန်းခဲ့သေးသည်။ ဤတွင် ဂျပန်က စစ်ကြေညာ တိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ အမေရိကန် စစ်ထဲဝင်လာမည်ကို ဂျပန်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မလိုလားဟူသော ယူဆထင်မြင်ချက်ကိုသာ ရရှိခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်များက တိုက်ခိုက်လာပြီး စင်ကာပူခံတပ်ကြီးကို သိမ်းပိုက်လိုက်နိုင်ဦးတော့ အရှေ့ဘက်နယ်ခြားတွင် တောတောင်ထူထပ်စွာ ကာရံထားနေသည့် မြန်မာပြည်တွင်းသို့မူ ဂျပန်ဝင်လာနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါသည်ဟုလည်း 'ဗြိတိသျှ သတင်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့' က ညွှန်ပြလိုက်ပေးသေးသည်။

ချာချီ၏ ထင်မြင်ချက်မှာမူ သူ၏ 'ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး' စာအုပ်၌ ပါဝင်ချက်အရဆိုလျှင် ပိုမို၍ သတိရှိခဲ့ပေသည်။ ချာချီထံတွင် ဂျပန်က တစ်နေ့နေ့ တိုက်လာလိမ့်မည်ဟူသော စိုးရိမ်ချက်သည် အမြဲကိန်းအောင်းနေခဲ့လျက် ထိုစိုးရိမ်ချက်သည် တစ်ခါတစ်ခါ ကြီးမားလာပြီး တစ်ခါတစ်ခါ တိမ်မြုပ်သွားခဲ့ရပေသည်။ သူ၏ ယူဆချက်ကား ဂျပန်များက တိုက်ခိုက်၍ အမေရိကန် စစ်ထဲဝင်လာမည်ဆိုလျှင် ရေရှည်အတွက် အင်မတန်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟူ၍ပင်တည်း။ အကယ်၍ ဂျပန်တိုက်ခိုက်လာ၍ အမေရိကန် ဝင်မလာလျှင်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဂျပန်တိုက်ပြီး အမေရိကန် စစ်ထဲဝင်လာမှု ကြန့်ကြာနေလျှင်လည်းကောင်း ဗြိတိန်ပြည်၏ အသက်ရှင်ရေးအတွက် အရှေ့ဖျားမှ ဗြိတိန်၏ ပိုင်နက်အများအပြားကို အခိုက်အတန့်တော့ စွန့်လွှတ်ရပေမည်ဟူ၍လည်း ချာချီသည် ယူဆထားလေသည်။ အင်္ဂလန်ပြည်အတွက် ဘေးအန္တရာယ်မဖြစ်စေဘဲ မြန်မာပြည်အား စစ်အင်အား ထပ်ဖြည့်ဖို့မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ စစ်တပ်များ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၊ အမြောက်များ၊ လေယာဉ်များမှာ အင်္ဂလန်ပြည်၏ ကာကွယ်ရေးအတွက်ပင် မလုံလောက်နိုင်သေးပေ။ ဤကဲ့သို့ ချာချီသည် ဗြိတိန်၏

mgyo.com

ပိုင်နက်များကို စွန့်လွှတ်ရန် အသင့်ရှိနေသည့်တိုင်အောင် ထိုအချိန်ကမူ ဂျပန်သည် မိုက်မဲစွာ တိုက်ခိုက်လာရမည် မဟုတ်ဟုသာ ယူဆယုံကြည်ထားနေပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြန်မာပြည်သည် မိမိတွင်ရှိပြီးသား စစ်တပ် (တပ်မဟာတစ်ခု) များနှင့်သာ အတတ်နိုင်ဆုံး မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကာကွယ်ရပေမည်။

အထက်အာဏာပိုင်များအပိုင်းတွင် ထိုသို့သော ယူဆချက်များ လွှမ်းမိုးလာခိုက် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာရသည့် ဒေါ်မန်စမစ်သည် စစ်အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ အရေးတကြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ရှိမနေသည်ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရပေသည်။ မြန်မာပြည်အား နယ်ချဲ့ကျူးကျော်လာမည့်ဘေးကို ကာကွယ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားရန် ကက်ဘီနက်ဝန်ကြီးအဖွဲ့ထံမှလည်းကောင်း၊ စစ်ဘက်ထံမှလည်းကောင်း ဘယ်လိုညွှန်ကြားချက်မှ ဒေါ်မန်စမစ်သည် မရရှိခဲ့ချေ။

သို့တိုင်အောင်လည်း အများက စိတ်အေးလက်အေးရှိနေသည့်ကြားမှပင် သူသည် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ထားရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်အား စစ်တပ်များ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၊ အမြောက်များနှင့် လေယာဉ်များကသာ လုံခြုံစွာ ကာကွယ်နိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ထိုအရာများကို ပေးနိုင်စွမ်း မိမိတွင် မရှိဟူသော အချက်မှာ ထင်ရှားနေသည့်တိုင်အောင် အကယ်၍ အရေးပေါ်ပေါက်လာပါက ပြည်သူလူထု မုချခံစားရမည့် ဘေးဒုက္ခကြီး လျော့ပေါ့သက်သာစေရန်ကိုတော့ သူသည် အားထုတ်ခဲ့လေသည်။ ဥပမာဆိုလျှင် ရပ်ရွာကာကွယ်ရေးဘက်၌ သူသည် အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့အား ဂျပန်လေယာဉ်များ လာရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်သလောက် ရှိနေရကား လေကြောင်းကာကွယ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မူလ အခြေခံပြင်ဆင်မှု အနည်းငယ်သာ ပြုလုပ်ထားခဲ့ပေသည်။ ဗုံးခိုကျင်းများ၊ မီးဘေးအန္တရာယ်ရေးအတွက် တစ်ဝက်တစ်ပျက် လေ့ကျင့်ထားမှုဝါဒ အနည်းငယ်သာ ရှိနေပေသည်။

သို့ရာတွင် စစ်ဖြစ်လာမည်ဆိုပါက ရန်ကုန်မြို့မှာ ရန်သူ၏ ပထမဦးဆုံး တိုက်ခိုက်မည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ရန်ကုန်သည် အားလုံး၏ ဗဟိုချက်မ ဖြစ်နေသည်။ အစိုးရရုံးစိုက်ရာ မြို့တော်ဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ပြည်လုံးတွင် ရိက္ခာများနှင့် စစ်ကူများ ချပေးနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသော ဆိပ်ကမ်းလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ အနီးတွင်လည်း အကြီးအကျယ် ရေနံချက်လုပ်ရာ သန်လျင်မြို့သည် ရှိနေပြန်သည်။ သန်လျင်မြို့မှ ရေနံချက်စက်ရုံကြီးများ ပျက်စီးသွားရပါက ကြီးမားသော နစ်နာမှုကြီး

တစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဂိုက်ဟော (မြိတိသျှအစိုးရ) ထံသို့ ရပ်ရွာ ကာကွယ်ရေး ပါရဂူတစ်ယောက် ချက်ချင်းစေလွှတ်ရန် တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။
ဩဂုတ်လတွင် 'မစ္စတာဒီဂရပ်(ဖ)ဟန်တာ' သည် ဆိုက်ရောက်လာလျက် တိုတောင်း လှသော အချိန်ကလေးအတွင်း လူဦးရေ ၅ သိန်းနီးပါးမျှ နေထိုင်ရာ မြို့တော်ကြီးတစ်ခု အား မီးဘေးနှင့် ဗုံးဘေးကာကွယ်ရန် ပြင်ဆင်မှုတာဝန်ကြီးကို စတင်ထမ်းရွက်ရလေ တော့၏။

သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်မှာ စစ်ဘေးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် လုံးလုံးလျားလျား ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲ ဖြစ်နေရကား အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသည့် ပြဿနာအရပ် ရပ်တို့ကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ကြီးမားလှသော ချို့ယွင်း ချက်ကြီးပေါင်း များစွာအနက် တိုင်းပြည်၏ အနောက်ပိုင်းဘက်သို့ ဆက်သွယ် ထားသော မီးရထားလမ်း၊ မော်တော်ကားလမ်းဆို၍ လုံးဝမရှိခြင်းမှာလည်း တစ်ခုအပါ အဝင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အနောက်ပိုင်းနယ်ခြားရှိ တောင်တန်းကြီးများနှင့် တောကြီးများ ကို ကျော်ဖြတ်ရန် လူသွားလမ်းကလေးများသာ ရှိနေရာ မော်တော်ယာဉ် ဖြတ်ကူးနိုင် သည့် လမ်းဆို၍ကား လုံးဝ ကင်းမဲ့နေပေတော့သည်။

ဤတောင်တန်းကြီးများနှင့် သစ်တောကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ဖို့ရန် ခြေကျင်ခရီး သာရှိပြီး ထိုခရီးမှာလည်း လူသူမနေသော တောကြီးမျက်မည်းကို မိုင် ၁၅၀ မျှ သွားရမည့် ခရီးကြမ်းကြီးသာ ဖြစ်နေပေသည်။

ဒေါ်မန်စမစ် အင်္ဂလန်ပြည်မှ မထွက်ခွာလာမီကဆိုလျှင် အိန္ဒိယပြည်သို့ ဖောက် သော မော်တော်ကားလမ်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်၊ ထိုအရပ် ဒေသများတွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူလည်းဖြစ်သော 'ဗိုလ်ချုပ် ဆာဂျွန်းကိုးလ်ရစ်(ဂျ)' က သူ့အား ပြောပြခဲ့ဖူးပေသည်။

“ခင်ဗျား ပထမဦးဆုံး လုပ်သင့်တာကတော့ အိန္ဒိယ-မြန်မာ ကားလမ်းတစ်ခု ဖောက်ပေးဖို့ကို မရမနေ တောင်းဖို့ပဲဗျ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကိုးလ်ရစ်(ဂျ)သည် ထိုစဉ်က အကြံပေးခဲ့ပေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်မန်စမစ်သည် ထိုစဉ်က အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်ဖြစ်သူ 'လော့ဒ် လင်းလစ်(သ်)ဂေါင်း' အား ပြောပြခဲ့ရာ ၎င်းက 'စစ်ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်များသည် မြန်မာပြည်အား စစ်ဘေးသင့် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မယူဆကြရကား ဤမျှ

ကြီးကျယ်လှသော လုပ်ငန်းကြီးအတွက် ပစ္စည်းကိရိယာ တန်ဆာပလာများနှင့် လူ အင်အားများကို အခြားအရေးကြီးနေသော တောင်းဆိုချက်များအား ကျော်လွန်၍ ပေးနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်' ဟု ပြန်ကြားခဲ့ပေသည်။

စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ အမြင်အားဖြင့်လည်း ထိုတောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ချေ။ အကြောင်းမူ မြန်မာပြည်မှာ အိန္ဒိယစစ်သေနာပတိချုပ် 'ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အော်ချင်းလက်' လက်အောက်တွင် မဟုတ်ဘဲ စင်ကာပူမှ အရှေ့ဖျား စစ်သေနာပတိ လေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာရောဘတ် ဘရူတ်(က်)ပေါ့(ပ်)ဟင်မ်၏ လက်အောက် တွင် ရှိနေရသောကြောင့်တည်း။ စစ်ဘက်အမြင်အရဆိုလျှင် မြန်မာပြည်မှာ အိန္ဒိယ ပြည်၏ ရှေ့တန်းခံတပ်ကြီးတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ စင်ကာပူ၏ အခြေခံ စခန်းနယ်ပယ်တစ်ခု သာဖြစ်၏။

ရန်ကုန်ကိုဖြတ်ကာ ကာလကတ္တားမှ စင်ကာပူအထိ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် တည်ထားလျက် စင်ကာပူခံတပ်ကြီးအား လေယာဉ်အင်အား ဖြည့်တင်းပေးနေသော လေယာဉ်ကွင်းများသည် အိန္ဒိယ-မြန်မာ လမ်းမကြီးထက် ပိုမို၍ အရေးပါ အရာရောက် ပေသည်ဟု စစ်ဘက်က ယူဆထားကြပေသည်။ လူနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာ နည်းပါး ညံ့ဖျင်းလှသော ပီ-ဒဗလျူ-ဒီ ဌာနကိုလည်း ထိုလေယာဉ်ကွင်းများ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ် ခြင်း၌သာ အထူးအားစိုက်ကြိုးပမ်းဖို့ အမိန့်ထုတ်ဆင့် ညွှန်ကြားခဲ့ကြလေသည်။

အကယ်စင်စစ် အိန္ဒိယ-မြန်မာ လမ်းမကြီးသည် အခြားသော လုပ်ငန်းများ ထက် နောက်နောင်တွင် ပိုမိုလိုအပ် အရေးပါလာခဲ့သော်လည်း ထိုအချက်ကို နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ သိမြင်လာခဲ့ကြတော့သည်။ ထိုအခါ၌ကား ထိုလုပ်ငန်းကို ထိရောက်စွာ ပြုလုပ်ဖို့မှာ နောက်ကျခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်အား ခုခံကာကွယ်ဖို့ အရေးပေါ်လာပါက ပထမဦးဆုံး သော လိုအပ်ချက်ကြီးမှာ မြန်မာ့ဝန်ကြီးများနှင့် နိုင်ငံရေးအားဖြင့် နားလည်မှုရယူရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို မရပါက မြန်မာပြည်၏ ကာကွယ် ရေးကို ဘာမျှထိရောက်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

အခန်း (၃)

မြန်မာ့နောက်ခံ အခြေအနေ

စစ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ဂျပန်များ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်လာနိုင်စရာ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ မြန်မာအမျိုးသားများ၏ သဘောထားချက်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနေသော အကြောင်းအရာများကား မြန်မာအမျိုးသားများ ကိုယ်တိုင်က မိမိတို့တိုင်းပြည်ကို နိုင်ငံခြားသားများ သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးထားပြီးနေပြီဟု မြင်ထားခြင်းပေတည်း။

ခရစ်နှစ် ၁၈၈၅ နှစ်တွင် မြန်မာပြည်အား အောင်မြင်စွာ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည့်နောက် ဗြိတိသျှတို့သည် မြန်မာပြည်အား အိန္ဒိယပြည်၏ ဒေသန္တရ နယ်ပယ်တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွတ်သွင်းခဲ့လေသည်။ အိန္ဒိယပြည်သူ့ဝန်ထမ်း အရာရှိများသာပါသည့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို တည်ထောင်ကာ ဘုရင်ခံ (သို့မဟုတ် ထိုစဉ်က အခေါ်အဝေါ်အရ) မဟာမင်းကြီးမှာ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်၏ လက်ထောက်အဖြစ်နှင့် အုပ်ချုပ်ခဲ့လေသည်။ အစိုးရအဖွဲ့တွင် မြန်မာအမျိုးသားများကိုကား ပါဝင်ခွင့် မပြုခဲ့ကြချေ။ သို့ရာတွင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချို့သော မြန်မာအမျိုးသားများကိုမူ အုပ်ချုပ်ရေးဘက်၏ အောက်တန်းပိုင်းတွင် ခန့်အပ်ပေးခဲ့ပေသည်။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာသည့်အခါ၌ မဟာမင်းကြီး (ဘုရင်ခံ) အား အကြံပေးအဖွဲ့အနေဖြင့် ရွေးချယ်ခန့်အပ်သော မင်းတိုင်ပင်အဖွဲ့တစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့ပြန်သည်။ သို့စေငြားလည်း နောက် ၃၈ နှစ်အကြာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင်မှ မြန်မာအမျိုးသားများအား ကိုယ်စားပြုသော အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရန် ပထမဦးဆုံးသော ခြေလှမ်းကို စတင်လှမ်းခဲ့

mgyoe.com

ပေသည်။

ဗြိတိန်ပြည်၏ ဘုရင့်အစိုးရသည် မြန်မာပြည်အား ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး အပြည့် ပေးရန် ရည်ရွယ်ကြောင်း မကြာမကြာ ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးပေးမည့် အချိန်ကာလကိုမူ မဖော်ပြခဲ့ရာ ဘယ်သူကမှလည်း ထိုအချိန် ကာလကို မသိခဲ့ချေ။

ပထမခြေလှမ်း လှမ်းပြီး ၁၂ နှစ်အကြာတွင်ကား နောက်ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း ထပ်တိုးခဲ့သည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သော အက်ဥပဒေအရ မြန်မာပြည် သည် အိန္ဒိယပြည်မှ ခွဲထွက်လျက် လွတ်တော်နှစ်ရပ်ကို ထူထောင်ခဲ့ကာ ဝန်ကြီး အဖွဲ့ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကာကွယ်ရေး၊ နိုင်ငံခြားရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေး ကိုကား ဘုရင်ခံကသာ ချုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။ ထိုမျှမက မြန်မာဝန်ကြီးအဖွဲ့၌ ဥရောပ တိုက်သား ဗျူရိုကရက်များအား အလုပ်ဖြုတ်နိုင်သော အခွင့်အာဏာ မရှိခဲ့သည့်ပြင် တိုင်းပြည်အကျယ်အဝန်း၏ ရာခိုင်နှုန်း ၄၀ ရှိသော တောင်တန်းဒေသများ အုပ်ချုပ် ရေးဘက်တွင်လည်း ဘယ်လိုမှ စွက်ဖက်နိုင်ခွင့် မရခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အဆိုပါ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်သည် လုံးဝလွတ်လပ်ခြင်းနှင့် ဘာမျှမဆိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မြန်မာ အမျိုးသားများသည် မိမိတို့ကံကြမ္မာကို ဘယ်လိုမျှ မဖန်တီးနိုင်ကြချေ။ သူတို့သည် ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီးထဲတွင်သာ ပါဝင်နေကြရသေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂျာမနီနှင့် ဗြိတိန် စစ်ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် မြန်မာပြည်မှာ လည်း အလိုအလျောက် စစ်ထဲပါဝင်ပြီးသား ဖြစ်နေရတော့သည်။ မြန်မာပြည်က ဂျာမနီနှင့် စစ်ဖြစ်နေရပြီဟူသော ကြေညာချက်သည် မြန်မာ့ပါလီမန်လွှတ်တော်၏ ခွင့်ပြုချက်ကိုပင် မလိုခဲ့ရကား မြန်မာပါလီမန်လွှတ်တော်အာဏာ၏ အကန့်အသတ် ကို စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ ဖော်ပြသကဲ့သို့ ရှိခဲ့ရသည်။

မြန်မာပြည်၏ ဘဝလမ်းစဉ်နှင့် ဤမျှ အရေးပါ အရာရောက်လှစွာ သက်ဆိုင် နေသော ကိစ္စကို မြန်မာပါလီမန်လွှတ်တော်၌ ဆွေးနွေးခွင့်ပင် မရှိခဲ့ချေ။ ၁၉၃၅ ခုနှစ် အက်ဥပဒေအရ ထိုအရေးမှာ ဘုရင်ခံနှင့်သာ သက်ဆိုင်နေပေသည်။

ဒေါ်မန်စမစ် ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဦးစောမှာ နန်းရင်းဝန် (ဝန်ကြီး ချုပ်) ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းမှာ ၁၉၃၅ ခုနှစ် အခြေခံဥပဒေ အတည်ပြုခဲ့ပြီးသည့်နောက် တတိယမြောက် နန်းရင်းဝန်ဖြစ်လေသည်။ ပထမဦးဆုံး နန်းရင်းဝန်မှာ ဒေါက်တာ ဘမော်ဖြစ်ကာ ၎င်းသည် ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ လွတ်တော်၌ အယုံအကြည်မရှိ

m.gyoe.com

အဆိုဖြင့် ပြုတ်ကျခဲ့ရလေသည်။ ၎င်းအား ဆက်ခံခဲ့သူကား ဘာသာတရား ရိုသေကိုင်း ရှိုင်းလျက် ဗြိတိသျှတို့အပေါ် ခိုင်မာသော သစ္စာရှိသည့် ဦးပု ဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာပြည်သည် ဂျာမနီနှင့် စစ်ဖြစ်နေပါပြီဟု ဥပဒေပြုလွှတ်တော်အား အသိပေးလိုက်သောအခါ၌ ဦးပုသည် လွှတ်တော်ထဲတွင် ထ၍-

‘မိမိ တိုင်းသူပြည်သားများသည် ဗြိတိန်ပြည်အား ထောက်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗြိတိန်ပြည်သည် မှန်ကန်ခြင်းအတွက် အဓမ္မအုပ်စိုးမှုသမားများကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ရကား မြန်မာပြည်သည် ဗြိတိန်ပြည်၏ အခက်အခဲများအပေါ်တွင် ဘယ်လိုမှ အခွင့်ကောင်းမယူဘဲ လက်တွဲထောက်ခံရန် အသင့်ရှိပါသည်’

ဟု ကြေညာခဲ့လေသည်။

ဗြိတိန်ပြည်သည် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးအား သိမ်းပိုက်ထားခဲ့သည်မှာ ၅၃ နှစ်ပင် ရှိနေပြီးဖြစ်ရကား ၎င်း၏ ပြောဆိုချက်သည် တော်တော်ပင် သဘောထားကြီးသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင်ကား လွှတ်တော်တွင် ဝန်ကြီးဦးဘသိ တင်သော-

‘ဒိုမိနီယံ အဆင့်အတန်းကို စောစီးစွာ ပေးပါမှ လွှတ်တော်က ဤစစ်ကြီးတွင် ဗြိတိသျှကို ထောက်ခံနိုင်မည်’

ဟူသော အဆိုကို အတည်ပြုလိုက်ကြလေသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို မြန်မာ လူထုကြီးကလည်း အခိုင်အမာ ထောက်ခံကြလေရာ ထိုအဆိုတင်စဉ်က ထောက်ခံမှု မပေးခဲ့သော ဦးပုသည် စက်တင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် နန်းရင်းဝန်ရာထူးမှ ပြုတ်ကျခဲ့ပေသည်။

ထိုလတွင်ပင် နန်းရင်းဝန်ရာထူးကို ဆက်ခံရသည့် ဦးစောကား ဦးပုနှင့် လုံးဝ ခြားနားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ပညာအဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသော်လည်း အပြောအဟောကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ကာ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက်ဆိုလျှင် ဘာမဆို လုပ်ရဲသည့် အကြံကြီးသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ သူတွင် လူတစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်နှင့်အမျှ ဩဇာအာဏာလည်း ကြီးမားပျံ့နှံ့လှပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က သူသည် ဂျပန်ပြည်သို့ အလည်အပတ် သွားရောက်ခဲ့ရာ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ဂျပန်ထံမှ ငွေကြေးယူထားသည်ဟု အပြောအဆို ခံခဲ့

ရသည်။ သူသည် ထိပ်တန်း သတင်းစာကြီးတစ်စောင် (သူရိယ) ကိုလည်း ချုပ်ကိုင် ခြယ်လှယ်ထားလျက် လူငယ်နောက်လိုက်များကို ဂဠုန်တပ်မတော်ဟု ဖွဲ့စည်းထား ပြီး ထိုဂဠုန်တပ်များဖြင့် သူ၏ အတိုက်အခံများကို ခြောက်လှန့်ကာ မိမိ၏အာဏာကို တည်မြဲစေရန် အသုံးချခဲ့သည်။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို ဆွတ်ခူးပေးနိုင်မည့်သူမှာ မိမိသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု ဦးစောသည် ယုံကြည်ထားကာ ၎င်းအာဏာရလာသည့်အခါတွင် 'စစ်ကြီးအပြီး၌ မြန်မာပြည်အား ဒိုမီနီယံ အဆင့်အတန်းပေးမည်ဟူသော ကတိရပါက စစ်ကြီးတွင် မြန်မာများက ပူးပေါင်းကူညီပါမည်' ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ပေသည်။

ဤလမ်းစဉ်သည် ပိုမိုပြင်းထန်လွန်းသော 'သခင်များ' ၏ တောင်းဆိုချက်နှင့် စာလျှင် အထူးမျှတလှသည်ဟု ၎င်းက ယူဆခဲ့သည်။ သခင်များကမူ ဗြိတိန်ပြည် ယခုလို အားနည်းအကျပ်အတည်း တွေ့နေချိန်၌ တစ်မျိုးသားလုံး ထကြွပုန်ကန်လျက် လွတ်လပ်ရေး ချက်ချင်းပေးရန် တောင်းဆိုကြရမည်ဟု လှုံ့ဆော်လျက် ရှိနေကြပေ သည်။ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် သခင်များ၏ ကိုယ်စားလှယ် သုံးယောက်သာ ရှိခဲ့ သည်။ ၎င်းတို့မှာ လွှတ်တော်ထဲတွင် အင်အားအနည်းဆုံးဖြစ်သည့်တိုင်အောင် အပြင် ပန်း အမြင်ထက်ပိုမို၍ သြဇာအာဏာပျံ့ကာ မြေအောက်တော်လှန်ရေး အင်အားစုကြီး တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်နေပေသည်။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် သခင်ခေါင်းဆောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာမှာ မြန်မာပြည် ကာကွယ်ရေးဥပဒေအရ ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချထားခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။ မြန်မာပြည်၏ လူငယ်များသည် သခင်များကို အင်တိုက်အားတိုက် ထောက်ခံနေကြရာ ၎င်းတို့သည် နောက်နောင်တွင် နိုင်ငံအတွင်း၌ အင်အားအကြီးမားဆုံး နိုင်ငံရေးအဖွဲ့ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ ရပေသည်။ သူတို့၏ စည်းရုံးမှုသည် အခြားနိုင်ငံရေးပါတီ အဖွဲ့အစည်းများထက် ပိုမိုတောင့်တင်း ကောင်းမွန်ကာ ထိုစဉ်ကတည်းကပင် ၎င်းတို့သည် မြန်မာပြည်အား အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် လုံးဝ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံအဖြစ်နှင့် ထူထောင်ရန် ရည်ရွယ် ခဲ့ကြပေသည်။

အဆိုပါ သခင်များသည် ဦးစော၏ ပြိုင်ဘက်များဖြစ်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် ဦးစောသည် ဗြိတိသျှတို့ထံမှသာ မြန်မာပြည်အား ဒိုမီနီယံ အဆင့်အတန်း စောစီး စွာ ပေးပါမည်ဟူသော ကတိရယူနိုင်ပါက မိမိပါတီအနေဖြင့် လက်ဝဲဂိုဏ်းသခင်များ ကို ဆန့်ကျင်လျက် အာဏာကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်

ထားပေသည်။

သို့အားဖြင့် ဒေါ်မန်စမစ်မှာ ဦးစောနှင့် အဘယ်ကဲ့သို့ သင့်မြတ်သော နားလည်မှုရအောင် ယူရမည်ဟူသော ပြဿနာကြီးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတော့သည်။ ဦးစော သည် သိက္ခာကင်းမဲ့လျက် စိတ်မချ အားမကိုးရသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့်တိုင် အောင် ၎င်း၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ရရှိဖို့ကား အထူးလိုအပ်နေပေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတောင်းဆိုနေသော စည်းကမ်းချက်ကို ဗြိတိန်ပြည်၏ ဘုရင့်အစိုးရကသာ ခွင့်ပြု နိုင်ရာ စစ်ကြီးတိုက်ခိုက်နေရသည့်အတွင်းဝယ် ဘုရင့်အစိုးရသည် ထိုတောင်းဆိုချက် ကို စဉ်းစားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤအတိုင်းဆိုပါကလည်း ဒေါ်မန်စမစ်အတွက် ဦးစောနှင့် အလုပ်လုပ်နိုင်သော နားလည်မှု ရဖို့ဆိုသည်မှာ ခဲယဉ်းနေပေတော့သည်။

မြန်မာပါလီမန်က အတိုက်အခံလုပ်နေလျှင် တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်စီစဉ်ဖို့မှာ မဖြစ်နိုင်သလောက် ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ပြင် ဦးစောသည် ဂျပန်များနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ မြန်မာ ဝန်ကြီးများကသာ ဂျပန်များဝင်လာဖို့ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါက စစ်အခြေအနေမှာ အင်မတန် ဆိုးရွားတော့မည်ဖြစ်ကာ ထိုအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် မြန်မာများက ပုန်ကန်ထကြွလာပါလျှင်လည်း ဥရောပအစိုးရ အရာရှိများ၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ် များအတွက် အထူးပင် စိုးရိမ်လာရမည်ဖြစ်လေသည်။

ဦးစော၏ တောင်းဆိုချက်မှာလည်း မတရားဟု မဆိုနိုင်ဘဲ ဒေါ်မန်စမစ် ကိုယ် တိုင်ကပင် သဘောတူလျက် ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်ကြီးထံသို့ ဦးစော၏ တောင်းဆိုချက်အား လိုက်လျောရန် တိုက်တွန်း အကြံပေးနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့မပြုလုပ်မီ သူသည် ဦးစောနှင့် တွေ့ဆုံစကား ပြောခဲ့သေးပေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံမိသည်နှင့်ပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ဦးစော ၏ သိက္ခာမဲ့မှုတွင် ဒေါ်မန်စမစ်သည် ကြိုက်နှစ်သက်စရာ တစ်စုံတစ်ခု ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ သည်။ ဦးစောက သူ့ကိုယ်သူ မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေး အရယူပေးမည့် ခေါင်း ဆောင်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ်နှင့် မြင်နေရခြင်းကပင် တစ်မျိုးဘဝင်ကျဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးကို အရယူရင်း ဦးစောသည် 'မိမိအိတ်တွင်းသို့ ငွေအပြည့်ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်မည်ဖြစ်သည်ကိုလည်း ဒေါ်မန်စမစ်သည် ကောင်းစွာ နားလည်ထားနေသည်။ ဦးစောသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလျက် စိတ်ဓာတ် ကြမ်းတမ်း

mgyc.com

ပြင်းထန်သည့် အထဲကပင် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိနေသည်ကို ဒေါ်မန်စမစ်က တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဦးစောနှင့် ပေါင်းသင်း၍ ရသည့်နည်းတူ ဦးစောကလည်း သူ့အား ပြန်လည်နှစ်သက် ခင်မင်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ ဦးစောနှင့် စတင်တွေ့ဆုံ ခင်မင်ခဲ့ကြသည့်နောက် ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဦးစောနှင့် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကို ယုံကြည်စွာ မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်အား ဖွင့်ဟ အသိပေးခဲ့လေသည်။ 'မိမိအနေနှင့် ဗြိတိသျှအစိုးရအား ဦးစော၏ တောင်းဆိုချက်ကို ပေးပါမည် ဟူသော ကတိပေးရန် တိုက်တွန်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအတောအတွင်းဝယ်တော့ တိုင်းပြည်ကို ခြိမ်းခြောက်နေသည့် ဆေးအန္တရာယ်ကြီးကို ပူးပေါင်းရင်ဆိုင်သင့်ကြောင်း၊ ဂျပန်များ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာမည်ဆိုခြင်းမှာ မသေချာသော်လည်း မဖြစ်နိုင်ဟု မပြောနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုဆေးအန္တရာယ်ကြီးကို ကာကွယ်ရန် မိမိအား အကူအညီပေးဖို့မှာ ၎င်းတို့၏ တာဝန်ဖြစ်ကြောင်း' စသည်ဖြင့် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ကာ '၁၉၃၅ ခုနှစ် အက်ဥပဒေအရ ကာကွယ်ရေးမှာ မိမိ၏တာဝန်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဤတာဝန်ကို မြန်မာဝန်ကြီးအဖွဲ့က ခွဲဝေထမ်းဆောင်လိုသည်ဆိုပါက 'ကာကွယ်ရေးကောင်စီ' ထဲသို့ မြန်မာဝန်ကြီးများအား ပါဝင်ရစေပါမည်။ ဦးစောအား ကောင်စီ၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌခန့်အပ်ကာ အတွင်းရေးမှူးနေရာကိုလည်း* မြန်မာအမျိုးသားတစ်ဦးအား ခန့်ပါမည်။ စစ်ရေးကိစ္စများကိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် ဖွင့်ဟဆွေးနွေးပါမည်' ဟူ၍ ချဉ်းကပ်ခဲ့ရာ ဦးစောမှ ဒေါ်မန်စမစ်ကို ဘယ်လိုမှ မငြင်းပယ်နိုင်ခဲ့တော့ချေ။

* ထိုနေရာတွင် ဦးတင်ထွဋ်အား ခန့်လိုက်သည်။

အခန်း (၄)

ဦးစော

‘ကာကွယ်ရေးကောင်စီ’ ထဲသို့ ပါဝင်ခြင်းအတွက် မြန်မာဝန်ကြီးများသည် တော်တော် ကျေနပ်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့အနေနှင့် လက်တွေ့ရရန် ကြိုးစားနေသော အခွင့်အရေး ကြီးတစ်ရပ်ကို မြည်းစမ်းကြည့်ရသလိုပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် မြန်မာဝန်ကြီးများသည် အစိုးရ၏ အမြင့်ဆုံးသော ပေါ်လစီချမှတ်ချက်များနှင့် ဆက်စပ်လာရကာ အစိုးရအဖွဲ့၏ အတွင်းရေးများအား သိခြင်း၏ ကျေနပ်မှုကိုလည်း ရရှိခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသည်၏ အကျိုးကျေးဇူးကား မြန်မာဝန်ကြီးများ ကိုင်ထားရာဌာနများသို့ ကာကွယ်ရေးအတွက် လိုအပ်မှုများကို တောင်းဆိုသည့်အခါတွင် ယခင်ကလို နှောင့်နှေးကြန့်ကြာခြင်း မရှိစေတော့ဘဲ အလျင်မြန်ဆုံး ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြပေသည်။

ဒေါ်မန်စမစ် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဝန်ကြီးများနှင့် ရင်းနှီးစွာပေါင်းသင်း၍ အကြောင်းသိလာရသည့်အခါ၌ မိမိ၏လုပ်ဆောင်ချက်များအား ၎င်းတို့နှင့် ပိုမို၍ နီးကပ်ဆက်စပ်မှုရှိစေရန် အားထုတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်မန်စမစ်သည် တိုင်းပြည်တစ်ဝန်းလုံးသို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အနှံ့ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ခဲ့ရာ ထိုသို့ လှည့်လည်တိုင်း မြန်မာဝန်ကြီးတစ်ဦးဦးကို မိမိနှင့်အတူ လိုက်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေသည်။ ဤသည်မှာ ဘုရင်ခံအနေဖြင့် လုံးဝဆန်းသစ်သော အပြုအမူတစ်ရပ် ဖြစ်နေသည်။ ယခင်ယခင် မည်သည့်ဘုရင်ခံကမှပင် မြန်မာဝန်ကြီးများကိုခေါ်၍ တိုင်းခန်း

mgyoe.com

အတူ မလှည့်လည်ခဲ့ဖူးချေ။

ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် ဒေါ်မန်စမစ်မှာ မြန်မာဝန်ကြီးများက အခြားအနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမည်မဟုတ်သော အကြောင်းအရာများကို ကြားသိရကာ ၎င်းအဖို့လည်း အကယ်၍ ထုံးတမ်းနည်းနာအရ ဆက်ဆံပါက ထုတ်ဖော်ပြောဆို၍ရမည် မဟုတ်သော အကြောင်းအရာများကို ဝန်ကြီးများအား ပြောကြား အသိပေးနိုင်ခဲ့ပေတော့သည်။

သူသည် အစိုးရအိမ်တော်သို့ မြန်မာဝန်ကြီးများ အချိန်မရွေး လာလည်ဖို့ကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်ထားခဲ့လေသည်။ ဦးစောသည် အိမ်တော်သို့ မကြာခဏ လာတတ်ပေသည်။ တစ်ညနေ ဦးစောပြန်ခါနီးတွင် သူ့ကို ဒေါ်မန်စမစ်က ဤသို့ပြောခဲ့၏။*

‘စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ မန္တလေးမှာ ရာထူးတစ်နေရာခန့်ဖို့ အတွက် ငွေတစ်သောင်းတောင်းနေတယ်လို့ ကြားရပါကလား’

ဤတွင် ဦးစောသည် ခံပြင်းဟန်ဖြင့် ပြန်ဖြေခဲ့သည်။
‘ဘုရင်ခံမင်းက ကျွန်တော့်ကို ရာထူးနေရာ ရောင်းစားနေတယ်လို့ ပြောနေတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရာထူးနေရာအတွက်တော့ ခင်ဗျားက ငွေတစ်သောင်းတောင်းနေတယ်လို့ ကျုပ် နားလည်ခဲ့တယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး’
ဟု ဦးစောက မချိုမချင်နှင့် ပြန်ဖြေခဲ့သည်။
‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လောက်တောင်းနေသလဲ’
‘တစ်သောင်းငါးထောင်ပါ’
ဟု ဦးစောက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖြေကာ -
‘ကျွန်တော် မလုပ်တော့ပါဘူး’
ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ယခင်က ဘုရင်ခံနှင့် မြန်မာဝန်ကြီးများကြားတွင် ရှိနေခဲ့သော အံ့တားအဆီးများကို ဆက်လက်ဖြိုဖျက်သည့်အနေဖြင့် ဒေါ်မန်စမစ်သည် ပြင်ဦးလွင်တွင် ကျင်းပသော မိမိ၏သမီး မင်္ဂလာဆောင်သို့ မြန်မာဝန်ကြီးများအား ဖိတ်ကြားခဲ့ပြန်သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပပြီးသွားသည့်နောက်တွင် ယခင်

* ထိုစကားများသည် ဆာဒေါ်မန်စမစ်ကိုယ်တိုင်က ပြန်လည်ပြောပြချက်များဖြစ်သည်။

Sir Reginald Dorman-Smith at his desk in Rangoon

ထုံးတမ်းစဉ်လာ မရှိခဲ့သည့် အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြန်သည်။ အစိုးရအိမ်တော် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုးထားသော မဏ္ဍပ်ထဲတွင် မန္တလေးမှ ပုဏ္ဏားများသည် ပါဠိ ဘာသာဖြင့် မင်္ဂလာတိသိက်သွန်းပေးခဲ့ပြန်သည်။ ဤမြန်မာဘုရင်များ၏ ရှေးဟောင်း ထုံးစံကို ရှေးယခင် မည်သည့်ဘုရင်ခံများကမှ အသိအမှတ်မပြုဖူးခဲ့ကြရာ မြန်မာ ပြည်သူလူထုမှာ အထူးနှစ်သက် သဘောကျခဲ့ကြပေသည်။ သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှများက မူ ဘုရင်ခံ၏ သဘောထားကြီးမှုအား လက်ခံနိုင်ဖို့ တော်တော်ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖြစ်ခဲ့ကြ ပေသည်။

The Mandalay Astrologers

Burmese girl planting rice

ဘုရင်ခံ၏ တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေး တောင့်တင်းတိုးတက်လာဖို့ ကြိုးစားချက်ကို ဦးစောသည် တစ်စတစ်စနှင့် အားကြိုးမာန်တက် ထောက်ခံလာခဲ့လေသည်။ သူသည် ဂျပန်များအား ကျွန်ဘဝမှ ကယ်တင်မည့်သူများအဖြစ်နှင့် ဆက်လက်ယူဆထင်မြင်တော့ပုံလည်း မရချေ။ သူသည် ဂျပန်များနှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့ ပြောလာတော့သည်။

‘သူတို့ဟာ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ အကောင်တွေပဲ။ တရုတ်ပြည်မှာ သူတို့လုပ်နေတာတွေကို ကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော် ဂျပန်ပြည်သွားတုန်းက လူငယ်ပဲ ရှိခဲ့သေးတာပဲ။ သူတို့ကို ချီးမွမ်းအားကျမိတာ မဆန်းပါဘူး၊ ဟိုမှာရှိနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေလည်း ဒီလိုပဲ သူတို့ကို ချီးမွမ်းကြတာပဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ အာရှတိုက်သားတွေ အနေနဲ့ ပိုပြီးသာ ချီးကျူးအားကျခဲ့မိတာပဲ။ ကျုပ်တို့ အာရှတိုက်သားတွေအနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို မားမားမတ်မတ်ကြီး ရင်ဆိုင်ရဲလာတာကို မြင်ရတာဟာ သဘောကျစရာပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျတော့ သူတို့က တရုတ်ပြည်ကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ပြီး တရုတ်ပြည်သူပြည်သားတွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လာတော့ ကျုပ်ဟာ သူတို့ကို မုန်းလာခဲ့မိပါတယ်’

သို့တစလည်း ဦးစောသည် သူ့ဘက်တော်သားများကိုတော့-

‘အကယ်၍ လွတ်လပ်ရေးကတိကို မရပါက ဘုရင်ခံအား အကြောင်းပြလိုက်ဦးမည်’

ဟု ပြောဆိုနေပေးသေးသည်။

(‘ကျုပ် ဒီလိုမကြိမ်းလို့လည်း မဖြစ်ဘူးဗျ’ ဟု သူက ဒေါ်မန်စမစ်အား ပွင့်လင်းစွာပင် ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ပြန်သည်။)

တစ်ခါတစ်ခါတွင်တော့ ဦးစောသည် ဒေါ်မန်စမစ်အား ကာကွယ်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နှေးကွေးလွန်းသည်ဟု အပြစ်တင်တတ်သေးသည်။

‘မြန်မာတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ခင်ဗျားဟာ ရထိုက်သလောက် သိပ်မရသေးဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ မြန်မာရဲဂျီမင်းတပ်တွေ ဖွဲ့မပေးတာလဲ၊ ဘားမားရိုင်ဖယ်တွေဆိုတာ ဟာတော့ ချင်း၊ ကချင်နဲ့ ကရင်အားလုံး တောင်တန်းသားတွေချည်းပဲ။ ကျုပ်တို့ အမျိုးသား စစ်တပ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် နေရာမရတာကို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘယ်လို နေမလဲလို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျား စမ်းသာကြည့်ပါလေ၊ စစ်သားလုပ်မယ့် မြန်မာတွေ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့အတွက် ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးတုန်းက မြန်မာ

တွေဟာ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့တောင် မက်(စ်)ပေါ့(တ်) (မက်ဆိုပိုတေးမီးယား) နဲ့ ပါလက်စတိုင်းတို့မှာ စစ်တိုက်ပေးခဲ့ဖူးပါပြီ။ အခု ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက်ဆိုတော့ ပိုပြီးတောင် တိုက်ပေးကြပါလိမ့်မယ်'

မြန်မာများအား စစ်မှုထမ်းရန် စည်းရုံးဆင့်ခေါ်ဖို့ကား ထိုအချိန်တွင် အလွန်နောက်ကျခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ စစ်ဘက်ကဆိုလျှင် လုံးဝ သဘောမတူဘဲ ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်ရှိ စစ်တပ်များကို ထပ်မံ အင်အားဖြည့်တင်းဖို့က အထူးလိုအပ်နေပြီး အခြားနေရာမှ ရနိုင်သည့် မျှော်လင့်ချက်ကလည်း သိပ်မရှိရာ ဘားမားရိုင်ဖယ်ဘက်တီလျံ (မြန်မာသေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း) လေးတပ် ထပ်မံဖွဲ့စည်းရန်နှင့် ထိုတပ်များအတွက် မြန်မာများကိုသာ ဆင့်ခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေ၏။ သို့တစေလည်း လက်နက်များနှင့် နည်းပြဆရာများကို မရနိုင်ရာ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အား အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်ကာလ အတောအတွင်းမှာပင် ဒေါ်မန်စစ်သည် ဦးစော့ကို ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်ရင်းတစ်ခုအား မိမိနှင့်အတူတကွ စစ်ဆေးပါဟု ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့သော ဖိတ်ခေါ်ချက်မျိုးကို ယခင်က မည်သည့် နိုင်ငံရေးသမားကိုမျှ မပေးခဲ့ဖူးသေးချေ။ ဦးစော့မှာ အထူးကျေနပ်သွားလေသည်။ စစ်တပ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရပြီး ဘုရင့်ခံနှင့်အတူ စစ်တပ်၏ ဂုဏ်ပြုခြင်းကို ခံယူရသည့်အခါတွင် ဦးစော့မှာ သဘောကျလွန်းသဖြင့် မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်လျက် ရှိခဲ့လေသည်။

မကြာမီမှာပင် ဦးစော့သည် မိမိအနေဖြင့် မည်သို့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ရန် အသင့်ရှိနေသည်ကို ပြခဲ့လေသည်။ မြန်မာပြည်ရှိ အာရ်-အေ-အက်ဖ် (ဘုရင့်လေတပ်မတော်) မှာ ရယ်စရာကောင်းလှအောင်ပင် အင်အားနည်းပါးခဲ့လေသည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ဆို၍ တစ်စင်းမျှမရှိဘဲ ရှေးကျသည့် ဘပ်ဖလိုး တိုက်လေယာဉ်ပျံတပ်စုတစ်စုသာ ရှိနေသည်။ ဘုရင့်လေတပ်မတော်အပြင် အမေရိကန်လေတပ်စု တစ်စုလည်း ရှိနေသေးသည်။ အမေရိကန်တို့၏ တိုမာဟောက် တိုက်လေယာဉ်များမှာဆိုလျှင် ထိုစဉ်အခါက ပထမတန်းစားများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထိုအမေရိကန်လေတပ်စုမှာ မြန်မာကာကွယ်ရေးနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ကြေးတန်းစားတပ်တစ်တပ်သာ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတပ်စု၏ အမည်မှာ A.V.G(ဝါ) အမေရိကန် ဗော်လန်တီယာအဖွဲ့ဖြစ်လျက် တရုတ်ခေါင်းဆောင် ချန်ကေရှိုတ်က ငှားရမ်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအဖွဲ့ကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ရန်ကုန်တွင် လာ

ထားခြင်းအကြောင်းမှာလည်း ထိုစဉ်က တရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီးဖြင့် အမေရိကန်က တရုတ်ပြည်အား လေယာဉ်များ ပေးပို့နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ပထမ၌ လေယာဉ်များကို အစိတ်အပိုင်းအလိုက် ရန်ကုန်တွင်ချပြီး ထရပ်ကားများဖြင့် တင်ပို့ကာ တရုတ်ပြည်ကျမှ ပြန်လည်တပ်ဆင်ခဲ့ကြလေသည်။ နောက်တော့ ရန်ကုန်လေယာဉ်ကွင်းတွင် လေယာဉ်များကို ပြန်လည်တပ်ဆင်ပြီး တရုတ်ပြည်သို့ ပျံသန်းပေးပို့ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် လေယာဉ်များမှ လက်နက်များကိုမူ တရုတ်ပြည်ကျမှသာ တပ်ဆင်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုလေတပ်ဖွဲ့၏ ဗိုလ်ချုပ် မေဂျာဂျင်နရယ်ချင်းနော့(လ်) သည် ဒေါ်မန်စမစ်နှင့် လာတွေ့ကာ မိမိ၏ လေယာဉ်များကို ရန်ကုန်တွင်ပင် လက်နက်တပ်ဆင်ပေးခွင့် တောင်းခဲ့လေသည်။ မြန်မာပြည်တွင် လက်နက်တပ်ဆင်ထားသော အမေရိကန် လေတပ်အဖွဲ့သည် အရေးကြီးလာပါက အင်အားနည်းလှသော ဗြိတိသျှ လေတပ်အဖွဲ့အတွက် အကူအညီတစ်ရပ် ဖြစ်လာနိုင်ရာ မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာအတွင်းဝန် မစ္စတာအင်မရီထံသို့ ဒေါ်မန်စမစ်က အခွင့်တောင်းခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် စင်ကာပူ စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်ဆာဘရွတ်(က်)ပေါ့(ပ်)ဟင်မ်ထံမှ အမေရိကန် လေတပ်များကို ရန်ကုန်တွင် လက်နက်တပ်ဆင်ခွင့်မပြုဟူသော ပြန်ကြားချက် ရောက်လာခဲ့သည်။ အကြောင်းပြချက်ကား မြန်မာပြည်တွင် အမေရိကန် လေယာဉ်များကို လက်နက်တပ်ဆင်ခွင့်ပေးပါက ဂျပန်က အမျက်ရှမည်ဟူ၏။

ဗြိတိသျှတို့က ဘာပဲလုပ်လုပ် ဂျပန်သည် မိမိ၏စိတ်ကြိုက်အချိန်ကို ရွေးလျက် စစ်ကြေညာမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသော ဒေါ်မန်စမစ်ကား စစ်သေနာပတိချုပ်၏ အမိန့်ကို မိမိအနေဖြင့် တတ်နိုင်ပါက လှည့်ပတ်ရှောင်ရှားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဦးစောအား ခေါ်ကာ ထိုကိစ္စကို တင်ပြခဲ့လေသည်။

‘အမေရိကန်တွေက သူတို့လေယာဉ်ပျံတွေကို ဒီမှာပဲ လက်နက်တပ်ဆင်တာကို ဝန်ကြီးချုပ်အနေနဲ့ ကန့်ကွက်ဖို့များ ရှိသလား’

‘ဟာ... ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လေကြောင်းကာကွယ်ရေးအတွက် အားတောင်ပြည့်သေးတာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်တွေ ဒီမှာပဲ လက်နက်တပ်ဆင်ဖို့ စစ်သေနာပတိချုပ်က အခွင့်မပေးခဲ့ဘူး’

‘ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်’

‘ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမှာလဲ’

‘မကွေးမှာ လေယာဉ်ကွင်းတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အရပ်သားနဲ့ဆိုင်တဲ့ လေယာဉ်ကွင်းဆိုတော့ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ လက်အောက်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ဘုရင်ခံမင်းအနေနဲ့ ဒီလေယာဉ်ကွင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ ချုပ်ကိုင်နိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ချင်းနော့(လ်)ကို ပြောလိုက်ပါ။ ဒီလေယာဉ်ကွင်းကို သူ အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်လို့။’

‘တခြားဝန်ကြီးတွေက သဘောတူပါ့မလား’

‘သူတို့အတွက် ပူမနေပါနဲ့လေ။ ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်။ သူတို့က ပူပူဆူဆူ လုပ်လာရင် ကျွန်တော် လုံးဝ တာဝန်ယူပါတယ်’

ထို မကွေးလေယာဉ်ကွင်းကို ချင်းနော့(လ်)သည် ရဲခဲပေသည်။ ထိုလေယာဉ်ကွင်းတွင် တိုမာဟောက် လေယာဉ်များအား တရုတ်ပြည်သို့မပို့မီ လက်နက်တပ်ဆင်ပေးရုံတင်မက သူ့လေတပ်သားများ လေ့ကျင့်ရေးအတွက် ထိုလေယာဉ်ကွင်းမှာပင် လေယာဉ်အစင်း ၄၀ တပ်စွဲထားခဲ့လေသည်။ ဂျပန်က တိုက်ခိုက်လာခဲ့သည့်အခါတွင် ကား ထိုအစင်း ၄၀ သည် များစွာ အကူအညီရခဲ့ပေသည်။ အာရ်-အေ-အက်(ဖ်) လေယာဉ် ၁၂ စင်းကိုသာ အားကိုးနေရမည်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ဂျပန်ဗုံးဒဏ်ဖြင့် စိမ့်ညက်ညက် ကြေသွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာ ပါလီမန်၏ ငါးနှစ်သက်တမ်းသည် ကုန်ဆုံးခါနီးအချိန်သို့ ရောက်လာလေပြီ။ အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီး နီးကပ်လာသည့်အခါတွင် ဦးစောသည် ထိုရွေးကောက်ပွဲကြီး၌ တွေ့ရှိမည့် အခက်အခဲများကို အထူးပြောလာတော့သည်။ ‘မည်သည့် နိုင်ငံရေးပါတီမဆို ဗြိတိသျှတို့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး လမ်းစဉ်ဖြင့် တိုင်းပြည်ထံ မဲဆန္ဒတောင်းဖို့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ’ ဟု သူသည် ဒေါ်မန်စမစ်အား ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ ရွေးကောက်ပွဲဝင်လိုသည့် လူတိုင်းသည် ဗြိတိသျှဆန့်ကျင်ရေးနှင့် စစ်ဆန့်ကျင်ရေးကိုသာ လက်ကိုင်ပြုထားရပေမည်။

‘ကျွန်တော် ဘုရင်ခံမင်းကို ရှင်းရှင်းပြောပြပါရစေ’ ဟု ဦးစောက ဆို၏။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ နိုင်ငံရေး အတိုက်အခံတွေလိုက်မယ့် အသိသာဆုံး လမ်းစဉ်ဟာ ကျုပ်ဟာ လွတ်လပ်ရေး ကတိမရမီ ခင်ဗျားနဲ့ ပူးပေါင်းခဲ့တာမို့ တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်ကြီးရယ်လို့ မဲဆန္ဒရှင်တွေကို ပြောဖို့ပဲ။ မဲဆန္ဒတောင်းတဲ့ တိုက်ပွဲတွေဟာ ပြင်းထန်လာတာနဲ့အမျှ သူတို့လူထုကို တရားဟောတာတွေဟာ ပိုပြီးသာ ပြင်းထန်လာလိမ့်မယ်။’

mgcye.com

သူတို့ဟာ ဗြိတိသျှအစိုးရကို အမျိုးမျိုး ပုတ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ အံ့ကြွမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက် ကျွန်တော်က သူတို့ကို ဖမ်းရတော့မယ်။ နိုင်ငံရေး အတိုက်အခံသမားတွေကို ဖမ်းဆီးထောင်ချတာ ဟာ တချို့နိုင်ငံတွေအတွက် ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ဒီမိုကရေစီ အခြေခံဥပဒေ နိုင်ငံ မှာတော့ သိပ်မကောင်းဘူးခင်ဗျ။ ဒါတွင် မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း မဲရဖို့အတွက် သူတို့ထက်ပိုပြီး ဗြိတိသျှတွေကို ဆဲပြရလိမ့်မယ်။ ပုတ်ခတ်ပြရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ကာ ဘုရင်ခံမင်းမြတ်ခများလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းပြီး ထောင်ချရတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ နိုင်ငံရေးသမားတွေအားလုံး လွှတ်တော်ကိုမရောက်ဘဲ ထောင်ထဲကိုသာ ရောက်သွားစေမယ့် ရွေးကောက်ပွဲဟာ သိပ်အသုံးဝင်မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။

‘ဒီတော့ ဝန်ကြီးချုပ်က ဘယ်လိုများ အကြံဉာဏ်ပေးချင်သလဲ’

‘တရားဥပဒေအုပ်စိုးရေးနဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက်ကို ရွေးကောက်ပွဲကြီး အတွင်းမှာ ဘုရင်ခံမင်းကြီးပဲ တာဝန်ယူပါလို့ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတိုက်အခံတွေက တရားဟောရာမှာ ဥပဒေစည်းကမ်းကို လွန်ကျူးလာရင် ဘုရင်ခံမင်းကြီးက သူတို့ကို ဖမ်းဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး။ တိုင်းပြည်အနေနဲ့လည်း ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မတင်တော့ဘူး။ အတိုက်အခံတွေအားလုံး မရှိတော့တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဗြိတိသျှအစိုးရကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပုတ်ခတ်ဖို့ မလိုတော့ဘဲ မဲရနိုင်ပါ လိမ့်မယ်’

ဦးစော၏ ပါးနပ်လှသော အကြံကို ဒေါ်မန်စမစ်သည် ပြုံးမိခဲ့လေသည်။

‘ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ’ ဟု သူက ပြန်ကြားခဲ့ရသည်။

‘ဒါပေမဲ့ တခြားဖြေနည်းတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဗြိတိသျှအစိုးရနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ရွေးကောက်ပွဲကြီးကို ရွှေ့ဆိုင်းပေးနိုင်တဲ့အာဏာ ကျုပ်ဆီမှာရှိနေပါတယ်’

ဘုရင်ခံ၏ အကြံပေးချက်ကို ဦးစောက ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်လေသည်။

ဩဂုတ်လကုန်လောက်တွင်ကား ဦးစောသည် စိတ်မရှည်တော့သည့် လက္ခဏာများ ပြလာခဲ့သည်။ တောင်းဆိုထားသော လွတ်လပ်ရေးကတိနှင့် ပတ်သက် ၍ ဗြိတိသျှအစိုးရထံမှ ပြန်ကြားချက်ကို ဘယ်လိုမှ မရခဲ့သေးချေ။ ဦးစောအနေနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း ဗြိတိသျှဝန်ကြီးအဖွဲ့သည် သူတောင်းဆိုထားသော ကတိကိုတော့ မပေးခဲ့ပေ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးစောက ၎င်းအား အဆက်မပြတ်

ပူဆာခဲ့ပေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်ကူညီခဲ့သလဲဆိုတာကို ကြည့်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့က ဘာပဲတောင်းတောင်း ကျုပ်တို့ဝန်ကြီးအဖွဲ့က ဘာမှမနှောင့်ယှက် မတားဆီးခဲ့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့က နည်းနည်းပါးပါး ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ခဲ့ရင်လည်း တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကျေနပ်အောင်သာ ဟန်လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီလိုဆက်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ ကျုပ် တွေးလာမိပြီ။ ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဖျက်ဆီးနေတာပဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရာထူးက နုတ်ထွက်ချင် နုတ်ထွက်ရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကို လက်ဆောင်ကလေးတစ်ခု ပေးသင့်ပြီလို့ ခင်ဗျား မထင်ဘူးလားဗျာ’

‘လက်ဆောင်ကလေး’ ဆိုသည်ကား လွတ်လပ်ရေးကတိကို ဦးစောက ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန် မစ္စတာအင်မရီအား ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဤကတိကိုပေးရန် တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။ ဤကတိသာရပါက မြန်မာပြည်မှ မိမိ၏ တာဝန်သည် မည်မျှလွယ်ကူသွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ညွှန်ပြခဲ့သည်။ ဤကတိမပေးသင့်စရာ အကြောင်းကလည်း ဘယ်လိုမှ မရှိချေ။ ဗြိတိသျှအစိုးရ အဆက်ဆက်ကလည်း မြန်မာပြည်အား ဒိုမီနီယံအဆင့်အတန်း ပေးဖို့ရာမှာ မိမိတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကတိကို စစ်ကြီးအပြီးတွင် ဧကန်မုချ ပေးရတော့မည့်အတူတူ ယခုကတည်းက သင့်တော်သောနေ့ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်ခြင်းက ပိုမို၍ မကောင်းပါလော။

သို့ရာတွင် ဒေါ်မန်စမစ်ရရှိသော အဖြေကား ‘ဗြိတိသျှအစိုးရအဖွဲ့သည် ယခု လောလောဆယ်အချိန်၌ ဤကတိမျိုးကို မပေးနိုင်သေးကြောင်း’ ဟူ၍သာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကြိုးစားချက် မအောင်မြင်ကြောင်းကို ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဦးစောအား ပွင့်လင်းစွာပင် ပြောပြကာ ကြိုးစား၍ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျာခဲ့လေသည်။

‘စစ်ကြီးအတွင်းမှာဖြစ်လို့ သူတို့က အခုလို ငြင်းဆန်လိုက်တာပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို စစ်ကြီးအတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို အခုလို ဆက်ကူညီခဲ့ရင် စစ်ကြီး ပြီးသွားတဲ့အခါကျတော့ သူတို့က မုချပေးမှာပါပဲ။ နည်းနည်းကလေး ဆက်ပြီး သည်းခံလိုက်ပါဦးလေ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးဟာ ရှေ့တစ်ကွေ့နားမှာပဲ ရှိနေပါပြီ’

‘ရှေ့တစ်ကွေ့တွေကလည်း များပဲ များလွန်းလှသဗျာ’
ဟု ဦးစောက သက်ပြင်းချလျက် ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

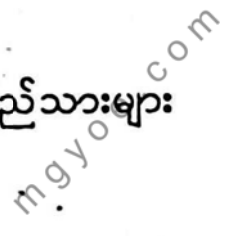
အချိန်များ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ဦးစောသည် သူ၏အခြေအနေ ပိုလွန်၍သာ ခက်ခဲလာရကြောင်းကို အကြောင်းပြကာ သူ့အတွက် 'လက်ဆောင်ကလေး' ကို တောင်းဆိုခဲ့ပြန်လေသည်။ ဤတွင် ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဦးစောကိုယ်တိုင် လန်ဒန်သို့ သွား၍ အရေးဆိုပါက မိမိအတွက် မည်မျှတာဝန်ပေးသွားလိမ့်မည်နည်းဟု စိတ်ကူး ရလာခဲ့တော့သည်။ မစ္စတာချာချီနှင့် အင်မရီတို့က ဦးစောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ ရသည့်အခါတွင် သူ့တောင်းဆိုချက်နှင့် ပတ်သက်၍ မပေးနိုင်သေးခြင်း အကြောင်းများ ကို ထိရောက်စွာ ရှင်းပြနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။ သို့မဟုတ် ဦးစော၏ အကြောင်းပြ ချက်များကို လက်ခံကာ ၎င်းတောင်းဆိုသောကတိကို ခွင့်ပြုချင် ခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ် ပါလော။

ထိုကိစ္စကို ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဗြိတိသျှဝန်ကြီးအဖွဲ့ထံ တင်ပြလိုက်ရာ ဦးစော အား လန်ဒန်သို့လာရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဦးစောအား ဖိတ်ခေါ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကိုတော့ အတိအကျ ဖော်ပြခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ မိမိအား ဖိတ်ခေါ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းသည် 'စစ်ကြီးအပြီး၌ မြန်မာပြည်အား လုံးဝ ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးပေးရန် ကြေညာဖို့ ဖြစ်ပါသည်' ဟု ဖော်ပြပေးရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခဲ့ လေသည်။

ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဦးစော၏ တိုက်တွန်းချက်အား သဘောတူညီရန် ဗြိတိသျှ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ထံ အကြံပေးခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ချာချီက ငြင်းပယ်လိုက်လေသည်။ ချာချီသည် ဦးစောနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဖို့ လိုလားသော်လည်း ဦးစောတောင်းဆိုသော စည်းကမ်းချက်များ ပေးပါမည်ဟုကား ကတိမပြုနိုင်ချေ။ ဦးစောသည် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေပြီးမှ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ၎င်းနှင့်အတူ အတွင်းဝန်အဖြစ် ကာကွယ်ရေးကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး ဦးတင်ထွဋ်အား ခေါ်ဆောင်သွားဖို့ကိုလည်း သတ်မှတ်လိုက်သည်။

အရေးပါ အရာရောက်မည့် ဤခရီးကို စတင်မထွက်ခွာမီတွင် ဦးစောသည် ရွှေတိဂုံဘုရားအား သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သာမန်ဘုရား ဖူးများကဲ့သို့ ဖိနပ်ချွတ်လျက် ကုန်းတော်ပေါ်သို့မတက်ဘဲ အင်္ဂလိပ်အင်ဒီယန်း ကပြား တစ်ယောက်မောင်းနှင်သော သူ၏ ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ဖြင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ထက် တွင် ပျံဝဲပြီး ဖူးမြော်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ အဆန်းထွင်လျက် ဘုရားဖူးခြင်းသည် မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ

အမြင်တွင်တော့ နှစ်မြို့ဖွယ်ရာ မဟုတ်ခဲ့ချေ။ မြန်မာအမြင်တွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် အများအပြားနှင့် ဓာတ်တော်မွေတော်များ ဌာပနာထားသည့် မွန်မြတ်လှသော ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ထက်တွင် လေယာဉ်နှင့် ပျံခြင်းသည် ဘုရားအား အထူးပင် မရိုမသေပြုရာ ရောက်နေပေတော့သည်။ ဦးစောတွင် ဤသို့လျှင် ဘဝင်မြင့်သော အကျင့်များလည်း ရှိနေတတ်ပေသေးသည်။

အင်္ဂလန်သို့ မထွက်ခွာမီညတွင် ဦးစောအား ဒေါ်မန်စမစ်က ညစာဖိတ်ကျွေး ခဲ့လေသည်။ ဦးစောသည် ယခင်က ဥရောပသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဖူးချေ။ ယခု ဥရောပတိုက်သားများက အကြီးအကျယ် စစ်ပွဲကြီးများ ဆင်နွှဲနေချိန်တွင်မှ သွားရောက် လည်ပတ်ခြင်းမှာ ကြောက်ရွံ့တတ်သူတစ်ယောက်၏ အလုပ်မဟုတ်ချေ။ မြေထဲပင် လယ်နှင့် မြောက်အာဖရိကတိုက်၏ ကမ်းခြေများမှာလည်း စစ်မီးကြီးများက အကြီး အကျယ် ထတောက်နေချိန်ဖြစ်ကာ အင်္ဂလန်ကျွန်းသို့ ချဉ်းကပ်ရာ လမ်းများမှာလည်း ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းတို့ များလှပေတော့သည်။

‘ကျွန်တော် အခုလိုသွားတာဟာ အင်မတန်မှ ရဲရင့်လို့သာပဲဗျနော်’

ဦးစောသည် မိမိ၏ဝဲဘက်တွင် ထိုင်နေသော ဘုရင်ခံကတော် လေဒီဒေါ်မန် စမစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောခဲ့လေသည်။

‘မှန်ပါတယ်၊ ရှင်ဟာ အင်မတန်မှ ရဲရင့်တဲ့ လူပါပဲ၊ ကျွန်မတို့အားလုံးကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ပါတယ်’

ဘုရင်ခံကတော်၏ အပြောသည် ဦးစောအား တော်တော်နှစ်သိမ့်ခဲ့ပုံရကာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်လာစေသည်။ သို့ရာတွင် နှုတ်ဆက်ခွဲခွာခါနီးတွင်တော့ သူ့အမူအရာ သည် ပြောင်းလဲလာကာ ဒေါ်မန်စမစ်အား ညှိုးငယ်စွာ မေးမြန်းခဲ့လေသည်။

‘ချာချီကို ကျွန်တော် ဖျောင်းဖျနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်တော့ ရှိပါတယ်နော်’

‘မျှော်လင့်ချက်နည်းနည်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိသလို ခင်ဗျားလည်း သိပါ တယ်လေ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ သွားရမှာပဲ၊ ဒါမှသာ ကျွန်တော့်နောက်လိုက် လူထုကို ကျွန်တော်က ဆက်ထိန်းထားနိုင်တော့မှာပဲ’

‘တကယ်လို့များ ခင်ဗျား မအောင်မြင်ဘဲ ပြန်လာရင်ကော’

‘ကျွန်တော် ရာထူးက နုတ်ထွက်ရမှာပေါ့’

‘အဲဒါ နောက်တော့ကော...’

‘အဲဒီနောက်မှာ တိုင်းပြည်ကို လှုံ့ဆော်ရမှာပဲ၊ ဗြိတိန်ပြည်က ဘာမှမျှော်လင့်ဖို့ မရှိဘူးဆိုတာ သတိပေးနှိုးဆော်ရမှာပဲ’

‘ဒီလိုသာဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတကွ လုပ်ခဲ့ရတာတွေဟာ ကြေကွဲစရာနဲ့ အဆုံးသတ်ရတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် မဖမ်းချင်ဘဲ ဖမ်းရတော့မှာ လား’

‘ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး ဘုရင်ခံမင်းကြီး၊ ချာချီက ကျွန်တော့် တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုချင် ခွင့်ပြုမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မအောင်မြင်ဘဲ ပြန်လာရရင်တော့ ဘုရင်ခံမင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ထောင်ချဖို့ တကယ်ပဲ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထောင်ကျဖူးပြီးပါပြီ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ထောင်ချရတယ် ဆိုဦးတော့။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဒီအတွက်နဲ့တော့ မိတ်မပျက်ပါရစေနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို အရင်ကလိုပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေမှာပါ။ ဒီတော့ တကယ်လို့များ ခင်ဗျားမှာ ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ အကူအညီလိုလာရင် ညမိုးချုပ်တော့ ခင်ဗျားကားကို ထောင်မှာ အကြိုလွှတ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် လိုက်လာပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးပါ့မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် မိတ်ဆွေအဖြစ်က ရပ်စဲရဖို့ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်စေရပါဘူး’

ဦးစောက ဤသို့ စိတ်ရင်း စေတနာရင်းနှင့် ပြောလိုက်သည့် စကားများအတွက် ဒေါ်မန်စမစ်မှာ တော်တော်ပင် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဦးစောကို နောက် လေးနှစ်လုံးလုံး ထပ်မံ မတွေ့ခဲ့ရတော့ချေ။

ဦးစောနှင့် ဦးတင်ထွဋ်တို့ကား ခရီးရှည် အတူတကွသွားရန် သင့်တော်ကြသည့် အဖော်နှစ်ယောက် မဟုတ်ကြချေ။ တစ်ယောက်မှာ ဟိတ်လုံးဟန်လုံး ထုတ်တတ်သည့် နိုင်ငံရေးသမားကြီးဖြစ်ကာ ကျန်တစ်ယောက်မှာတော့ မြန်မာတစ်ယောက် အနေဖြင့် မိမိ၏ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ဖို့ကို မြင်လိုလှသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအရာရှိ စိတ်ဓာတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးစော၏ အတွင်းဝန်အဖြစ်နှင့် လိုက်ပါသွားရသော ဦးတင်ထွဋ်၏ အခြေအနေမှာလည်း တော်တော် ခက်ခဲနေရသည်။ ဦးစောမှာ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတစ်ခု၏ ဝန်ကြီးချုပ် မဟုတ်ပေ။ အကယ်စင်စစ် ၎င်းမှာ ဝန်ကြီးချုပ်ထက် မြန်မာပြည်၏ ပြည်တွင်းရေးကိစ္စများတွင် ဗြိတိသျှအကျိုးကို စီမံရအောင် ဗြိတိသျှတို့က တင်ထားသည့်သူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစောသည် ဗြိတိန်ပြည်၏ သစ္စာတော်ခံအဖြစ်

mgyee.com

မှ သွေဖည်ဖောက်ဖျက်ပါက သူသည် သစ္စာဖောက်ဟု ချက်ချင်း အစွပ်စွဲခံရစရာ အကြောင်းရှိနေပေသည်။

ဦးတင်ထွဋ်ကား အိန္ဒိယ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း (I.C.S) အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်နေရာ ၁၉၃၅ ခု၊ မြန်မာပြည် အက်ဥပဒေကံ သတ်မှတ်ထားသည်ထက် မကျော်လွန်ဘဲသာ ဦးစောအား နာခံဖို့ ဝတ္တရားရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတင်ထွဋ်အနေနှင့် ပထမအား ဖြင့် ဦးစောအတွက် အမှုထမ်းရလျက်၊ ဒုတိယအားဖြင့် ဗြိတိသျှ အစိုးရအတွက်လည်း အမှုထမ်းနေရသည်ဖြစ်ပြန်ရာ ၎င်း၏နေရာမှာ ဦးစော၏ အတွင်းဝန်ဖြစ်သလို အထိန်းလည်း ဖြစ်နေရလေသည်။

သို့နှင့်ပင် ဦးစောနှင့် ဦးတင်ထွဋ်တို့သည် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလဆန်းပိုင်းလောက်တွင် လေယာဉ်ဖြင့် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြတော့သည်။ ၎င်းတို့ တွေ့ဆုံရမည့်သူကား ကိစ္စဖြစ်ရပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရက်ဖြန့်ထားသော အလယ်ဗဟိုတွင် ထိုင်နေလျက် နေ့စဉ် အချိန်ရှိသမျှတွင် တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက် အရေးလည်းကြီး၊ အများနှင့်လည်းဆိုင်သော ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေရပြီး ၎င်း၏ အဆုံးအဖြတ်များကို အဆိုးဖြစ်စေ၊ အကောင်းဖြစ်စေ မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်ကြဘဲ အံ့ကြွရှုပ်ထွေးမှု၊ အောင်မြင်မှု၊ စိတ်ပျက်ရမှု၊ အံ့အားသင့်မှု၊ ခြိမ်းခြောက်မှုများအကြားတွင် ဗြိတိန်ပြည် ဆက်လက်တည်တံ့ အသက်ရှင်ရေးတစ်ခုကိုသာ အာရုံပြုနေရသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ချာချီပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤမျှ ကြီးကျယ်လှသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံသို့ ဦးစောသည် မိမိအတွက် 'လက်ဆောင်ကလေး' တစ်ခုတောင်းရှန် ရောက်လာခဲ့ရချေပြီ။

သူသည် လန်ဒန်မြို့သို့ အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ အတွင်းဝန် အင်မရီသည် သူ့အား ပျူငှာစွာ ကြိုဆိုခဲ့ပေသည်။ မြန်မာဆိုင်ရာဌာန အရာရှိများသည် ဦးစောအား ဧည့်ခံကြကာ လှည့်လည်ပြသကြလေသည်။ သူ တွေ့ချင်သမျှ စက်ရုံများ၊ ဆိပ်ကမ်းများ၊ စစ်တပ်များ၊ ဆေးရုံများ၊ ကျောင်းများ စသည်တို့ကို လိုက်လံပြကြပေသည်။

အောက်တိုဘာ ၂၃ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ဒေါ်မန်စမစ်ထံ အင်မရီက ရေးခဲ့သော စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။

'ယနေ့ ဦးစောသည် ဒိုဗါမြို့၌ ရောက်နေသည်။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် သူ့အား အစိုးရနေ့လယ်စာ စားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံမည်ဖြစ်သည်။ ရှေ့အပတ်တွင်လည်း လန်ဒန်မြို့တော်ဝန်က သူ့အား နေ့လယ်စာဖြင့် ဧည့်ခံဦးမည်ဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်

ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်ုပ်၏အိမ်တွင် နေ့လယ်စာ ကျွေးပါဦးမည်။ အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့ကမူ ချက်ကားမြို့၌ သူ့အား နေ့လယ်စာ ဖိတ်ခေါ်ကျွေးခဲ့ကာ ချာချီနှင့် နှစ်နာရီကျော်မျှ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သိပ်ပြီး ကျေနပ်ပုံမရချေ။

ထိုသို့ တွေ့ဆုံရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ချာချီက မှတ်ချက်ရေးသားထားသည့် အထဲတွင်ကား 'ဦးစောက ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မြန်မာပြည်အား ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးပေးရန် ကြေညာထားသည့် ကတိအတိုင်း တစ်နေ့နေ့တွင် အကောင်အထည်ဖော်ပေးမည်ကို မိမိအနေဖြင့် ယုံမှားသံသယ မရှိပါကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာအတွင်း မြန်မာပြည်အား ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးကို စစ်ကြီးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေးပါမည်ဟု အတိအကျ တတိပေးရန် တောင်းဆိုရဖို့ ဝတ္တရား မိမိတွင် ရှိနေပါကြောင်း' စသည်ဖြင့် ပြောဆိုခဲ့သည်ဟု ရေးထားခဲ့လေသည်။

ဤတွင် ချာချီက 'သေရေး ရှင်ရေး တိုက်ခိုက်နေရသည့် အကြားဝယ် အခြေခံတရားဥပဒေကိစ္စကို ဆွေးနွေးပြောဆိုရန် အခါမဟုတ်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်၏ အနာဂတ်သည် ဗြိတိန်ပြည်၏ စစ်နိုင်ရေးအပေါ်တွင် တည်နေကြောင်း၊ အကယ်၍ ဗြိတိန်သာ စစ်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် မြန်မာပြည်၏ အခြေခံစည်းမျဉ်းဥပဒေနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောထားကြီးစွာ ဆုံးဖြတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း' ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့ပေသည်။

ချာချီနှင့် တွေ့ဆုံ၍ စိတ်ပျက်လာရသော ဦးစောသည် အင်မရီထံမှ ပိုမိုတိကျသော ကတိပေးချက် ရရှိအောင် ကြိုးစားခဲ့ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် အင်မရီကလည်း 'ဗြိတိန်ပြည်သည် မိမိတတ်နိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြန်မာပြည်အား ပြည့်ဝသော ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးရဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း' ဟုသာ မတင်မကျ ပြန်လည်ဖြေကြားနိုင်ခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မျှော်လင့်ချက်ထားခဲ့မည်ဟူသော ဦးစောသည် မျှော်လင့်ချက် ပျက်ပြား စိတ်ဆိုးစွာနှင့် နိုဝင်ဘာလတွင် အင်္ဂလန်ပြည်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။ သူ၏ ခရီးအစီအစဉ်တွင် အမေရိကန်ပြည်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ဖို့လည်း ပါခဲ့သည်။ သူနှင့် ဦးတင်ထွဋ်သည် ဝါရှင်တန်မြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကာ သမ္မတရုစဘဲနှင့် တွေ့ဆုံလျက် ရုစဘဲအား မြန်မာပြည်ကို ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးပေးရန် ဝင်ရောက်တိုက်တွန်းပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ကြိုးစားချက်သည် မအောင်မြင်ခဲ့ပြန်ချေ။ လန်ဒန်မှ အကြောင်းကြားချက် ရထားပြီး ဖြစ်မည်ရှိသော

ရုစဘဲလည်း ဗြိတိန်ပြည်ကသာ ဆုံးဖြတ်ရမည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိက ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိပါ' ဟုသာ ပြန်ကြားလိုက်လေသည်။

ဦးစောအနေနှင့် လုပ်နိုင်စရာ ဘာမျှမရှိတော့ရကား သူနှင့် သူ့အတွင်းဝန်သည် အနည်းငယ် ကြန့်ကြာနေရပြီးနောက် ဟာဝေယန်ကျွန်းသို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ် တစ်စင်းတွင် နေရာရခဲ့လေသည်။ ဟာဝေယန်ကျွန်းမှနေ၍ ဖိလစ်ပိုင်မှတစ်ဆင့် သူတို့ သည် ရန်ကုန်သို့ပြန်လာရန် စီစဉ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဟာဝေယန်ကျွန်းသို့ သူတို့သည် ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် ဆိုက်ရောက် လာကြသည်။ ဂျပန်များက ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဗုံးကြဲလိုက်ပြီးသည့် နောက်တစ်ရက်ဖြစ် ရာ ဆိပ်ကမ်းတွင် နစ်မြုပ်နေကြသော အမေရိကန်ရေတပ်ကြီးကို သူတို့ တွေ့ခဲ့ကြရလေ သည်။ ဂျပန်နှင့် စစ်ဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အရှေ့ပိုင်းသို့ ခရီးသည်များ ပို့ဆောင်ပေးမည့် လေယာဉ်များ မရှိတော့ရာ မြန်မာနှစ်ဦးသည် အမေရိကန်ပြည်သို့ ပြန်လာပြီး ထိုကမှ တစ်ဆင့် ပေါ်တူဂီပြည်ကိုဖြတ်၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြရပြန်သည်။

လစွဘုန်းမြို့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူတို့သည် ရှေ့ဆက်သွားမည့် လေယာဉ်ပျံကို စောင့်စားနေကြရပြန်သည်။ အမေရိကန်တွင်ရှိစဉ် ဦးစောသည် ဂျပန် သံအမတ်ထံဝင်ကာ အကယ်၍ စစ်ဖြစ်လာပါက ဂျပန်ပြည်တွင် ရှိနေသော မြန်မာ ကျောင်းသားများ၏ အရေးကို မေးမြန်းခဲ့လေသည်။ လစွဘုန်းမြို့၌လည်း ဂျပန်သံ အမတ်ထံ ဤကိစ္စကို ဝင်မေးရန် ဦးစောသည် စိတ်ကူးရခဲ့ပြန်သည်။ ဂျပန်သံရုံးသို့ သွားသည့်အခါ၌ ဦးတင်ထွဋ်သည် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါမသွားခဲ့ချေ။ မြန်မာပြည်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးစောသည် ဂျပန်သံအမတ်အား ပြောဆိုဆွေးနွေးရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သလား ဆိုသည်ကိုတော့ မသိရပေ။

သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်သံအမတ်အား သူ ပြောဆို ဆွေးနွေးခဲ့သည်မှာကား သေချာခဲ့လေသည်။ ဗြိတိသျှ သတင်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ သည် ဂျပန်လျှို့ဝှက်စာရေးနည်း၏ အဖြေကို ထောက်လှမ်းသိရှိထားခဲ့ရာ လစွဘုန်း ဂျပန်သံရုံးမှပို့သည့် သတင်းများကို ၎င်းအဖွဲ့က သိရှိခဲ့ရလေသည်။ ဂျပန်သံအမတ် သည် ဦးစောအား လာရောက်တွေ့ဆုံပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့၌ ၎င်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်ပြည်သို့ သတင်းတစ်ရပ် ပို့ခဲ့လေသည်။

'သူ့ထံသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ မြန်မာနန်းရင်းဝန် (ဝန်ကြီးချုပ်) ရောက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းသည် အမေရိကန်မှနေ၍ မိမိ၏ တိုင်းပြည်သို့အပြန် ခရီးနားစဉ် ဝင်လာခြင်းဖြစ်

mg y o e . c o m

ကြောင်း၊ နန်းရင်းဝန်က အကယ်၍ ဂျပန်သည် မြန်မာပြည်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပါက မြန်မာအမျိုးသားများသည် ဗြိတိသျှများအား တော်လှန်ပုန်ကန်ကာ ဂျပန်များနှင့် ပူးပေါင်းလျက် မောင်းထုတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အကယ်၍ အာဏာဆက်လက် တည်မြဲနေသေးပါက ဂျပန်များအား အစွမ်းကုန်ကူညီမည်ဖြစ်ကြောင်း' စသည်ဖြင့် ထိုသတင်းပို့ချက်တွင် ရေးသားဖော်ပြထားခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှ သတင်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ထိုသတင်းပို့ချက်ကို ကြားဖြတ်အဓိပ္ပာယ် ပြန်ဆိုခဲ့ရလေသည်။ ထိုသတင်းကို အင်မရီ ဖတ်ရသည့်အခါ၌ ဦးစောအား မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ခွင့်ပေး၍ မဖြစ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဂျပန်သံအမတ်ကြီးသည် မိမိ၏ သတင်းတွင် မိမိကို အထင်ကြီးစေရန် မြန်မာဝန်ကြီးချုပ်နှင့် မတော်တဆ တွေ့ဆုံရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတတ်နိုင်ဆုံး ချဲ့ထွင်ရေးသားခဲ့သည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိသည့်တိုင်အောင် ဦးစောကလည်း ဂျပန်သံအမတ် ထိုသို့ရေးသားနိုင်ရန် အခြေခံအချက်အလက်များကိုတော့ ပြောဆိုခဲ့မည်မှာလည်း သံသယဖြစ်စရာ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏ လေယာဉ်ပျံ ဝင်ရောက်ရပ်နားမည့် ဟေဖာမြို့မှာပင် ဦးစောအား ဖမ်းဆီးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။

လန်ဒန်သတင်းစာများက ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဖော်ပြသည့်အတိုင်းပင် ဦးစောနှင့်အတူ ဦးတင်ထွဋ်ပါ ဟေဖာမြို့တွင် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

အခန်း (၅) စစ်ဖြစ်ခါနီးအချိန်

ဦးစောမရှိစဉ်အတွင်းဝယ် ဦးစော၏နေရာတွင် ဆာပေါ်ထွန်းအား ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်နှင့် ခန့်အပ်ခဲ့ရလေသည်။

ဆာပေါ်ထွန်းကား ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရ၊ ဦးပုအစိုးရများကတည်းက ဝန်ကြီးရာထူးများ ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆာပေါ်ထွန်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံ ရေးသမားအထဲတွင် ဝါအရင့်ဆုံး နိုင်ငံရေးသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေရပေသည်။

ငယ်စဉ်ကဆိုလျှင် ကျောင်းဆရာ၊ ရှေ့နေနှင့် ဘာသာပြန်အရာရှိများအဖြစ်နှင့် ၎င်းမှာ ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးစနစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျယ်ဝန်းသော အတွေ့အကြုံများ ရရှိကာ ဆာဘွဲ့ရထားသည်ကို ထောက်ချင့်၍လည်း ၎င်းသည် ဗြိတိသျှများနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းကို ယုံကြည်အားထားသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် အခြားနိုင်ငံများ၌ရှိသလို မြန်မာပြည်တွင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကမ္ဘာလောကကြီး၌ အမြင်ကျယ် မျက်စိကြီး နားကြီးသူများအဖြစ်နှင့် ဂုဏ်ယူတတ်သူ များလည်း ရှိနေကြပေသည်။ ထိုလူမျိုးများကား ဗြိတိသျှများအပေါ်ဝယ် ယုံကြည် အားထားတတ်ကြသူများတည်း။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုအတွက် ဗြိတိသျှတို့ထံမှ လွတ်လပ်ရေးကတိကို တောင်းယူသူများထက် မျိုးချစ်စိတ်တွင် မနိမ့်ကျဟု ထိုသူတို့ သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ယူဆကြရာကပင် မြန်မာပြည်သည် အနည်းငယ် ဆက်လက် သည်းခံပါက လိုချင်သမျှ ရပေမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ကို လက်ကိုင်ပြုထားကြလေ သည်။

ဦးစောကဲ့သို့ နိုင်ငံရေးသမားများထက် ပညာအရည်အချင်း ပိုမိုပြည့်ဝကာ သခင်များထက်လည်း ဥရောပတိုက်သားများအကြောင်း ပိုမိုနားလည်ကြသော ၎င်း လူစားမျိုးသည် ဥရောပယဉ်ကျေးမှု၊ သိပ္ပံအတတ်၊ အနုပညာ၊ စာအုပ်များနှင့် စည်းစိမ်များကို နားလည်တန်ဖိုးထားတတ်ကြသူများလည်း ဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှတို့၏ အကျင့်စာရိတ္တ ဂုဏ်အင်္ဂါရပ်များထဲမှ အကောင်းဆုံးကို ၎င်းတို့သည် ချီးမွမ်းအားကျကြကာ ဗြိတိသျှတို့ မြန်မာပြည်အား သိမ်းပိုက်ထားခြင်းကြောင့် မြန်မာပြည်တွင် ထူးခြားသော အကျိုးကျေးဇူးများ ခံစားနေရသည်ဟု မြင်ထားကြသော်လည်း ဗြိတိသျှနှင့် မြန်မာသည် သခင်နှင့် ကျွန်အဖြစ်ကထက် တစ်ဆင့်တက်၍ တွဲဖက် 'ပါတနာ' အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိဖို့ရန် အချိန်တန်ပြီဟုလည်း ယူဆထားနေကြပေသည်။

ဆာပေါ်ထွန်းကား ထိုသို့သော လူတန်းစားမျိုးထဲက ဖြစ်လေသည်။ သူသည် မဟာမိတ်များဘက်က မှန်ကန်ကြောင်းကို ယုံမှားသံသယမရှိဘဲ ၎င်းတို့အား ခြွင်းချက်မရှိ ထောက်ခံရန် ယုံကြည်နေသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ မတရားသည့်ဘက်မှ အကျိုးကျေးဇူးခံစားရဖို့အရေးကို မျှော်ကိုးကာ တရားသည့်ဘက်ကို စွန့်ပစ်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းပြည်တစ်ပြည်အနေဖြင့် မပြုလုပ်ထိုက်သည့်အရာဟု သူက မြင်နေသည်။

ဦးစောနှင့် သခင်များနည်းတူပင် သူသည်လည်း မြန်မာပြည်အား အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ်နှင့် မြင်လိုသူတစ်ဦးဖြစ်ကာ ၎င်းတို့ထက် မိမိသာလျှင် မြန်မာပြည်အား ထိုပန်းတိုင်သို့ ဧကန်မုချ ခေါင်းဆောင်ခေါ်ငင်သွားနိုင်သည်ဟုလည်း ယုံကြည်နေလေသည်။ သူနှင့် အယူအဆချင်းတူသူကား နောက်နောင်တွင် ဆာဘွဲ့ ရလာမည့် ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဦးထွန်းအောင်ကျော်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့သော အမြင်မျိုးကို တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးရှိ ၎င်းတို့ထက် အခြေအနေ နိမ့်ကျသူ အမြောက်အမြားကလည်း လက်ခံထားလျက် ရှိနေကြပြန်သည်။ ၎င်းတို့ကား မြန်မာ၊ အိန္ဒိယနှင့် အင်္ဂလိပ်ပြားများ ပါဝင်သည့် အစိုးရအမှုထမ်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့ကား နိုင်ငံရေးသမားများ၏ လှုံ့ဆော်ချက်များတွင် မည်သို့မျှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ မိမိတို့၏ ရာထူးတိုးတက်ရေး၊ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ရေးကိုသာ လိုလားကြသူများ ဖြစ်ကြပြီး နိုင်ငံလွတ်လပ်မှုကို တောင်းဆိုနေကြသော နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အသီးသီးတွင် မပါဝင်ကြသည့်တိုင် ၎င်းတို့အား မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်ဟု ခေါ်လျှင် အံ့အားသင့်ကြမည့် လူစားမျိုးတို့လည်း ဖြစ်ကြလေသည်။

mgyoe.com

ဤလူတန်းစားများ၏ အလယ်လမ်းကျသော ထင်မြင်ယူဆချက်များသည် ဦးစော ထွက်ခွာသွားသည့်နောက်တွင် လေးနက်ထင်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ လက်ဝဲစွန်း ကျသော သခင်ပါတီမှာလည်း ထိုအခိုက်အတန့်တွင် တိမ်မြုပ်သလို ဖြစ်နေကာ ဆာပေါ်ထွန်းကလည်း နောက်နောင်တွင် လွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်၏ ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာမည့် ဦးနုအပါအဝင် သခင်ခေါင်းဆောင် အမြောက်အမြားကို ဖမ်းဆီးထောင်ချ ထားလေရကား သခင်ပါတီ၏ အင်အားမှာ တော်တော်ယုတ်လျော့လျက် ရှိနေရလေ သည်။

ဦးစော ထွက်ခွာသွား၍ မကြာမီပင် ဂျပန်၏အန္တရာယ်သည် တိုးတက်ကြီးမား လာခဲ့လေသည်။ ဂျပန်များသည် အင်ဒိုချိုင်းနား တစ်ပြည်လုံးအား လုံးဝ သိမ်းပိုက် လိုက်ပြီဖြစ်ကာ ယိုးဒယားပြည်ကိုလည်း ချုပ်ကိုင်ခြယ်လှယ်စ ပြုနေကြပေသည်။ ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တို့က ဂျပန်ရှေ့ဆက်၍ အနောက်ဘက်သို့ နယ်ချဲ့ကျူးကျော် လာခြင်းကို ရပ်စဲရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ၎င်းအား ပေးပို့နေသည့် သံမဏိနှင့် ရေနံများကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ခြင်းသည်ပင် ဘယ်လိုမှ မဟန့်တားနိုင်ခဲ့ကြတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ဂျပန်သည် ဝါရှင်တန်၌ စေ့စပ်ရေးလုပ်၍ ဟန်ပြဲခဲ့ပေးသေးသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းကပင် ဂျပန်သည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို အလစ်ဝင်တိုက်ရန် ကြံစည်ထားပြီးဖြစ်နေကြောင်းကို ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင်ကား ဂျပန်တို့သည် အမေရိကန်အား မိုက်မဲစွာ တိုက်ရဲမည်မဟုတ်ဟုသာ ယုံကြည်နေခဲ့ကြလေသည်။ ဂျပန်များအနေဖြင့် အမေရိကန်တိုက်ကို မည်သို့မျှ သွားရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်မည်မဟုတ်ရာ၊ အမေရိကန် တို့၏ စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်မှုသည် နောက်ဆုံးတော့ မိမိအား လွှမ်းမိုးသွားနိုင်သည်ကို သူတို့ သိမြင်လိမ့်မည်ဟု တွက်ထားခဲ့ကြလေသည်။ ချာချီကိုယ်တိုင်ကပင် ဂျပန်များ ဤမျှလောက် မိုက်မဲကြလိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်နိုင်ဘဲ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ မိန့်ခွန်း တစ်ခုတွင်-

‘ဂျပန်လူမျိုးတွေအနေနဲ့ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း မလိုအပ်ဘဲ ဝင်လာဖို့ ဆိုတာဟာ အင်မတန်မှ မိုက်ရူးရဲ စွန့်စားရာကျမှာပဲ’

ဟု ထည့်သွင်းပြောဆိုခဲ့ပေးသေးသည်။

ဩဂုတ်နှင့် စက်တင်ဘာလအတွင်းဝယ် စင်ကာပူမှ အရှေ့ဖျား စစ်သေနာပတိ ချုပ် လေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာရော့ဘတ်ဘရုတ်(က်)ပေါ့(ပ်)ဟင်မ်သည် မြန်မာ

mggyoe.com

ပြည်သို့ လာရောက်ကာ လှည့်လည်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က အမြင်ကား ဂျပန်များသည် မြန်မာပြည်ကို တိုက်ခိုက်လာပါက အရှေ့ဘက်နယ်ခြား၏ မြောက်ဘက်အဖျားမှ ဝင်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအရပ်ဒေသမှာ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်မရှိဘဲ ခက်ခဲလှသော်လည်း တောင်ဘက်အစွန်းတွင်ရှိ တနင်္သာရီ ဒေသလောက်ကား ခက်ခဲလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာရောဘတ်သည် တစ်ခုတည်းသာရှိသော မြန်မာဒီပီဇံ တပ်မကြီး၏ အဓိက အင်အားကို မြောက်ပိုင်းမှ ရှမ်းပြည်နယ် နယ်ခြား၌သာ ချထားခဲ့လေသည်။

မိုင် ၅၀၀ ရှည်လျားသော တနင်္သာရီနယ်ခြားကို ကာကွယ်ရန်အတွက်မူ ဘရိဂိတ် တပ်တစ်တပ် (ဘားမားဘရိဂိတ်) ကိုသာ တာဝန်ပေးထားခဲ့သည်။ အင်ဒိုချိုင်းနားကို ဂျပန် သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်းသည် အကယ်၍ ဗြိတိသျှ၊ အမေရိကန်တို့၏ ရေနံနှင့် သံမဏိ ပိတ်ပင်လိုက်မှုက ၎င်းတို့အား မဟန့်တားနိုင်ပါလျှင် ၎င်းတို့၏ ရှေ့ခြေလှမ်းသည် ယိုးဒယားပြည်ထဲဝင်ရန် ဖြစ်ကြောင်းကို ညွှန်ပြနေလေသည်။

ဤသို့ဆိုပါက ဂျပန်များသည် ရှမ်းပြည်နယ် နယ်ခြားနှင့် တနင်္သာရီ နယ်ခြားအပါအဝင် အရှေ့ဘက်နယ်ခြားတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရောက်လာလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ဆာရောဘတ်သည် သူ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်၏ အကြံပေးချက်အရ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်တို့၏ သံမဏိနှင့် ရေနံပေးပို့ခြင်းကို ပိတ်ပင်လိုက်သည့် အမိန့်သည် ဂျပန်များအား ဟန့်တားလိုက်မည်ဟု ယုံကြည်ထားနေပေသည်။ မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍လည်း သူသည် ဘယ်လိုမှ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ မမြင်ခဲ့ချေ။ မြင်ခဲ့ဦးတော့လည်း သူတွင် အရန်စစ်အင်အားများ မရှိရကား ဘယ်လိုမျှ တတ်နိုင်ခဲ့လိမ့်မည်လည်း မဟုတ်ချေ။

သူသည် ပြင်ဦးလွင်ရှိ အစိုးရအိမ်တော်တွင် ရက်အနည်းငယ် နေထိုင်သွားလေသည်။ ဒေါ်မန်စမစ်မှာ ဆာရောဘတ်ရသော သတင်းများနှင့် ခြားနားသည့် သတင်းများကို ဘယ်လိုမှ ရမထားသည့်တိုင်အောင် ၎င်းကဲ့သို့တော့ ဂျပန်များက တိုက်ခိုက်လာမည်မဟုတ်ဟု စိတ်ချမထားနိုင်ခဲ့ချေ။ ဆာရောဘတ်၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုကို သူသည် အားမလို အားမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်ထံသို့ စစ်ဘက်ရာထူးခန့်ထားခြင်းများသည် မိမိ၏ ကိစ္စ မဟုတ်သော်လည်း စင်ကာပူမြို့တွင် ယခုလက်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ထက် ထက်မြက်သူတစ်ယောက် လိုပေလိမ့်မည်ဟု သံကြီးရိုက်၍ အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့လေသည်။

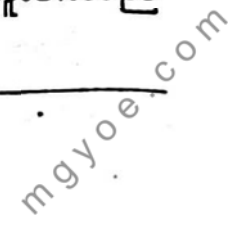
mgjoe.com

ချာချီသည် ဂျပန်များ ဤမျှလောက် မိုက်မဲလိမ့်မည် မဟုတ်ဟူသော အမြင်ကို မပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း ဂျပန်များ အင်ဒိုချိုင်းနားထဲသို့ ဝင်လာခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တော့ တော်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အရှေ့ဘက်ဖျားတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ပြဿနာရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ပိုမိုစိတ်ချရသော အစီရင်ခံချက်ကို လိုအပ်လာရကား ထိုတာဝန်ကို ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး မစ္စတာ ဒပ်(ဖ်)ကူးပါးအား လွှဲအပ်ပေးလျက် ၎င်းအား မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးခန့်အပ်ကာ စင်ကာပူသို့ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ မစ္စတာ ဒပ်ဖ်ကူးပါးသည် တာဝန်အရ ရန်ကုန်သို့ အောက်တိုဘာလ ပထမအပတ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူနှင့်အတူ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ၎င်း ရန်ကုန်တွင် တွေ့ကြုံခံစားနေရခြင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်း၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ*တွင် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်၌ ဒေါ်မန်စမစ်မှာ ပြင်ဦးလွင်ရောက်နေရာ ဒပ်ဖ်ကူးပါးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ပြင်ဦးလွင်သို့ မလိုက်မီ ရန်ကုန်မြို့၌ နာရီအနည်းငယ် နေထိုင်ဖို့ အချိန်ရခဲ့ကြလေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကိုလိုနီဆန်သော ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုကို မနှစ်မြို့သော ဒပ်ဖ်ကူးပါး၏ဇနီး လေဒီဒိုင်ယင်နာသည် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားစွာ ပြုမူချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲတစ်ခုတွင် သူမအား ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ပါက ဖိနပ်ချွတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွှေတိဂုံဘုရား၏ ရင်ပြင်တော်မှာ ညစ်ပတ်လှကြောင်း၊ ထို့အပြင် ဖိနပ်ချွတ်ခိုင်းခြင်းမှာ မြန်မာများက ဥရောပတိုက်သားများအား နှောင့်ယှက်ရန် တမင်သက်သက် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့်အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကမှ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ မသွားရောက်ကြတော့ကြောင်း စသည်ဖြင့် မြို့ခံ အင်္ဂလိပ်များက ပြောထားကြလေသည်။ ဤမျှလောက်နှင့်ပင် သူမအတွက် လုံလောက်နေပြီ ဖြစ်နေတော့သည်။

မော်တော်ကားကြီးသည် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး၏ ခြေတော်ရင်းမှ အစောင့်ခြင်သော နှစ်ကောင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေဒီဒိုင်ယင်နာသည် 'ကျွန်မအပေါ် တက်ကြည့်ဦးမယ်' ဟု ဆိုတော့သည်။ သူမ၏ယောက်ျား ဒပ်ဖ်ကူးပါးက သွားဖို့မတော်ကြောင်း တားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က ကားထဲတွင် ပါသွားသော ကျွန်ုပ် စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ တိုနီကက်(စ်)ဝစ်က ပြောပြသည်ကား ဒပ်ဖ်ကူးပါးသည် သူ့ဇနီးအား တမင်ဆွပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

* OLD MEN FORGET ဟူသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

လေဒီဒိုင်ယင်နာသည် ချက်ချင်းပင် ရှူးဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်ကာ အရိပ်ကျပြီး အေးချမ်းနေသော စောင်းတန်းလှေကားကြီးမှနေ၍ ရင်ပြင်တော်သို့ တစ်ယောက်တည်း တက်သွားခဲ့လေသည်။ တစ်နာရီကျော်မျှ ကုန်းတော်ပေါ်တွင် မြန်မာများနှင့်အတူ နေခဲ့ပြီး ပြန်ဆင်းလာသည့်အခါတွင်ကား သူမမှာ အထူးရွှင်ပျ အားရလျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။

ထိုည ညစာစားပွဲတွင် သူမသည် ဝန်ကြီးချုပ် ဆာပေါ်ထွန်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ သူမ၏အမြင်တွင် ဆာပေါ်ထွန်းမှာ အနည်းငယ် ရယ်စရာကောင်းနေခဲ့ဟန်တူသည်။ သူမက ဆာပေါ်ထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ သရုပ်ဖော်ရေးခဲ့လေသည်။

‘ယာယီဝန်ကြီးချုပ်သည် လုံချည်၊ ရှူးဖိနပ်အနက်၊ တိုင်းရင်းသား အပေါ်အင်္ကျီအနက်၊ ပန်းရောင်ခေါင်းပေါင်းနှင့် ရွှေကြယ်သီးတပ်ထား၍ ကော်လာမပါသော (စတစ်ကော်လာကို ဆိုလိုဟန်ရှိသည်) ဥရောပ ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်’

ညစာစားပွဲ ပြီးသည့်နောက်တွင် ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ပြင်ဦးလွင်၌ရှိနေသော ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်ထံသို့ လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

သူ၏ စာအုပ်ထဲတွင် ထိုခရီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဒပ်ဖ်ကူးပါး၏ ရေးသားထားချက်အရဆိုလျှင် မြန်မာပြည်၌ ဗြိတိသျှတို့၏ အုပ်ချုပ်မှုမှာ ရှေးဆန်ပြီး ကိုယ်ကျိုးကြည့်လွန်းသည့်အချက်ကို မိမိနှင့် ဒေါ်မန်စမစ်တို့ သဘောတူညီခဲ့သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး သဘောကွဲလွဲခဲ့သည်ကား ဂျပန်တိုက်ခိုက်လာမည့် အန္တရာယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဒပ်ဖ်ကူးပါး၏ အမြင်သည် အရှေ့ဖျား သေနာပတိချုပ်၏ အမြင်နှင့် ဘယ်လိုမှ မခြားနားခဲ့တော့ချေ။ ပြင်ဦးလွင်မှ စစ်ဘက်အရာရှိ ပရိသတ်ကို မိန့်ခွန်းပြောရာ၌ ဒပ်ဖ်ကူးပါးသည် ‘မင်းတို့ မြန်မာပြည်တွင် စစ်တိုက်ရလိမ့်မည်မထင်’ ဟုပင် ဖွင့်ပြောခဲ့လေ၏။

အောက်တိုဘာလကုန်လောက်တွင်ကား မြန်မာပြည်သို့ အရေးပါ အရာရောက်သည့် ဧည့်သည်တော်ကြီးတစ်ဦး ရောက်လာပြန်သည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဝေဘဲလ်သည် အိန္ဒိယပြည်၏ စစ်သေနာပတိချုပ်အဖြစ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အော်ချင်းလက်ကို ဆက်ခံခဲ့ရလေသည်။ အမှန်ကတော့ ချာချီသည် အာဖရိကမြောက်ပိုင်း၌ ထူးချွန်စွာ စစ်မှုထမ်းခဲ့သည့် သူ၏ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အနားယူစေနိုင်ရန်ဆို၍ အိန္ဒိယပြည်သို့ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

mgyoe.com

ဒေလီမြို့တွင် နှစ်လမျှနေပြီးနောက် စက်တင်ဘာလတွင် ဝေဘဲလ်သည် လန်ဒန်မြို့သို့ ဆွေတ္တပြန်လာကာ စစ်ဦးစီးချုပ်ထံ မြန်မာပြည်အား အိန္ဒိယစစ်သေနာပတိ လက်အောက်၌ လွှဲပြောင်းထားရန် တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။ ထိုအချက်ကို သူ့အရင် သေနာပတိချုပ်ဖြစ်ခဲ့သော အော်ချင်းလက်ကလည်း တိုက်တွန်းခဲ့သည်သာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ တိုက်တွန်းချက်ကို စစ်ဦးစီးချုပ်က လက်မခံခဲ့ချေ။

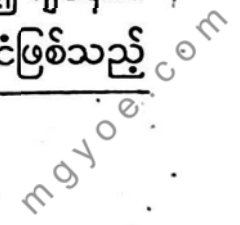
လန်ဒန်မြို့မှ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် မြန်မာပြည်သည် အိန္ဒိယပြည်၏ ကာကွယ်ရေးအတွက် အရေးပါအရာရောက်ကြောင်းကို ယုံကြည်လာခဲ့သော်လည်း ဝေဘဲလ်မှာ မည်သို့ပြုလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေစဉ် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ထံမှ ၎င်းအား မြန်မာပြည်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရန် ညွှန်ကြားချက်သည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ စင်ကာပူမှ အရှေ့ဖျား သေနာပတိ ဘရွတ်(က်)ပေါ့(ပ်)ဟင်မ်ထံ မိမိလာမည့်အကြောင်း သတင်းပို့လိုက်ပြီးနောက် ဝေဘဲလ်သည် အောက်တိုဘာ လကုန်ပိုင်းတွင် ရန်ကုန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။

သူသည် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကာ ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်နှင့်လည်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် မြန်မာပြည်မှ စစ်ဗိုလ်ချုပ် မက်ကလောက်နှင့်တွေ့ပြီးနောက် စင်ကာပူမြို့သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ သို့အားဖြင့် သူသည် မြန်မာပြည်၏ အန္တရာယ်နှင့် အားနည်းမှုကို သိမြင်လာရသည့် ပထမဦးဆုံးသော အထက်ပိုင်း စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာလေသည်။ မြန်မာပြည်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဘဲလ်သည် သူ၏စာအုပ်တွင်* ဤသို့ ရေးသားခဲ့လေသည်။*

‘ကျွန်ုပ် သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ရစဉ် သိမြင်ခဲ့ရသော မြန်မာပြည် ကာကွယ်ရေးဘက်၌ ပြင်ဆင်မှုမရှိခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်သည် အထူးပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမိခဲ့ရပါသည်။ စစ်တပ်များ၏ အရေအတွက်၊ လေ့ကျင့်မှု၊ ပစ္စည်းကိရိယာတန်ဆာပလာ၊ သတင်းထောက်လှမ်းရေး အစီအစဉ်၊ အုပ်ချုပ်မှုနှင့် ကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်တို့မှာ အထူးပင် ချွတ်ယွင်းလစ်ဟာလျက်ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိမြင်ခဲ့ရပါသည်’

မြန်မာပြည်၏ ကာကွယ်ရေးအား စစ်ကြီးအစဉ် ဂရုမစိုက်ဘဲ ထားခဲ့သည်မှာ နားလည်နိုင်စရာရှိပါသည်ဟု သူက ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။ အကယ်၍ ဂျပန်က ဂရိတ်ဗြိတိန်ကို တိုက်ခိုက်လာဦးတော့၊ အရှေ့ဘက်တွင် ကြားနေနိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံဖြစ်သည့်

* Operation in Burma ဟူသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ယိုးဒယားနှင့် အင်ဒိုချိုင်းနားက ခံနေသေးရာ မြန်မာပြည်အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိဟု ယူဆဖွယ်ရာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ပင်လယ်ဘက်မှလည်း စင်ကာပူခံတပ်ကြီး ရှိနေသရွေ့ တော့ ဘေးအန္တရာယ် မရှိလှချေ။ သို့ရာတွင် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၌ ဂျပန်သည် အင်ဒိုချိုင်းနား သို့ ဝင်ရောက်လာသည့်အခါတွင်ကား မြန်မာပြည်၏ ချွတ်ယွင်းချက်များကို ပိုမို၍ ဂရုစိုက်ဖို့ သင့်ခဲ့သည်ဟု ဝေဘဲလ်က ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ချေ။ လတ်တလော လက်ခံထားသည့် စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာအရ မြန်မာ ပြည်မှာ စင်ကာပူ၏ နောက်စခန်းအဖြစ်ထက် အိန္ဒိယပြည်၏ ရှေ့တန်းခံတပ်ဖြစ်သင့် သည်ဟူသော အချက်ကို ဖုံးကွယ်ထားလျက် ရှိနေတော့သည်။ အမှား၏ အရင်းခံ ကား မြန်မာပြည်အား အိန္ဒိယပြည်၏ စစ်သေနာပတိချုပ် လက်အောက်တွင် ထားရ မည့်အစား စင်ကာပူ၏လက်အောက်တွင် ထားခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

မြန်မာပြည်၏ ကာကွယ်ရေးများကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန် အလည်လာရောက် သည့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်အနေဖြင့် ဝေဘဲလ်တွင် စစ်ဗိုလ်မှူးများအား ဝေဖန်နိုင်ခွင့်နှင့် ချက်ချင်းလက်ငင်း အမိန့်ပေးနိုင်ခွင့်လည်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် သူသည် တတ်နိုင် သမျှကိုတော့ ပြုလုပ်ခဲ့ပေသည်။ သူက ဤသို့ ရေးသားခဲ့သည်။

‘၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂပီးရီးရဲလ် စစ်ဦးစီးချုပ်ထံသို့ မြန်မာပြည်အား အိန္ဒိယပြည်၏ သေနာပတိချုပ် အမိန့် အောက်တွင် လွှဲပြောင်းပေးထားရန် အကြံပေးချက် သံကြိုးစာ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံပေးချက်ကို မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံကလည်း လက်ခံကြောင်း ကျွန်ုပ် နားလည်ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် မြန်မာပြည်သို့ အိန္ဒိယဘရိဂိတ်တပ် တစ်တပ်နှင့် အမြောက်တပ် တစ်တပ် ပို့ပေးဖို့ကိုလည်း စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ သည်။ ချက်ချင်းလက်ငင်း အရေးကြီးသော ပြဿနာအနေဖြင့်လည်း အာသံမှ မြန်မာပြည်သို့ ရာသီဥတုမရွေး ပေါက်ရောက်သည့် လမ်းတစ်လမ်းဖောက်လုပ် ရန် ကိစ္စကိုလည်း ကျွန်ုပ် စဉ်းစားခဲ့သည်’

သို့နှင့်ပင် နောက်ဆုံးတော့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော အိန္ဒိယ-မြန်မာ လမ်းမကြီးမှာ လိုအပ်သော အရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလာကြရတော့ သည်။ သို့ရာတွင် ၂၅၅ မိုင်မျှ ရှည်လျားမည့် လမ်းကြီးကို စတင်ဖောက်လုပ်ရန်မှာ နောက်ကျခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဂျပန် စတင်တိုက်ခိုက်ဖို့မှာ ၂၇ ရက်သာ လိုတော့သည်။ ဝေဘဲလ် ပို့လိုက်သော ဘရိဂိတ်တပ်မှာလည်း စစ်ကူအင်အားအနေဖြင့်

နည်းပါးလှပေသည်။ သို့ရာတွင် ဝေဘဲလ်တွင်လည်း နောက်ထပ် ပေးနိုင်စရာ စစ်အင်အား မရှိတော့ချေ။ သူသည် စစ်ကူအင်အားများကို အခြားက တောင်းဆိုခဲ့သေးသော်လည်း ဂျပန်များ စတင်တိုက်ခိုက်ပြီးတော့မှ သူတောင်းဆိုချက်ကို အရေးတယူပြုခဲ့လေသည်။

ဝေဘဲလ် မြန်မာပြည်သို့ လာလည်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆာရယ်ဂျီနယ် ဒေါ်မန်စမစ်က ဤသို့ ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။

‘သူရှိနေတာကိုကပဲ ကျုပ်တို့အတွက် အားရှိစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့မှာ လူတစ်ဖက်သားကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုတွေ တက်လာနိုင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းထူးကြီးရှိတယ်။ အရပ်ခပ်ပုပုံ ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ ဣန္ဒြေကြီးသလောက် ကြင်နာတတ်တဲ့စိတ်လည်း ရှိတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်တော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့တဲ့ လူနာတစ်ယောက်ကိုကယ်ဖို့ နောက်ဆုံး အားကိုးတကြီးနဲ့ ခေါ်လိုက်ရတဲ့ ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်လာမိတော့တာပဲ’

ထိုအချိန်ကမူ ဒေါ်မန်စမစ်သည် ‘လူမမာကြီးအား ကယ်တင်နိုင်ဦးမည်’ ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်နေသေးသည်။ နောက်ခြောက်လအတွင်း သူနှင့်တကွ သူ၏ အပေါင်းပါ အားလုံးတို့မှာ မြန်မာပြည်အတွင်းမှ မောင်းထုတ်ခြင်းခံရတော့မည်ဟု နည်းနည်းကလေးမှ မစဉ်းစားခဲ့မိရှာချေ။

အခန်း (၆)

မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်ကတိုက်ပြီ

ဂျပန်သည် ကြိုတင်မျှော်တွေးနိုင်ဆုံး လူများ ထင်မှတ်ထားသည်ထက်ပင် စော၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် ဂျပန်၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် ပိုမိုကြီးမားလှတော့ကာ ပိုမိုထက်သန်မှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပိုမို ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်မှုဖြင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံခဲ့လေသည်။

နိုဝင်ဘာလ ၂၄ ရက်ကတည်းကပင် ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ အမေရိကန် ရေတပ်ကြီးအား တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးရန် တာဝန်ကျထားသည့် ဂျပန်စစ်သင်္ဘောများနှင့် စစ်လေယာဉ်များသည် ကျူးရီး(လိမ်) ကျွန်းမှ လျှို့ဝှက်စခန်းတစ်ခု၌ စုဝေးပြီးသား ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုစစ်အင်အားစုက ပုလဲဆိပ်ကမ်းသို့ ချီတက်နေစဉ်မှာပင် ဝါရှင်တန်၌ ရောက်နေသော ဂျပန်သံများသည် ဟန်လုပ်၍ စေ့စပ်ဆွေးနွေးနေကြဆဲသာဖြစ်ရာ ဤသို့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးနေသည်ကိုပင် ၎င်းတို့အနေဖြင့် စေ့စပ်ကျေအေးလိုသည့်ဆန္ဒ တကယ်ရှိနေသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူခဲ့ကြလေသည်။ ချာချီမှာမူ ဤစေ့စပ် ဆွေးနွေးမှု မအောင်မြင်ပါက စစ်ဖြစ်လာနိုင်သည့် အရေးကိုမြင်ကာ 'ဝေလမင်းသား' နှင့် 'ရိပတ်(လိမ်)' အမည်ရှိ စစ်သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်းကို စင်ကာပူသို့ ဒီဇင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့ အရောက် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ အင်အားပြလိုက်ခြင်းဖြင့် ဂျပန်အား ထိန်းထားနိုင်ဖို့ သူက မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စစ်သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်း အရှေ့ပိုင်းတွင် ရောက်နေခြင်းကို ဂျပန်သည် ဂရုမစိုက်ခဲ့ချေ။ ဒီဇင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့၌ ဂျပန်စစ်သင်္ဘောများနှင့် စစ်သားတင်

mgye.com

သင်္ဘောများ ယိုးဒယားပင်လယ်အော်အား ဖြတ်ကူးနေကြသည်ကို စင်ကာပူမှ ကင်း
ထောက်လေယာဉ်တစ်စင်းက တွေ့မြင်ရသည့်အခါ၌ ဤအချက်သည် ထင်ရှားလာ
ခဲ့ရသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့ မိုးသောက်တွင်ကား အမေရိကန် ရေတပ်ကြီးမှာ
ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှာပင် ပျက်စီးနစ်မြုပ်ကုန်ကြရကာ ထိုညသန်းခေါင်၌ စင်ကာပူ၏
မြောက် မိုင် ၄၀၀ အကွာ ယိုးဒယားနှင့် မာလာယုနယ်ရှိ 'စင်ဂိုရာ' အရပ်တွင် ဂျပန်
စစ်တပ်များ တက်ရောက်လာကြတော့သည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင်ကား ဝေလမင်းသားနှင့် ရိပတ်(လိမ်) စစ်သင်္ဘော
ကြီး နှစ်စင်းကို ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများက ဗုံးကြဲနှစ်မြှုပ်လိုက်ကြပြန်သည်။ ဤသို့နှင့်
လေးရက်အတွင်းမှာပင် ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တို့၏ ပစ်ဖိတ်ရေတပ်များကို ဂျပန်က
အဆုံးတိုင် ချေမှုန်းပစ်လိုက်တော့သည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင်မူကား စင်ဂိုရာ၏ မြောက်ဘက် မိုင် ၅၀၀ တွင်
ရှိ ယိုးဒယားနယ်မြေ 'ကရာ' ကျွန်းဆွယ်ကိုဖြတ်လျက် ဂျပန်တပ်များ ချီတက်လာကာ
မြန်မာပြည်၏ တောင်ဘက်အစွန်း ဝိတိုရိယအငူကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပြန်သည်။
ဝိတိုရိယ အငူတွင် စင်ကာပူနှင့် အိန္ဒိယကို ဆက်သွယ်ထားသော လေယာဉ်ကွင်းများ
တွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော လေယာဉ်ကွင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဤကွင်းအဆက်ကလေး
ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်သည် စင်ကာပူနှင့် အိန္ဒိယလေကြောင်း ဆက်သွယ်
ရေးကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်တော့ကာ စင်ကာပူသို့ စစ်ကူလေယာဉ်များ ပို့ပေးရန်
ခဲယဉ်းသွားစေတော့သည်။ စင်ကာပူခံတပ်အနေဖြင့် လေကြောင်းအင်အားတွင် အား
အနည်းဆုံးဖြစ်နေရာ စစ်ကူလေယာဉ်များ မရတော့သည့်အခါ၌ သေမင်းထောင်
ချောက်ထဲသို့ ကျသွားရတော့သလို ရှိခဲ့လေသည်။

ဝိတိုရိယအငူ လေယာဉ်ကွင်းကို သိမ်းပိုက်လိုက်နိုင်သည့်နောက် အကာ
အကွယ်မရှိသော မြိတ်နှင့် ထားဝယ်မှ လေယာဉ်ကွင်းများကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်လျက်
အသုံးမပြုနိုင်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြန်ကာ ထိုမြို့နှစ်မြို့စလုံးကိုလည်း ဂျပန်စစ်တပ်
များက လွယ်ကူစွာ သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပြန်သည်။ သို့အားဖြင့် ဂျပန်များသည် လေယာဉ်
ကွင်းသုံးကွင်း နောက်ခံရကာ မြို့တော်ဆီသို့ စနစ်တကျ ဆက်လက်ချီတက်ကြလေ
သည်။

ချာချီရေးခဲ့သော 'ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး' စာအုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ

mgyo.e.com

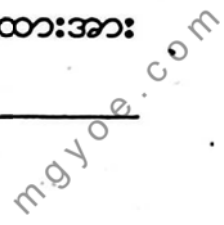
အကောင်းဆုံးအပိုင်းမှာ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့ညနေ၌ ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဂျပန်များ တိုက်ခိုက်ခြင်းသတင်းကို ကြားသိရပြီး သမ္မတရုစဘဲထံသို့ ချက်ချင်း စကားပြော ကြေးနန်းလှမ်းဆက်ကာ အမေရိကန်က ဂျပန်အား စစ်ကြေညာခြင်း အတည်ပြုချက် လှမ်းတောင်းပုံကို ဖော်ပြထားသည့်အပိုင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ အမေရိကန်သည် နောက် တစ်နေ့နံနက်၌ စစ်ကြေညာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရသည့်အခါ၌ ချာချီ၏ ခံစား ရချက်သည် အင်မတန်မှ ကြီးမားခဲ့လေသည်။ အမေရိကန် စစ်ထဲ ဝင်ရောက်လာခြင်း ၏ ရှေ့တွင် အကျိုးသက်ရောက်မှုများအား ချာချီ ချက်ချင်းငုံမိပုံမှာ အောက်ပါစာပိုဒ် အားဖြင့် ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

* ဂျပန်၏ စစ်အင်အားကို ကျွန်ုပ်သည် အတိအကျ တိုင်းထွာချိန်ဆနိုင် ခဲ့သည်ဟု မဆိုလိုပါ။ သို့ရာတွင် အမေရိကန်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လည်ပင်း မြုပ်သည်အထိ စစ်ကြီးထဲသို့ ပါဝင်လာပြီးဖြစ်ကြောင်းကိုကား ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ် သိလိုက်ရပြီး ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤစစ်ကြီးကို နိုင်လိုက်ပြီဟုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချမိတော့သည်။ အင်္ဂလန်ပြည်သည် တည်တံ့ပေတော့မည်၊ ဗြိတိန် ပြည်သည် တည်တံ့တော့မည်၊ ဓနသဟာယ နိုင်ငံများနှင့် အင်ပိုင်ယာကြီး သည်လည်း တည်တံ့ပေတော့မည်၊ ဟစ်တလာ၏ ကြမ္မာဆိုးကား ဝင်လေပြီ၊ မူဆိုလီနီ၏ ကြမ္မာဆိုးကား ဝင်လေပြီ၊ ဂျပန်များသည်လည်း စိစိညက်ညက် ကြေရပေတော့အံ့။ အရှေ့ဘက်များတွင် ကြီးမားလှသော အဆုံးခံလိုက်ရမှု များကို ကျွန်ုပ် ကြိုမြင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤဆုံးရှုံးရမှုများသည် ယာယီမျှ သာဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခံစားရချက်များသည် ကြီးမားပြင်းထန်လွန်းလှ ရကား ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာသို့ဝင်လျက် ကယ်တင်ခြင်းခံရသော ကျေးဇူးတင်မှု ဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါ၏။

ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့မှ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ကုန်တွင် တွေ့ထိ ခံစားရမှုများကို ဒေါ်မန်စမစ်ကလည်း မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဝန်ကြီးအဖွဲ့အား တွေ့ဆုံသည့်အခါ၌ သူတို့အားလုံး၏ သဘောထားမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ဖြစ်နေကြပေသည်။ တိုင်းပြည်ကို စစ်ကြီးထဲသို့ ဆွဲမသွင်းမီ ပြည်သူလူထု၏ သဘောထားအား

* Second World War မှ

ညှိနှိုင်းဖို့ ဆိုသည်ကို အရိပ်အမြွက်မျှပင် မပြခဲ့ကြချေ။ ဆာပေါ်ထွန်းက သတင်းစာများအား ဤသို့ ကြေညာချက်ထုတ်ခဲ့သည်။ 'ရန်သူ၏ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်လာခြင်းကို မြန်မာပြည်သည် ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိနေသည်။ ဤကျူး ကျော်မှုအား တွန်းလှန်ရာ ကြိုးစားရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ တိုင်းပြည်သည် မည်သို့မျှ တုံ့ဆိုင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါကြောင်း' မြန်မာပြည်မှ စစ် သေနာပတိချုပ်ကလည်း အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်ပြန်သည်။ 'လေကြောင်း တွင်လည်းကောင်း၊ ရေကြောင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ကြည်းကြောင်းတွင်လည်း ကောင်း၊ မြန်မာပြည်သည် မည်သည့်ရန်သူကိုမဆို တွန်းလှန်ရန် အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ ရန်သူများကို တည်ငြိမ်မှု၊ ရဲရင့်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် စစ်သည်တော်များ အား ကျွန်ုပ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ကျူးကျော်သူများကို တိုက်ထုတ်လျက် ယနေ့မှစ၍ ပေါ်ပေါက်လာသော ခြိမ်းခြောက်မှုကြီးမှ မြန်မာ ပြည်အား ထာဝစဉ် လွတ်လပ်စေတော့အံ့'

ဤသို့ ယုံကြည်စိတ်ချရခြင်းနှင့် အကောင်းဘက်သို့ မျှော်လင့်ချက်ကို လူတိုင်း ခံစားနေရသည်ကား မဟုတ်ချေ။ အခြေအနေ မလှသည်ကို ရိပ်မိသော အိန္ဒိယအထက် တန်းစားများသည် သင်္ဘောလက်မှတ်များကို အလှအယက် ဝယ်ယူနေကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်လျှင်တော့-

'တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေမှာ ဘယ်လိုမှ အပူအပန်ရှိသည်ကို မထင်မှတ်ရ အောင်ပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေခဲ့သည်'

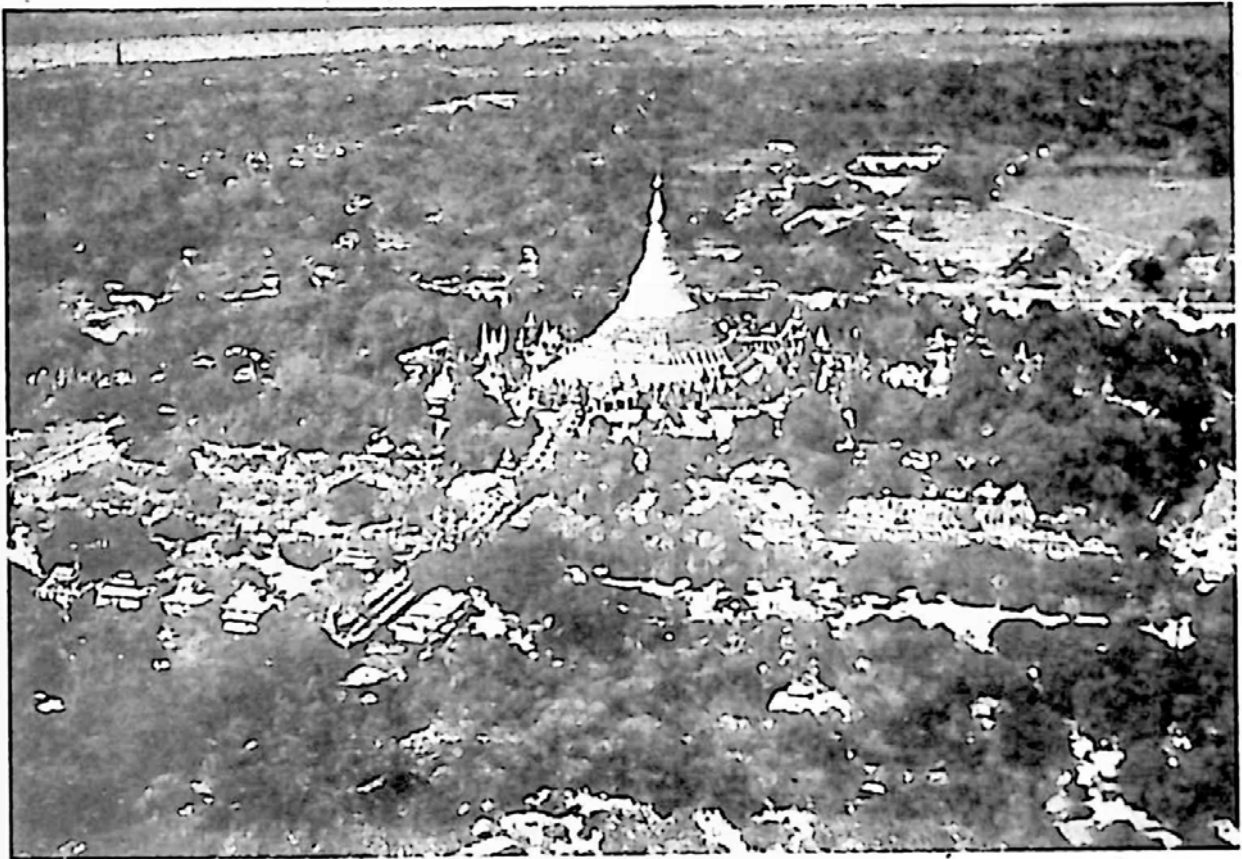
ဟု ဒေါ်မန်စမစ်က ဆို၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လည်း ဂျပန်များက ဝိတိုရိယအင်္ဂုကို သိမ်းပိုက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ဒေါ်မန်စမစ်သည် မြို့တော်ခန်းမ၌-

'ပြင်းထန်သော ရေရှည်စစ်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် စိတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနေအထိုင်အားဖြင့်လည်းကောင်း ပြင်ဆင်ဖို့ သင့်ပါသည်'

ဟု မိန့်ခွန်းပြောကြား သတိပေးခဲ့ရလေသည်။ မြန်မာပြည်အနေနှင့် အဆင်သင့် ရှိမနေသည်ကို သူသည် ကောင်းစွာသိထားကာ အနာဂတ်တွင် ဘေးဒုက္ခဆိုးကြီးများ ကို ကြိုမြင်ခဲ့သော်လည်း ထိုဘေးဒုက္ခဆိုးကြီးများသည် တကယ်ခံစားလာရသလောက် ဆိုးရွားလာမည်ဟူ၍ကား မမျှော်လင့်မိခဲ့ချေ။

နောက်အပတ်အတွင်း၌ စစ်တပ်များ၊ လေယာဉ်ပျံများ၊ အမြောက်များ၊ မီးသတ်

mgyoe.com

Aerial view of Rangoon with Shwedagon Pagoda

ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ တပ်ပေးရန် အရေးတကြီး တောင်းဆိုခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်၏ အနီးကပ်ဆုံး မဟာမိတ်မှာ ချန်ကေရိတ် ဖြစ်သည်။ ချန်ကေရိတ်မှာ မိမိ၏ ဆိပ်ကမ်းဟူသမျှကို ဂျပန်အား ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီဖြစ်ရကား အနောက်တိုင်းမှ အကူအညီကို ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ဖောက်လုပ်ခဲ့သော တရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီးမှသာ ဆက်လက် မရရှိပါက လုံးဝ စစ်ရှုံးခဲ့ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ယခု ချန်ကေရိတ်သည် မြန်မာပြည်အား အကူအညီပေးပါမည်ဟု ပြောလာသည်။ ယူနန်နယ်တွင် တရုတ်တပ် တပ်မကြီး နှစ်တပ်ရှိနေသည်။ *ထိုတပ်မကြီး နှစ်တပ်ဖြင့် မြန်မာပြည်တွင် ရှိနေသည့် ဒီဇီဇ် တပ်တစ်တပ်ကို စစ်ကူပေးမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန် ဖော်လန်တီယာ လေတပ် အဖွဲ့မှ တပ်စုတစ်စုကိုလည်း ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များထံသို့ လွှဲပြောင်းပေးဦးမည် ဖြစ်သည်။ ချာချီကလည်း ဥရောပမှ စစ်ကူများကို လွှဲပြောင်းပို့ပေးပါမည်ဟု ကတိပေး ကာ ဝေဘဲလ်ကလည်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်း မြန်မာပြည်သို့ မိမိရောက်လာမည်ဟု

* တရုတ်တပ်မကြီးတစ်တပ်သည် ဗြိတိသျှ ဒီဇီဇ်တပ်မဟာလောက် မကြီးဘဲ လက်နက် ကိရိယာမှာလည်း ပိုမိုညံ့ဖျင်းသည်။

mgyoe.com

အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

ချာချီက ဦးစောအား လွတ်လပ်ရေးကတိပေးရန် ငြင်းဆိုလိုက်ကြောင်းကို ယခု ဖော်ပြနေသည့် အဖြစ်အပျက်များ မတိုင်မီ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကတည်းကပင် သိထားကြသော်လည်း မြန်မာဝန်ကြီးအဖွဲ့၏ သဘောထားမှာ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲ ခဲ့သည်ကို မှတ်သားထားကြရမည်ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေး ကတိရပါမှ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဟု မူလက ဆုံးဖြတ်ထားကြသော်လည်း ဝန်ကြီးအဖွဲ့သည် ဆက်လက်၍သာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပေသည်။

ဤလမ်းစဉ်ကို လိုက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတွင် ဆာပေါ်ထွန်း၏ အလယ် လမ်းစဉ်လိုက်ရန် အကြံပေးချက် ပါဝင်သည့်အပြင် မြန်မာ့မြေကို ရုတ်တရက် အကျူး ကျော်ခံရခြင်းအတွက် ကြောက်လန့်မှုနှင့် ဘုရင်ခံအား ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် ခင်မင်မှုတို့ လည်း ရှိနေခဲ့ပေသည်။ ဒေါ်မန်စမစ်သည် မြန်မာဝန်ကြီးများကို ဦးစောအား ပေါင်းခဲ့ သလိုပင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ပေသည်။ သူ၏ အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံးက သူ့နောက်တွင် ရှိနေပြီး စစ်ကြီးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်းမှာ ကြီးမားသော တစ်ပန်းသာမှုတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပေ သည်။ ဂျပန်များက တိုင်းပြည်ထဲသို့ ချီတက်ဝင်ရောက်လာသည့်အခါတွင် မြန်မာ ဝန်ကြီးများအတွက် ဦးစောက လစွာဘုန်းမှ ဂျပန်သံအမတ်နှင့် လမ်းခင်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဂျပန်များထံ ကိုယ်စားလှယ်များ စေလွှတ်ကာ နားလည်မှုယူရန် လွယ်ကူခဲ့ပေသည်။

ဤအတိုင်းသာ မြန်မာဝန်ကြီးအဖွဲ့က ပြုလုပ်ခဲ့ပါက တိုင်းပြည်လူထုကလည်း သူတို့၏ လမ်းစဉ်ကိုလိုက်ကာ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ဆုံးရှုံးရလျက် လေကြောင်းမှ ဆက်တိုက် အတိုက်ခံနေရသော ဗြိတိသျှစစ်တပ်များအား အကူအညီကို ဘယ်လိုမှ ပေးတော့မည်မဟုတ်ဘဲ နောက်ပိုင်းတွင် တံတားချိုး လမ်းဖျက်ခြင်းဖြင့်လည်း ဂျပန် များလက်သို့ ထိုးအပ်လိုက်ခဲ့မည် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ခဲ့ရ ချေ။ ဝန်ကြီးအဖွဲ့သည် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သစ္စာစောင့်ခဲ့ကြကာ တိုင်းပြည်လူထု ကလည်း တိုက်ခတ်လာသော စစ်မုန်တိုင်းကြီးသည် သူတို့အား မဖျက်ဆီးဘဲ ကျော်လွန်သွားပါစေဟု မျှော်လင့်လျက် ခေါင်းငုံ့ခံကြပေသည်။

သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှတို့ကို မြန်မာပြည်မှ လွင့်ထွက်သွားစေမည့် ဤစစ်မုန်တိုင်း ကြီးသည် တိုင်းပြည်အား ကယ်တင်ရန် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးသတ်မှတ်ထားသည့် သူကိုပါ သယ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

mgyo.com

လက်ဝဲအစွန်ဆုံး ပါတီဖြစ်သော သခင်ပါတီမှ ခေါင်းဆောင်များကို ဦးစောက ဖမ်းဆီးခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သော ၁၈ လခန့်ကဆိုလျှင် အသက် ၂၄ နှစ်သာရှိသေးသည့် သခင်အောင်ဆန်းဆိုသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် တိုင်းပြည်တွင်းမှ ထွက်ပြေးကာ ဂျပန်ပြည်၌ သွားရောက်ခိုလှုံနေထိုင်ခဲ့လေသည်။ သူနှင့်အတူ နောက်နောင်တွင် ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဟု အမည်တွင်လာမည့် အပေါင်းအဖော်များသည် ယခုတော့ ဂျပန်များနှင့် အတူ ချီတက်လာခဲ့ပေပြီ။

အနာဂတ် မြန်မာသမ္မတနိုင်ငံတော်ကို ထူထောင်ခဲ့သူသည် မည်သူမှမသိဘဲ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။

General Wavell

အခန်း (၇)

ဝေဘဲလ် ယူလာသော မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်

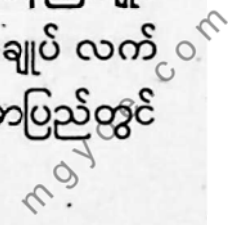
ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဝေဘဲလ်သည် ရန်ကုန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သူ ယူဆောင်လာသော သတင်းကောင်းအချို့သည် သူ့ထက်အရင်ဦး၍ ရောက်နေနှင့် သည်။ အကြောင်းကား ဒေါ်မန်စမစ်သည် ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့က ချာချီထံမှ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရထားခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်အား စစ်ဘက်နှင့် လေကြောင်းဘက်မှ ကာကွယ်ရန် ဝေဘဲလ်အား တာဝန်ပေးအပ်လိုက်ပြီ။ သူ ကောင်းသည်ထင်သလို အသုံးပြုရန် အမှတ် ၁၈ ဒီဝီဇ်တပ်မဟာ တိုက်လေယာဉ်ပျံ တပ်ခွဲလေးခုနှင့် လေယာဉ်ပစ် နှင့် တင့်ကားဖျက် အမြောက်များကို ဝှတ်ဟုတ်(ပ်)အင်အားဖြတ်လျက် ဘုံဘော မြို့သို့ ပို့လိုက်ပြီ။ လစ်ဗျားမှ တိုက်ပွဲသည် အခြေအနေကောင်းနေသည်။ သို့ရာ တွင် တိုက်ပွဲ အဆုံးအဖြတ် အတိအကျ မပေးသေးသမျှ ထိုနေရာမှ လေတပ် များကို ကျွန်ုပ် ရွှေ့ပြောင်းမပေးနိုင်။ လစ်ဗျားမှ တိုက်ပွဲအောင်မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗုံးကြဲလေယာဉ်တပ်ခွဲ ၄ တပ်မှ ၆ တပ်အထိ သင်၏စစ်မျက်နှာသို့ ပို့ပေးရန် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ထားခဲ့ပြီ။

‘ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းလိုက်ပါ၏’

ဝန်ကြီးချုပ်

ဤကြေးနန်းစာအရဆိုလျှင် မြန်မာပြည်အား အိန္ဒိယသေနာပတိချုပ် လက် အောက်သို့ ပြန်လည်သွတ်သွင်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ပြင် မြန်မာပြည်တွင်

ရှိနေသည့် စစ်အင်အားကို နှစ်ဆ တိုးလာစေမည့် ဗြိတိသျှ ဒီဝီဇံစစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် မှာလည်း ရေကြောင်းမှ လာနေပြီဖြစ်ရာ တစ်လအတွင်း ရောက်လာတော့မည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်ပေသည်။

ဝေဘဲလ်သည် ထို့ထက်ပင် အခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာအောင် စီစဉ် ခဲ့သည်။ ၁၈ နံပါတ် ဒီဝီဇံစစ်တပ်ကြီးကို ရခဲ့သည့်အပြင် 'အိုင်းရက်' ပြည်သို့ ၁၇ နံပါတ် အိန္ဒိယ ဒီဝီဇံစစ်တပ်ကြီး ပို့ပေးရန် တာဝန်မှလည်း ကင်းလွတ်ခွင့်ကို ဗြိတိသျှ အစိုးရက ပေးလိုက်ပြီးဖြစ်ကာ အရှေ့အလယ်ပိုင်းမှ တိုက်လေယာဉ်တပ်ခွဲ ၄ တပ်နှင့် ဗုံးကြဲလေယာဉ် တပ်ခွဲ ၆ တပ် ရဦးမည်ဟူသော ကတိကိုပါ ရထားကြောင်း ဝေဘဲလ်က ဒေါ်မန်စမစ်အား အသိပေးလိုက်သည်။

ထို့ပြင်မက အီတလီပိုင် အရှေ့အာဖရိကပိုင်းတွင် အမှုထမ်းနေသော အာဖရိ ကန် (ကပ္ပလီ) ဘရိဂိတ်တပ် ၂ တပ်ကို ရဦးမည်လည်းဖြစ်သည်။ ထိုအင်အားစုများကို မြန်မာပြည်သို့ စေလွှတ်ပေးပါက မြန်မာပြည်မှ တပ်မတော်အင်အားမှာ ဒီဝီဇံစစ်တပ်ကြီး ၄ တပ်အထိ အင်အားတိုးလာကာ လေတပ်မှာလည်း တပ်ခွဲ ၆ တပ်မှ ၁၆ တပ်အထိ အင်အားဖြည့်တင်းလာမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် စစ်ကူများမှာ လက်ငင်းတော့ ရသေးသည်မဟုတ်ချေ။ ပြဿနာ ကား ထိုစစ်ကူများ ရောက်လာသည်အထိ အခြေအနေကို မည်သည့်နည်းနှင့် ထိန်းသိမ်းရမည်နည်းဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

အခြေအနေသစ်ကို ရင်ဆိုင်ရန် စီမံကိန်းကလည်း ရှိမနေချေ။ ဝိတိုရိယအင်္ဂ လန်တရက် ကျဆုံးသွားခြင်း၊ မြိတ်နှင့် ထားဝယ်မှ လေယာဉ်ကွင်းများ ဗုံးကြဲဖျက်ဆီးခံ ရခြင်းနှင့် တောင်ပိုင်းနယ်ခြား၌ အခြားဂျပန်တပ်များ တာဝန်နေခြင်းတို့သည် ယခင်က တွက်ချက်ခန့်မှန်းထားခဲ့သမျှကို ကမောက်ကမ ဖြစ်စေခဲ့လေသည်။

သူ၏ ပြန်တမ်းတွင် ဝေဘဲလ်က ဤသို့ ရေးသားထားခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်မှ ဦးစီးဗိုလ်ချုပ် မက်ကလောက်သည် ဒီဇင်ဘာလ လလယ် လောက်က မြန်မာပြည်အား တိုက်ခိုက်နေသည့် ဂျပန်စစ်အင်အားကို ခန့်မှန်း အစီရင်ခံခဲ့ရာ၌ အရှေ့မြောက်ဘက် (ရှမ်းပြည်နယ်) နယ်ခြားမှ တိုက်ခိုက်နေ သော ဂျပန်များ၏ အကြီးမားဆုံး အင်အားမှာ ဒီဝီဇံစစ်တပ်မ ၁ တပ်မှ ၂ တပ် အတွင်းရှိပြီး တနင်္သာရီခရိုင်တွင်ကား ဒီဝီဇံစစ်တပ်မ ၁ တပ်ရှိသည်။ ဟု တွက်ချက်ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် အရှေ့ဖျား သေနာပတိချုပ် ဘရွတ်(က်)ပေါ့(ပ်)ဟင်မ်နှင့် လန်ဒန် ကမူ-

‘ဂျပန်များသည် စင်ကာပူအား တိုက်နေစဉ်အတွင်း မြန်မာပြည်၌ ဤမျှ ကြီးမားသော စစ်အင်အားကို သုံး၍ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်မထင်’

ဟု ဝေဘဲလ်အား အကြောင်းကြားထားခဲ့ပြန်သည်။

ဗြိတိသျှ သတင်းထောက်လှမ်းရေးအမြင်ကလည်း ဤအတိုင်းသာ ဖြစ်နေ သည်။

ထိုအတိုင်းသာ မှန်ပါက အသက်ရှူခွင့်ရကာ စီမံကိန်းတစ်ခု ပြုလုပ်လျက် စတင်ဆောင်ရွက်ရန်လည်း အချိန်ရနေသေးပေသည်။ ချက်ချင်းလက်ငင်း ထိုးစစ် ဆင်လျက် တိုက်ခိုက်ဖို့မှာ လိုလားစရာဖြစ်သော်လည်း ယိုးဒယားပြည်မှာ စုရုံးနေသော ဂျပန်စစ်အင်အားများကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ဖို့ စေလွှတ်ရန် လေယာဉ်ပျံလည်း မရှိချေ။

ဝိတိုရိယအင်္ဂု ဂျပန်များကို ပြန်လည်တိုက်ထုတ်ရန် စစ်တပ်များလည်း အလုံ အလောက် ရှိမနေပြန်ချေ။ သို့တိုင်အောင်လည်း ဂျပန်များက ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက် လာသည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း ဆင်းရဲလှသည့် လမ်းစဉ်ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

ချန်ကေရှိတ်က စစ်တပ်များ ပို့ပေးပါမည်ဟု ပြောထားသည်ကား ရှိနေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဝေဘဲလ်နှင့် တိုင်ပင်ရာ၌ ဒေါ်မန်စမစ်သည် ရပ်ရွာအုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ ကြည့်ပါက တရုတ်တပ်များကို လက်ခံဖို့မှာ အကောင်းကြီးမဟုတ်လှကြောင်းကို ညွှန်ပြခဲ့ရလေသည်။ တရုတ်တပ်များသည် မြန်မာတိုင်းပြည် လူထုအပေါ် ဘယ်လို ဆက်ဆံလိမ့်မည်နည်း။

ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကဆိုလျှင် တရုတ်တပ်များ လက်ခံဖို့ လုံးဝ မလိုလားဘဲ ရှိနေ သည်။ ထို့ပြင် ချန်ကေရှိတ်က သူ့စစ်တပ်များကို မြန်မာပြည်ထဲ အလုံးအရင်းနှင့် တင်ပို့လိုက်ပါက မကြာခင်အတွင်းမှာပင် ဗြိတိသျှ စစ်အင်အားထက် များပြားလာမည် ဖြစ်သည့် အချက်ကိုပါ စဉ်းစားရပြန်သည်။ သူတို့အား အလိုမရှိတော့သည့်အခါတွင် တရုတ်တပ်များသည် ပြန်သွားပါမည်လော။

တရုတ်ပြည်သည် မြန်မာပြည်မှာ မိမိလက်အောက်ခံ ပြည်တစ်ပြည်ဖြစ်သည် ဟု ရှေးမဆွကတည်းက ပြောခဲ့ကာ မြန်မာပြည်အား ဗြိတိသျှ သိမ်းပိုက်ထားခြင်းကို လည်း အသိအမှတ်ပြုထားခဲ့သည် မဟုတ်ချေ။

mgyoe.com

ထို့ကြောင့် ယခုလို စစ်တပ်များ ပို့ပေးပါမည်ဟု ပြောနေခြင်းသည် မြန်မာပြည် အား ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရန် ပရိယာယ်ဆင်ခြင်း ဖြစ်နေနိုင်ပေသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မြန်မာလူထုရှေ့တွင် ကယ်တင်ရှင်များဟု ဟန်ပြကြပေလိမ့်မည်။ ဂျပန်များကား ဤအတိုင်း ပြုလုပ်နေကြပေပြီ။

တရုတ်တပ်များကို လက်ခံခြင်းအား ဤသို့ နိုင်ငံရေးအားဖြင့် မလိုလားအပ်ဘဲ ရှိနေရာ ဗြိတိသျှဘက်မှလည်း လုံလောက်သော စစ်ကူများ ပို့ပေးမည် ကတိရထားပြီး ဖြစ်နေရကား ၎င်းစစ်တပ်များ ရောက်မလာခင်အတွင်း အခြားနည်းလမ်းရှာဖွေလျက် အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းထားခြင်းက ပိုမို၍ မသင့်လျော်ပေဘူးလော။

သို့ရာတွင် တရုတ်အကူအညီမရဘဲ မြန်မာပြည်အား ကာကွယ်ဖို့ နည်းလမ်း သည် မရှိတော့ရကား ဝေဘဲလ်သည် နောက်တစ်နေ့ (ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက်) နေ့၌ ချုံကင်းသို့ လေယာဉ်ပျံနှင့်လိုက်ပြီး ချန်ကေရှိတ်နှင့် ဆွေးနွေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် လေသည်။

တရုတ်များသည် မဟာမိတ်များဖြစ်ကာ ဂျပန်ကို တိုက်ခိုက်နေခဲ့သည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့ (ဗြိတိသျှ) များမှာ မဟာမိတ်များအနေနှင့် ဆက်ဆံဖို့သာ ရှိနေလေသည်။

တရုတ်ပြည်သို့ မသွားမီတွင် ဝေဘဲလ်သည် အင်ပီးရီးရဲရှပ် စစ်ဦးစီးချုပ်ထံ မြန်မာပြည်၌ အရေးတကြီး လိုအပ်နေသော ခေတ်မီ တိုက်လေယာဉ် တပ်ခွဲ ၂ တပ်ပို့ ပေးရန် သံကြိုးရိုက် တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။ ၎င်းပြင် မြန်မာပြည်ရှိ တပ်များ ဗိုလ်ချုပ်နေရာ၌ လက်ဖ်တင်နင်ဂျင်နရယ် မက်ကလောက်အစား လက်ဖ်တင်နင်ဂျင် နရယ် ဟပ်ဘန်အား ခန့်အပ်လိုက်လေသည်။ ဤအရေးကြီးသော ကိစ္စများကို စီစဉ် ပေးပြီးသည့်နောက် ဝေဘဲလ်သည် ချုံကင်းသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုနေ့မှာပင် ဘရွတ်(က်)ပေါ့(ပ်)ဟင်မ်၏ နေရာတွင် ချာချီက အစားထိုးခန့် အပ်လိုက်သည့် လက်ဖ်တင်နင်ဂျင်နရယ် ပေါင်းနောလ်သည် ရန်ကုန်မှ စင်ကာပူသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ချန်ကေရှိတ်မှာ အသက် ၅၄ နှစ်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ကာ အာဏာသိမ်း ထားသည်မှာ ၁၅ နှစ်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။ ကွန်မြူနစ်များနှင့် စစ်ဘုရင်များကို တိုက်ခိုက်လာရသော ချန်ကေရှိတ်သည် တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုးကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရကာ သူ့ အကြောင်းကို ရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်များကလည်း တော်တော်များများ ထွက်ခဲ့ပြီ

ဖြစ်လေသည်။

၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် မန်ချူးရီးယားသို့ ဂျပန်များ ဝင်ခဲ့ကတည်းက စတင်၍ တရုတ်ပြည်ကြီး တစ်စတစ်စ ပြိုကွဲနေခြင်းကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပေသည်။ တရုတ်ပြည်မကြီးထဲသို့ကား ဂျပန်သည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

ချန်ကေရှိတ်မှာ တဆုတ်တည်း ဆုတ်ခဲ့ရလျက် နောက်ဆုံးတွင် ယန်စီမြစ်ညာတွင်ရှိသော ချုံကင်းမြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ ရုံးစိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ အနေအထားမှာ ဝေးခေါင်လှပြီး အသွားအလာလည်း ခက်ခဲလှရကား ဂျပန်တို့မှာ အဆက်မပြတ် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရုံမှအပ ထိုမြို့သို့ မချဉ်းကပ်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သူ၏အခြေအနေမှာ စိတ်ချရသည်မဟုတ်ဘဲ သူ၏စစ်အင်အားမှာလည်း နည်းပါးလှပေသည်။ ယခုဆိုလျှင်တော့ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာပြီဖြစ်ကာ အနောက်တိုင်း နိုင်ငံကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်ဖို့ တစ်ခုတည်းသာ ကျန်တော့သည့် ကွင်းဆက်သည်လည်း အခြိမ်းခြောက်ခံနေရပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် တရုတ်ပြည်ကို ခေါင်းဆောင်လာသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပြီး ကျူးကျော်သူများကိုလည်း အင်မတန် ဇွဲကောင်းလှစွာ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေခဲ့ရကား အာရှတိုက်တွင်တော့ အဓိကရ ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့သည်။ အပြင်ပန်းအားဖြင့်မူ ခေတ်မီသော လူတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း အကယ်စင်စစ် ၎င်းသည် အစဉ်အလာ ရှေးရိုးထုံးစံကို လိုက်နာတတ်သည့် တရုတ်စိတ်စစ်စစ်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ နိုင်ငံခြားယဉ်ကျေးမှုကို အထင်မကြီးသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဥရောပသို့ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသည့်တိုင်အောင် အင်္ဂလိပ်စကားကို အတော်အသင့် တတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်တော့မှ အင်္ဂလိပ်စကားမပြောပေ။ အမေရိကန်တွင် ပညာသင်ခဲ့သော သူ့ဇနီးက သူ့ကိုယ်စား ပြောပေးရလေသည်။

ဗြိတိသျှများကို အာရှ၌ ကျူးကျော်စွက်ဖက်နေသူများဟု ယူဆထားကာ ပုဂ္ဂလိကအနေဖြင့် ခင်မင်နှစ်မြို့ခြင်းလည်း မရှိချေ။

အမေရိကန်တို့ကိုတော့ ကိုလိုနီပိုင်သည့် နိုင်ငံမဟုတ်ဘဲ သူ့အား လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များ အခမဲ့ပေးနေသောကြောင့် ဗြိတိသျှထက် ပိုမို၍ နှစ်သက်လေသည်။

ဤသို့သော လူစားမျိုးနှင့်ပင် ဝေဘဲလ်သည် ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ နှင့် ၂၄ ရက်နေ့

mgysa.com

များတွင် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ရလေသည်။ သူတို့ ဆွေးနွေး၍ ဖြစ်ပေါ်သည့် အကျိုးကျေးဇူးကို ဝေဘဲလ်က ၎င်း၏ပြန်တမ်းတွင် ဖော်ပြထားလေသည်။ ချန်ကေရှိတ်သည် ဝေဘဲလ်အား မိမိ၏ အမှတ် ၅ နှင့် ၆ တပ်မကြီးများ ပေးပါမည်ဟု အတိအကျ ကတိပေးခဲ့လေသည်။

ဝေဘဲလ်ကလည်း မြန်မာနယ်စပ်တွင်ရှိနေသော အမှတ် ၆ တပ်မကြီးကို ဒီဝီဇ် တပ်တစ်တပ်မှအပ ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်လေသည်။ အမှတ် ၅ တပ်မကြီးမှာတော့ ရှိရင်းစွဲ ကူမင်းမြို့တွင်ပင် ဆက်လက်ထားဖို့ အကြံပေးခဲ့လေသည်။ ဤသည်မှာလည်း ဂျပန်သည် အင်ဒိုချိုင်းနား ဟန့်ရှိုင်းမြို့မှနေ၍ တရုတ်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်လာနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

နောက်ကျတော့ ဝေဘဲလ်မှာ တရုတ်တပ် နှစ်တပ်စလုံးကို လက်မခံ၍သာ မြန်မာပြည်ကျဆုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟု အပြစ်တင်ခံခဲ့ရလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် နှစ်တပ် စလုံးကို သူ လက်မခံခဲ့ရသည့် အကြောင်းအချို့ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ ပြန်တမ်းတွင်လည်း ဤသို့ ရေးထားပေသည်။

‘ထိုစဉ်ကဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မြန်မာပြည်ကို ကာကွယ်ရန် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယနှင့် ကပ္ပလီတပ်များ အလုံအလောက် ရှိနေခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ထိုစဉ်က မြန်မာပြည်၏ အန္တရာယ်မှာလည်း သိပ်ပြီးကြီးမားသည်ဟု မယူဆခဲ့ရချေ။ ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာအတွင်းမှ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အား နိုင်ငံခြားစစ်တပ်များ ထက် အင်ပိုင်ယာစစ်တပ်များနှင့် ခုခံကာကွယ်ခြင်းကသာ ပိုမိုသင့်တော်သည် မှာလည်း ထင်ရှားပေသည်။’

ထို့ပြင် သူက ဆက်လက်ရေးသားထားသည်မှာ တရုတ်တပ်များမှာ ရိက္ခာ ထောက်ပံ့မှုဆို၍ လုံးဝမရှိရကား ၎င်းတို့အား မြန်မာအစိုးရက စားနပ်ရိက္ခာ ကျွေးမွေးရ ဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုပြဿနာမှာလည်း တိုင်းပြည်အား ရန်သူများ ကျူးကျော်ဝင် ရောက်နေချိန်တွင် လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ချေ။ တပ်မကြီးတစ်တပ်နှင့်ပင် လုံလောက် နေပြီလည်းဖြစ်ကာ ထိုတပ်မကြီး တစ်တပ်ပင်လည်း အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဝေဘဲလ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ချန်ကေရှိတ်အတွက် မှန်းချက် ကိုက်ခဲ့ပုံ မရချေ။ ကျွန်ုပ် ဖော်ပြခဲ့ပြီဖြစ်သည်ထက် ပိုမို၍ တိကျစွာခွဲခြားရန် ခက်သော နိုင်ငံရေးအကြောင်းများဖြင့် ချန်ကေရှိတ်သည် မြန်မာပြည်တွင်းသို့ မိမိစစ်တပ် အမြောက်အမြားသွင်းထားလိုဟန် ရှိပေသည်။ သူသည် ကူညီရန် အင်တင်စဉ်

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ

ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အမေရိကန်များကဆိုလျှင် ရန်ကုန်တွင် ချထားပေးသော တရုတ်ပြည်အတွက် ပေးပို့သည့် စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများအနက် အချို့ကို တရုတ်က သဘောတူပါက မြန်မာပြည်အား ခွဲဝေပေးရန် မူအားဖြင့် ခွင့်ပြုထားပြီး ဖြစ်နေသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ချန်ကေရှိတ်ထံ သဘောတူညီချက် တောင်းသည့်အခါတွင် ၎င်းသည် အတိအကျ အဖြေမပေးခဲ့ချေ။

ထို့ပြင်မက ရန်ကုန်မြို့တွင် ကာကွယ်ရေးအတွက် သတ်မှတ်ထားသော သူ၏ အမေရိကန်တိုက်လေယာဉ် တပ်ခွဲကိုလည်း ရန်ကုန်တွင်ပင် ထားပါမည်ဟူသော ကတိကိုပင် မပေးခဲ့တော့ချေ။

ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် ချန်ကေရှိတ်နှင့် ဝေဘဲလ်တို့၏ တွေ့ဆုံမှုသည် ကျေနပ် ဖွယ် မဖြစ်ခဲ့ရချေ။ ချန်ကေရှိတ် စိတ်ထဲ၌ ဘယ်လိုကြံစည် ရည်ရွယ်လျက်ရှိသည်ကို ဝေဘဲလ်သည် အကဲမခတ်ခဲ့တတ်။ ချန်ကေရှိတ်မှာလည်း ဝေဘဲလ်၏ ပြတ်သားသော သဘောကို အစဉ်းစားရ ခက်ခဲဟန်တူပေသည်။

ခရစ္စမတ်နေ့ နံနက်မိုးသောက်တွင် ဝေဘဲလ်သည် ချုံကင်းမှ တရုတ်အမှတ် တံဆိပ်ပါ၍ အမေရိကန် လေသူရဲမောင်းသော လေယာဉ်တစ်စင်းနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ လေသူရဲသည် မျက်စိလည်ကာ ယိုးဒယားပြည်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ဘန်ကောက်မြို့သို့ ဦးတည်ပျံသန်းနေစဉ် ဝေဘဲလ်က တိုက်တွန်း သတိပေးတော့မှ လမ်းမှားနေကြောင်းသိရကာ အနောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပျံခဲ့ရသည်။

အတန်ကြာလျှင် လေသူရဲက စစ်တွေဖြစ်ရမည်ဆိုသော မြို့ကို တွေ့ရတော့ သည်။ ထိုလေယာဉ်ကွင်းတွင်ပင် လေယာဉ်ပျံသည် ဆင်းသက်ခဲ့လေသည်။

သူတို့ဆင်းသောမြို့ကား စစ်တွေမဟုတ်ဘဲ မော်လမြိုင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုမြို့ တွင် အမှတ် ၂ ဘားမားဘရိဂိတ်တပ်ရှိနေကာ တပ်မှူးမှာ ဘရိဂိတ်ဒီယာ ဗိုလ်မှူး ချုပ်ဘောက်(က်)ဖြစ်လေသည်။ တပ်သားများသည် တရုတ်တံဆိပ်နှင့် ဤလေယာဉ် ကို စတင်တွေ့ရသည့်အခါ၌ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံဟုထင်ကာ ပစ်ချတော့မည် ပြုခဲ့သေး သည်။ လေယာဉ်ဆင်းလာသည့်အခါတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် ဘောက်(က်)ကိုယ်တိုင် လေယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ဘယ်သူများ ပါလာလေသနည်း။ မြန်မာ ပြည်ရှိ တပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ်သစ် လက်ဖတင်နှင့် ဂျင်နရယ်ဟပ်တန်ပင် ဖြစ်ချေ သလော။

စစ်သေနာပတိချုပ် ဝေဘဲလ်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင်မူကား ဗိုလ်မှူးချုပ်
 ဘောက်(က်)သည် အံ့ဩသွားတော့သည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်က အလေးပြုကာ 'မည်သို့ကူညီ
 နိုင်မည်နည်း' ဟု မေးလိုက်လေသည်။ 'ငါ တစ်ခုခု စားချင်တယ်ကွာ' ဟု ပြောသဖြင့်
 ဗိုလ်မှူးချုပ် ဘောက်(က်)ကလည်း အသားညှပ်မုန့်များကို ရှာပေးလိုက်ရလေသည်။

မကြာမီမှာပင် ဝေဘဲလ်၏ လေယာဉ်သည် ရန်ကုန်သို့ ဆက်ပျံခဲ့လေသည်။
 ဝေဘဲလ်နှင့် ၎င်း၏အဖော်များ ဘယ်လိုမှ မသိခဲ့သည်ကား သူတို့လေယာဉ်နောက်တွင်
 ဂျပန်တိုက်လေယာဉ် ၃၀ နှင့် ဗုံးကြဲလေယာဉ် ၈၀ တို့က ရန်ကုန်မြို့သို့ ဦးတည်လျက်ပင်
 ပျံလာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဝေဘဲလ်သည် သီသီကလေး လွတ်သွားခဲ့လေသည်။

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်၌ ၎င်း၏ လေယာဉ်ဆင်းသက်ခါစပင်ရှိသေး။ ဂျပန်လေတပ်
 သည် မြို့ပေါ်သို့ ရောက်လာကာ စတင်၍ ဗုံးကြဲတော့သည်။ ဝေဘဲလ် ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့
 ကပျာကယာ ပြေးဆင်းရစဉ်မှာပင် ဗုံးများသည် ကျလာလေတော့သည်။

အခန်း (၈)

ရန်ကုန်မြို့ကို ဗုံးကြဲခြင်း

တရုတ်ပြည်သို့ ဝေဘဲလ် သွားနေသည့် တိုတောင်းသောအချိန်ကလေးမှာပင် ရန်ကုန် မြို့သည် မြို့သူမြို့သားများအဖို့ အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းပြီး အစိုးရကို လည်း ရှုပ်ထွေးခက်ခဲလှသည့် ပြဿနာကြီးများကို ရင်ဆိုင်လာရစေသော အဖြစ် အပျက်တစ်ခု ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ချုံကင်းသို့ ဝေဘဲလ်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ (ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်) တွင် ထိုအချိန်အထိ တနင်္သာရီခရိုင်အတွင်းရှိ မြို့များကိုသာ တိုက်ခိုက်နေခဲ့သော ဂျပန်သည် တိုက်လေယာဉ် ၃၀ ကျော် စောင့်ရှောက်သည့် ဗုံးကြဲလေယာဉ် ၇၀ ခန့်ပါသော လေတပ်ကြီးကို ရန်ကုန်မြို့သို့ စေလွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

လေကြောင်းရန် အချက်ပေး ဥဩသံသည် နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ထွက်ပေါ်လာ ကာ မိနစ် ၄၀ အကြာတွင်မှ ဂျပန်လေတပ်က စတင်တိုက်ခိုက် ဗုံးကြဲခဲ့လေသည်။ (တနင်္သာရီမှ လေကြောင်းရန်ကြည့်ပြီး သံကြိုးရိုက် သတိပေးခြင်းစနစ်သည် များစွာ အထောက်အပံ့ရခဲ့သည်။) ရန်ကုန်မြို့တွင် လေယာဉ်ပစ်အမြောက်* များသော်လည်း ကောင်း၊ လေကြောင်းရန် ကာကွယ်သည့် မီးပုံးပျံများသော်လည်းကောင်း ဘာမှမရှိဘဲ တိုက်လေယာဉ် တပ်ခွဲ ၂ တပ်အပေါ်တွင် လုံးဝ အားထားခဲ့ကြရသည်။

* အမြောက်အိုကြီး တစ်လက်သာရှိရာ ပထမတစ်ချက် စပစ်လိုက်သည်တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူ လေယာဉ်တစ်စင်းကို မှန်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

mgyoe.com

*ထိုလေတပ်ခွဲ ၂ ခုသည် ချက်ချင်းဝင် ပျံတက်ကြကာ ရန်သူလေယာဉ်များ အား ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း ဂျပန်လေယာဉ်များသည် ကျွံဝင်လာကာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်နှင့် မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ်ကွင်းပေါ်သို့ ဗုံးများကြဲချလိုက်လေ တော့သည်။

မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ကုလား ပေါင်း ၄၀၀,၀၀၀ ရှိသည့် ရန်ကုန်မြို့တွင် မြို့သူ မြို့သားများမှာ ထိုစဉ်က လမ်းများပေါ်၌ စည်ကားစွာ ရှိနေခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်များ သည် ကောင်းကင်တွင် အမြင့်ကြီးပျံနေကြရကား မြို့သူမြို့သားများသည် မိမိတို့၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို ချက်ချင်းနားမလည် မသိမြင်ခဲ့ကြချေ။ အာဏာပိုင်တို့၏ ထုတ်ပြန် ချက်တစ်ခုတွင်-

‘ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက်၌ဆိုလျှင် ရာပေါင်းများစွာသော ကုလား ကူလီများသည် သူတို့၏ခေါင်းပေါ်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော လေယာဉ်တိုက်ပွဲများ ကို စိတ်ဝင်စားစွာ မော့ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုကုသိုလ်ကံဆိုးသူများအပေါ် သို့ ‘အင်တီပါဆင်နယ်လ်’ ခေါ် ဗုံးဆန်များ ဖြာထွက်သည့် လူသတ်ဗုံးများ သည် တစ်ပြုံကြီး ကျလာခဲ့ကြ၏...’

ဟု ဖော်ပြထားပေ၏။

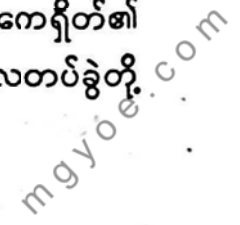
တစ်ခဏချင်းမှာပင် လမ်းပေါ်တွင် လူသေများနှင့် သေခါနီးလူများမှာ ပြန်ကျ နေကြတော့သည်။ ဤသည်နောက်တွင် ကြီးမားသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုနှင့် ပရမ်းပတာ ထွက်ပြေးကုန်ကြလေသည်။

ရပ်ရွာ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့၊ ကယ်တင်ရေးအဖွဲ့နှင့် ဆေးရုံများသည် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ကြချေ။ ထိုအဖွဲ့များနှင့် ဆေးရုံ အလုပ်သမားများသည် အားလုံးလိုလိုပင် မြို့တော်မှ ကြောက်ရွံ့စွာ ထွက်ပြေးကုန်ကြတော့သည်။

ထုတ်ပြန်ချက်တွင် ဆက်လက်ဖော်ပြထားသည်ကား-

‘လက်တစ်ဆုပ်စာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသူများသည် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြ သော်လည်း ဒဏ်ရာရနေသူ အမြောက်အမြားကို ဘယ်လိုမှ မပြုစုနိုင်ဘဲ သည်အတိုင်းသာ ပစ်ထားခဲ့ကြလေသည်။ ဖော်လန်တီယာများ ရလာသည့်

* ထိုတပ်ခွဲ ၂ ခုမှာ ဘုရင့်လေတပ်မတော် ဘတ်ဖလိုးတိုက်လေယာဉ်တပ်ခွဲနှင့် ချန်ကေရိုတ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ မကွေးမှ မင်္ဂလာဒုံသို့ ရွှေ့လာသော အမေရိကန် ဖော်လန်တီယာ လေတပ်ခွဲတို့ ဖြစ်ကြသည်။

အခါတွင်ကား မြောက်မြားစွာ ရရှိသော ဒဏ်ရာများနှင့်ပင် သေဆုံးကုန်ခဲ့ကြ ပြီဖြစ်လေသည်။ ကျန်လူများမှာလည်း ဆေးရုံရောက်မှပင် သွေးလွန်၍လည်း ကောင်း၊ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းဒဏ်ကြောင့်လည်းကောင်း သေဆုံးကုန်ကြရ သည်...'

စုစုပေါင်း လူ ၂,၀၀၀ မျှ သေဆုံးခဲ့လျက် ၁,၅၀၀ မျှ ဒဏ်ရာရပြီး ထိုလူများ အထဲမှ နောက်ထပ်၍ ၇၅၀ ခန့် သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။ နေရာ ၄၀ တွင် မီးလောင်ကာ ဗိုလ်တထောင်ရပ်ကွက်မှာဆိုလျှင် လုံးဝ ပြာကျသွားခဲ့ရသည်။

အကယ်၍ မီးသတ်အဖွဲ့ကသာ တာဝန်ကျေပွန်စွာ မနေခဲ့ပါက သစ်သားအိမ် များသာ များသော တစ်မြို့လုံးမှာပင် ပြာကျသွားခဲ့မည် ဖြစ်လေသည်။

ခုခံကာကွယ်ကြသော လေယာဉ်တပ်ခွဲ ၂ ခုသည် အမေရိကန် တိုက်လေယာဉ် ၃ စင်း အဆုံးအရှုံးဖြင့် ရန်သူဂျပန်လေယာဉ် ၁၁ စင်းကို ပစ်ချနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အမေ ရိကန်များ၌သာ ခေတ်မီတိုက်လေယာဉ်များရှိခဲ့ရာ ရန်သူအဆုံးအရှုံးသည် မျှော်လင့် ရသည်ထက်ပင် များပြားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်လေသည်။

အကယ်စင်စစ် ရန်သူအကျအဆုံးသည် အားရစရာကောင်းလှသည်ဖြစ်ရာ ဤသို့ ဗုံးကြဲခံလိုက်ရခြင်း၏ လေးနက်သော အခြေအနေဆိုးမှာ ရုတ်တရက် ထင်ရှား မလာခဲ့ရချေ။ ဤသည်မှာ စစ်ဘက်အနေနှင့် မဖြစ်စလောက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းနှင့် မြို့သူမြို့သား အမြောက်အမြား သေဆုံးခြင်းမဟုတ်ဘဲ အလုပ်သမားများ၊ အထူး သဖြင့် ကုလား ဆိပ်ကမ်းကူလီများ မြို့တော်မှ ထွက်ပြေးကုန်သည့် ကြီးမားသော အခြေအနေဆိုးကြီးသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခြေအနေဆိုးကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်မန်စမစ်သည် မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန် မစ္စတာ အင်မရီထံသို့ နောက်တစ်နေ့တွင် သံကြိုးရိုက် အစီရင်ခံခဲ့ရာ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့လေသည်။

'အရေးကြီးဆုံးပြဿနာမှာ အလုပ်ကြမ်းသမားများအားလုံး ထွက်ပြေး ကုန်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့တော်တွင် အလုပ်မှန်သမျှမှာ ရပ်စဲကုန်ရသည်၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဝန်ခံရသော် အခြေအနေ ဤမျှလောက် ဆိုးလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ...'

ဆိပ်ကမ်းကူလီများ မရှိတော့သည့်နောက် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်လိုမှ အသုံးမဝင်တော့ပေ။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘောဖြင့်လာသော ခဲယမ်း

mgyoe.com

မီးကျောက် လက်နက်နှင့် စစ်ရိက္ခာများချနိုင်သည့် တစ်ပြည်လုံးတွင် တစ်ခုတည်းသာ ရှိသော ဆိပ်ကမ်းဖြစ်နေသည်။

ဤစစ်ရိက္ခာလက်နက်များသာ ဆိပ်ကမ်းတွင် မချနိုင်ပါကလည်း ရန်သူဂျပန် များအား အောင်မြင်စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ထွက်ပြေးကုန်ကြသူများနှင့်ပတ်သက်၍ မည်ကဲ့သို့ စီမံရမည်နည်း၊ ၎င်းတို့ အား ပြန်လာခိုင်းပြီး မြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံးအရပ်များတွင် ဆောက်ထားသော စစ်ပြေး စခန်းများတွင် နေထိုင်စေရန် ဖျောင်းဖျားများချ၍ ရနိုင်ပါမည်လော။ ထိုမေးခွန်းများနှင့် ၎င်းတို့နှင့် ဆက်စပ်နေသော အခြားပြဿနာများမှာ အစိုးရအဖွဲ့၏ အဓိက ပူပန်စရာ အလုပ်တာဝန်ကြီး ဖြစ်လာရတော့သည်။

ပထမဒဏ်ချက်မှ မပြေသေးသော ရန်ကုန်မြို့သို့ နောက် နှစ်ရက်အကြာ ခရစ္စမတ်နေ့တွင် ဂျပန်များက ဆက်၍ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခဲ့ပြန်ရာ ယခင်အခန်းတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း သေနာပတိချုပ် ဝေဘဲလ်မှာ ဂျပန်ဗုံးဒဏ်မှ သီသီကလေး လွတ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအကြိမ်တွင်တော့ ဂျပန်များသည် လေယာဉ် ၂၁ စင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ကာ ဘုရင့်လေ တပ်မတော်ကလည်း ၆ စင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။ ထို ၆ စင်းမှာ အစားထိုးနိုင်ခြင်း မရှိသော ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ပေသည်။

မြို့သူမြို့သားများမှာ ရန်ကုန်မှ အလုံးအရင်းနှင့် ထွက်ပြေးကုန်ကြ၍ တစ်ကြောင်း၊ ဗုံးခိုကျင်းများတွင် ဝင်ရောက်ပုန်းခိုလာတတ်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တစ် ကြောင်း ထိခိုက်သေဆုံးမှု သိပ်မရှိခဲ့ရတော့ချေ။ ထိခိုက်သေဆုံးသူ ဦးရေမှာ ၅၀ မျှ သာရှိသော်လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုကား ကြီးမားလာခဲ့သည်။

ရန်ကုန်နှင့် ပြည်မြို့အကြား လမ်းမကြီးကား အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်ကြမည့် ကလယ်၊ မာဒရပ်ဆီနှင့် ဘင်္ဂါလီများနှင့် ပြုတ်သိပ်ပြည့်ကျပ်နေတော့သည်။ ၎င်းတို့ သည် ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များမှ စစ်ပြေးစခန်းများတွင် ရပ်နားရန် ငြင်းဆို ခဲ့ကြပေသည်။

၎င်းတို့မှာ ပြည်မြို့မှနေ၍ တောင်ကုတ်လမ်းအတိုင်း ရခိုင်ရိုးမကို ဖြတ်ကျော် ကာ အိန္ဒိယပြည်သို့အရောက် ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ပြန်ကြမည်ဖြစ်ပေသည်။

ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်ပြေးကြသော မြန်မာအမျိုးသားများမှာမူကား ဝေးဝေးလံလံ ပြေးကြသည် မဟုတ်ချေ။ ရွာများနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင်သာ ရောက်ရှိနေကြ

mg yoe . com

ပေသည်။

မြန်မာအမျိုးသားများ ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်ခွာသွားခြင်းသည် သိပ်မထောင်းသာ လှချေ။ ဆိပ်ကမ်းတွင် အလုပ်လုပ်သည့် မြန်မာများကား နည်းလှပေသည်။

‘ကုလားများ အလုံးအရင်းနှင့် ထွက်ပြေးသွားခြင်းသည် သာ၍ ဆိုးရွား လှပေ၏’

ဟု အာဏာပိုင်တို့၏ အစီရင်ခံချက်တစ်ခုက ဆိုထားသည်။

‘ကုလားကူလီသည် ရန်ကုန်မြို့၏ လုပ်အားကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ထို့ ပြင် အလတ်တန်းစား ကုလားများမှာလည်း ထွက်ပြေးကြသူများထဲတွင် ပါဝင် ခဲ့ရာ ၎င်းတို့မရှိသည့်နောက် အများပြည်သူတို့၏ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးများ ရပ်စဲကုန်တော့ကာ ဈေးဆိုင်များလည်း ပိတ်ကုန်လျက် အရောင်းအဝယ်လည်း လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့လေသည်’

မည်သည့်ကုန်ပစ္စည်းအတွက်မဆို မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အားထားနေရသော စီးပွားရေး ဗဟိုချက်မ စက်ကြီးတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်သည့် ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးကား ပျက် သွားခဲ့လေပြီ။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးသည် ပြင်ပလောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ တစ်ခုခုကိုတော့ အမြန်ပြုလုပ်စီမံရပေတော့မည်။

ဒေါ်မန်စမစ်အနေနှင့် ကြိုတင် ခန့်မှန်းသည်ထက်ပင် အခြေအနေသည် ဆိုးရွား လာခဲ့ရသည်က မှန်သော်လည်း သူသည် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ ကြိုတင်ခန့်မှန်း နိုင်ခဲ့ပြီး ပြင်ဆင်မှုများကိုလည်း ပြုလုပ်ထားခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ အရေးကြီးလာရမည်ကို ကြိုတင်မှန်းဆကာ ဒေါ်မန်စမစ်သည် မြန်မာ ပြည်သို့ရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် ဝန်ကြီးအဖွဲ့နှင့်တိုင်ပင်လျက် ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိချုပ်တစ်ဦးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသူ အိုင်-စီ-အက်(စ်) ဖိလစ်ဖော်ဂါတီတွင် သက်ဆိုင်ရာဌာနများထံ အကြောင်းမကြားဘဲ ပြုလုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာရှိနေကာ သူ့အမိန့် များကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးမည့် အမှုထမ်းများလည်း ရှိနေပေသည်။ သူသည် ဗျူရိုကရက်များအထဲတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်ရန် ပိုမိုရှိသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ရင်ဆိုင်နေရသော ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသည့် အခြေအနေဆိုးကြီးတွင် အနည်းငယ် အစီ အစဉ်တကျ ပြန်ရှိလာရန် ထက်ထက်သန်သန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့သည် မိမိတို့၏ တာဝန်များကို ဆက်လက်ထမ်းရွက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ

mgyc.com

ရာဇဝတ်ကောင်များသည် မြို့တော်ကြီးတွင် မွှေနှောက်လုယက်ခြင်း မရှိခဲ့သေးသည်မှာ ကုသိုလ်ကံကောင်းလှပေတော့သည်။ ဖော်ဂါတီသည် မြို့နီစီပယ်ဆိုင်များ ဖွင့်ပေးကာ စားနပ်ရိက္ခာများ ရောင်းချပေးခဲ့ပြီး တရုတ်များထံမှ လော်ရီကားများကို သိမ်းပိုက်ကာ ထောင်သားများအား ထုတ်လျက် လူသေအလောင်းကောင်များကို မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ် ခိုင်းခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် အဓိကလိုအပ်ချက်ကား ကုလားကူလီများကို ပြန်ခေါ်နိုင်ဖို့ပင် ဖြစ်နေသည်။ အစိုးရအတွက် 'ပရော်ဖက်ဆာပန်း' က နောက်တွင် ရေးဆွဲပေးရသော အစီရင်ခံစာ၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားဖော်ပြထားခဲ့လေသည်။

'ဒီဇင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့ ညနေခင်းတွင် ရန်ကုန်မြို့နှင့် မိုင် ၅၀ အကွာ မှော်ဘီအကြား လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ဝယ် စစ်ပြေးများသည် အဆက်မပြတ် စီတန်းဖြတ်သိပ်လျက် ရှိနေပေတော့သည်'

၎င်းတို့သည် မိုင် ၃၅၀ ဝေးသည့် ပြည်မြို့နှင့် တောင်ကုတ်မြို့အထိ သွားကြ ရန် ရည်ရွယ်ထားကြကာ-

'၎င်းတို့သည် ဤမျှဝေးလံလှသော ခြေကျင်ခရီးကို ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီး ဖြစ်နေကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း အနည်းငယ်အား မစွန့်ပစ်ရက်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ယူဆောင်လာကြပုံကို တွေ့ရသည် မှာ သနားစရာ ကောင်းလှပေတော့သည်။'

ထိုစစ်ပြေးဒုက္ခသည်ဦးရေမှာ ၁၀၀,၀၀၀ မျှ ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။ ၎င်းတို့အား ပြန်လှည့်လာရန် ဖျောင်းဖျဖို့ ဩဇာရှိသော ကုလားအမျိုးသားများအား ချောမော့စေလွှတ် ပြောဟောခိုင်းရလေသည်။

အချို့သည် ပြည်အထိပင် သွားကြကာ လမ်းတစ်လျှောက်မှ ကုလားစစ်ပြေး များအား အသံချဲ့စက်များဖြင့် ပြောဟောဖျောင်းဖျကြလေသည်။ 'မြို့တော်၏ ဆင်ခြေ ဖုံးမှ စခန်းများတွင် နေစရာအိမ်နှင့် စားနပ်ရိက္ခာ အခမဲ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အလုပ်သို့ အသွားအပြန် အခမဲ့ လိုက်ပို့ပေးမည်။ ဗုံးဒဏ်မှလည်း လုံခြုံစေရမည်။ အကယ်၍ ပြည်မြို့မှာသာ ဆက်လက်နေနေကြဦးမည်ဆိုလျှင် ခုနစ်ရက်အကြာ၌ စားနပ်ရိက္ခာ ရာရှင်များ ထုတ်ဝေတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း' စသည်ဖြင့် ပြောဟောကြသည်။

ထို့ပြင်လည်း 'တောင်ကုတ်လမ်း၌ ရေဟူ၍ မရှိဘဲ လူနေအိမ်ခြေလည်း ကင်းမဲ့ ရကား ထိုလမ်းအတိုင်း ခြေကျင်ခရီးသွားရပါက အစာရေစာ ငတ်ပြတ်၍သော်လည်း

ကောင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ကိုက်စားခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း သေကျေပျက်စီးကြရမည်ဖြစ်သည်' ဟု သတိပေးကြပြန်သည်။

ဤသို့ ပြောဟောတားဆီးသည့်အပြင် အစိုးရသည် ပြည်မြို့မှ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်များအား တောင်ကုတ်သွားရာလမ်းအထိ ဧရာဝတီ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ကုလားများအား ဖြတ်ကူးခွင့်မပြုရန် အမိန့်ထုတ်ဆင့်လိုက်ရာ အိန္ဒိယသို့ သွားရာလမ်းမှာ ပိတ်သွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကုလားစစ်ပြေးဒုက္ခသည် ရာခိုင်နှုန်း ၈၀ မှာ ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်ရောက်လာကြကာ အလုပ်ပြန်လုပ်ကြလေသည်။ ဆိပ်ကမ်းသည်လည်း ပြန်ပွင့်လာသည်။ အခြေအနေကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

တိုင်းပြည်နှင့် စစ်ဘက်အတွက် ရိက္ခာလက်နက်များ ဆက်လက်ထောက်ပံ့နိုင်ရေးအတွက် ကုလားကူလီများ ပြန်ရောက်လာခြင်းသည် အထူးလိုအပ်လှသော်လည်း ၎င်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ အခြား ခက်ခဲလှသော ပြဿနာကြီးများသည် ပေါ်ပေါက်လာရပြန်သည်။ အကယ်စင်စစ် ၎င်းတို့အား ပြန်ခေါ်လာခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့အား ရှေ့ဆက်သွားစေသည်ထက်ပင် ပိုမိုဒုက္ခရောက်စေခဲ့သည်ကို နောက်ကျတော့ တွေ့မြင်လာခဲ့ရပေသည်။

ထိုအတောအတွင်းဝယ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့ကစ၍ မြန်မာပြည်ရှိ စစ်တပ်များကို အုပ်ချုပ်ရန် ရောက်လာသော ဗိုလ်ချုပ်သစ် ဂျင်နရယ်ဟပ်တန်မှာ သူ့တပ်များကို ဝေဖန်စစ်ဆေးခဲ့လေသည်။ ဝေဘဲလ်ထံသို့ သူ ပြန်လည်အစီရင်ခံချက်အရဆိုလျှင် စစ်တပ်များ အားနည်းလှသည်။ ချွတ်ယွင်းချက် အများအပြားကိုလည်း ၎င်းက တွေ့ရှိခဲ့ရပေသည်။ ၎င်းက အစီရင်ခံစာတွင် ဤသို့ရေးထားခဲ့သည်။

'ဌာနချုပ် ဦးစီးအဖွဲ့သည် လုံးဝ မလုံလောက်ခဲ့ချေ၊ အလုပ်ပိုလုပ်နေရသော ဦးစီးအရာရှိ အနည်းငယ်မှာ ၎င်းတို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်သော ပြဿနာကြီးများကို ကြိုးစားရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနေကြရသည်။ သတင်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဟုလည်း နာမည်ခံယူထိုက်အောင်ပင် မရှိခဲ့ချေ၊ ယိုးဒယားနယ်စပ်တစ်ဖက်၌ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် လုံးဝ မသိနိုင်ခဲ့၊ ပြည်တွင်းရေး သတင်းထောက်လှမ်းမှုမှာလည်း ထိုအတူသာ ဖြစ်ခဲ့သည်' ဟပ်တန်သည် ချွတ်ယွင်းချက်များကို ဆက်လက်တင်ပြခဲ့ပြန်သည်။ တပ်မတော် တပ်မနှင့် ဆက်သွယ်ရေး စသည် ဌာနချုပ်များကို အားလုံး တစ်ခုတည်း

mgy.com

ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စုပေါင်းထားခဲ့သည်။

‘ဤသို့သော စည်းရုံးရေး သို့မဟုတ် စည်းရုံးရေး မရှိမူကြောင့်ပင် စက် ယန္တရားကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဆိုပိတ်နေရတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အနေဖြင့် နေရာ တကာ၌ ရှိနေဖို့ လိုအပ်နေရကား သည်းမခံနိုင်ဖွယ်ရာ ဝန်ထုပ်ကြီး ဖြစ်လာ ရသည်’

ဟု ဗိုလ်ချုပ်ဟပ်တန်က ဆက်လက်ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်ရင်း ၈ တပ်မှာလည်း (ထိုတပ်ရင်း ၈ တပ်မှာ သူ့တွင်ရှိသမျှ စစ်အင်အား တစ်ခုလုံး၏ ထက်ဝက်ကျော်ဖြစ်သည်) အများအားဖြင့် စစ်သားသစ်များသာ ဖြစ်နေကြလျက် စစ်ဗိုလ်များမှာလည်း ဝါမရင့်သေးသည့် လူငယ် ကလေးများသာဖြစ်နေကြ၍ အချို့ တပ်များတွင် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အနည်းငယ် သာရှိကာ အချို့မှာမူ လုံးဝမရှိဘဲဖြစ်နေသည်ဟု ထိုအစီရင်ခံချက်တွင် ဆက်လက်ဖော် ပြထားပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုချွတ်ယွင်းချက်များအနက် အချို့ကို ပြန်လည်ပြုပြင်နိုင်ဖို့ အချိန် ရလိမ့်မည်ဟု ဟပ်တန်က မျှော်လင့်မိခဲ့သည်။ ဝေဘဲလ်ထံမှ လုံလောက်သော စစ်ကူ များ ရပါစေမည်ဟူသော ကတိကလည်း ၎င်းကို အားတက်စေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစစ်ကူများနှင့်ပတ်သက်၍ ဟပ်တန်မှာ မျှော်လင့်ချက် မကိုက်ဘဲ ရှိခဲ့ရလေသည်။

စစ်ကူများနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ဖြစ်ပျက်လာသည်ကို ဝေဘဲလ်၏ စကား များဖြင့်ပင် ဖော်ပြရပေမည်။

‘ကျွန်ုပ် အိန္ဒိယသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် (ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်) မြန်မာပြည်အတွက် ကျွန်ုပ် ရည်ရွယ်ထားသော စစ်တပ်များအား မာလာယု ကျွန်းဆွယ်သို့ စစ်ကူပေးရန်အတွက် ကျွန်ုပ်လက်အောက်မှ ယူသွားပြီဖြစ် ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ စစ်ဝန်ကြီးအဖွဲ့က ၁၈ နံပါတ် ဒီဝီဇံ တပ်မကြီးမှ ဘရိဂိတ်တပ်နှင့် ၁၇ နံပါတ် အိန္ဒိယ ဒီဝီဇံတပ်မှ ဘရိဂိတ်တပ် ၂ တပ်ကို လေယာဉ်ပစ် အမြောက်တပ်များနှင့်အတူ မာလာယုသို့သွားရန် အမိန့်ထုတ် ထားပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ၁၈ နံပါတ် ဒီဝီဇံမှ ကျန်တပ်များမှာလည်း မကြာမီ ပင် မာလာယုသို့သွားရန် အမိန့်နာခံထားပြီး ရှိနေကြသည်။ သို့အားဖြင့် ကျွန်ုပ် မှန်းထားခဲ့သည့် ဒီဝီဇံ တပ်မကြီး ၂ တပ်အနက် ဘရိဂိတ်တပ် တစ်တပ်သာ ကျန်ရှိနေခဲ့ရတော့သည်’

ကပ္ပလီ ဘရိဂိတ်တပ် ၂ တပ် ထပ်ရလာဦးမည်ဟု ဝေဘဲလ်က ယုံကြည်ထားသေးသော်လည်း ထိုတပ်များမှာလည်း ရောက်မလာခဲ့တော့ချေ။

မြန်မာပြည်အား ဤသို့ စစ်ကူမပို့နိုင်ခြင်းမှာ မာလာယုတွင် အခြေအနေအင်မတန် ဆိုးရွားလာရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂျပန်သည် ပထမတန်းစား စစ်တပ်များနှင့် အားကောင်းလှသော လေတပ်ကြီးကို အသုံးချကာ ဗြိတိသျှတပ်များအား ဖိစီးတိုက်ခိုက်နေပြီး စင်ကာပူခံတပ်ကြီးသို့ လျင်မြန်စွာ ချီတက်လာနေပေသည်။ ရေတပ်အင်အားနှင့် လေတပ်အင်အား ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ဗြိတိသျှတပ်များမှာ အင်မတန်မှ အရေးနိမ့်ခဲ့ရလေသည်။

ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ဂျပန်တပ်များသည် ပီးရက်မြစ်အထိ မိုင် ၁၆၀ ချီတက်လာနိုင်ခဲ့ကာ စင်ကာပူရောက်ဖို့ မိုင် ၂၀၀ သာ လိုနေပေတော့သည်။ စစ်ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကား စင်ကာပူကို နောက်ဆုံးအထိ ခုခံရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားနေသည်။

စင်ကာပူကိုသာ ဂျပန်များ ရသွားပါက ၎င်းတို့သည် ဘင်္ဂလားအော်သာမက ပင်လယ်နီအဝအထိ အိန္ဒိယ သမုဒ္ဒရာကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ စင်ကာပူမှနေ၍လည်း ဂျပန်များသည် ဩစတြေးလျကိုပါ တိုက်ခိုက်ထိပါးလာနိုင်ဦးမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းများအပြင် အခြားအခြား အကြောင်းတစ်ကြောင်းကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ဗြိတိသျှတပ်များသည် မာလာယုမှ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ဆုတ်ခွာပြေးနိုင်သည့် လမ်းမရှိတော့ကား စစ်ပွဲကို နောက်ဆုံးအထိ အသေအကျေ တိုက်ခိုက်သွားဖို့သာ ကျန်နေခြင်းပင်တည်း။

နောက်ဖြစ်လာသော အဖြစ်များသည် စင်ကာပူ ကျဆုံးသွားခြင်းဖြင့် အိန္ဒိယနှင့် ဩစတြေးလျအား လေးနက်သော ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်စေမည်ဟူသော ယူဆချက်ကို မထောက်ခံခဲ့ချေ။

သို့ရာတွင် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင်ကား စင်ကာပူကျဆုံးရမည်ကို အသေအလဲ စိုးရိမ်နေခဲ့ကြသည်သာ ဖြစ်လေသည်။ စင်ကာပူကို မည်မျှ အရေးထားသနည်းဆိုလျှင် ချာချီသည် အတော်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးအား ထိုစစ်မျက်နှာသို့ ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝေဘဲလ်အားပင် အင်မတန် ဆိုးရွားနေသော အခြေအနေကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါဟု တောင်းပန်လျက် တာဝန်ပေးအပ်

mgy.com

လိုက်တော့သည်။

ဝေဘဲလ်အား အနောက်တောင်ပိုင်း ပစိဖိတ်စစ်မျက်နှာမှ ကုန်း၊ ရေ၊ လေ မဟာမိတ်တပ်အပေါင်းတို့၏ စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး ခန့်အပ်လိုက်ကာ ဂျားဗားကျွန်း တွင် ဌာနချုပ် တည်စေလေသည်။ မြန်မာပြည်ကိုလည်း သူ့နေရာဝင်လာမည့် အိန္ဒိယ စစ်သေနာပတိချုပ် လက်အောက်တွင် မထားဘဲ ဝေဘဲလ်၏ လက်အောက်သို့ ပြောင်း လဲထားခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်ကို အိန္ဒိယ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်လက်အောက်တွင်ပင် ဆက်လက် ထားရန် ဝေဘဲလ်က ကန့်ကွက်ခဲ့သေးသော်လည်း မြန်မာပြည်ကို အနောက်တောင်ပိုင်း ပစိဖိတ်စစ်မျက်နှာ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်လက်အောက်တွင် ထားရန် လိုလားနေသော ချန်ကေရှိတ်၏ အကြိုက်ကိုလိုက်၍ သူ့ကန့်ကွက်ချက်အား ပယ်ချလိုက်လေသည်။

ဤသည်မှာ စစ်ရေးစစ်ရာအရ လေးနက်သော အမှားတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု ဝေဘဲလ်က ယူဆကာ ၎င်း၏ပြန်တမ်းတွင် ဤသို့ ရေးထားခဲ့သည်။

‘ရန်ကုန်မြို့နှင့် မိုင်ပေါင်း ၂,၀၀၀ ဝေးကွာသော ဂျားဗားရှိ ကျွန်ုပ်၏ ဌာန ချုပ်မှနေ၍ ကြီးမားသော နယ်မြေနှင့် နိုင်ငံတကာရေးရာ ပြဿနာကြီးများကို ဖြေရှင်းရန် တာဝန်ကျနေရသော ကျွန်ုပ်မှာ မြန်မာပြည်၏ ကာကွယ်ရေး အတွက် လိုအပ်သလောက် ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ မြန်မာပြည်အား ကူညီ ဖြည့်တင်းရန် စစ်တပ်များလည်း ကျွန်ုပ်၌ မရှိခဲ့ချေ။ အနောက်တောင်ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာ စစ်မျက်နှာ သေနာပတိချုပ်အောက်တွင် မြန်မာပြည်ရှိနေခဲ့သည့် ငါးပတ်မျှသော အချိန်ကာလအတွင်းဝယ် ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်သို့ နှစ် ခေါက်သာ ကတိုက်ကရိုက် ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုငါးပတ်အတွင်းတွင်လည်း မြန်မာပြည်၏ ကံကြမ္မာမှာ အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရသတည်း...’

အခန်း (၉)

ထားဝယ်နှင့် မြိတ်ကို ဂျပန်သိမ်းပြီ

၁၉၄၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၂ သို့ ကူးပြောင်းလာစဉ်အတွင်း ရန်ကုန်မှ လူတိုင်းသည် လေသူရဲများ၏ ရဲရင့်မှုကို ချီးမွမ်းမဆုံးနိုင်အောင် ရှိခဲ့ကြကာ ဗြိတိန်ပြည်မှ လေသူရဲကောင်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ် ပြောဆိုနေခဲ့ကြပေသည်။

ဂျပန်များထက် အများကြီး ညံ့ဖျင်းသည့် တိုက်လေယာဉ်များဖြင့် ဘုရင့်လေတပ်မတော်သည် မိမိထက် အင်အားကြီးမားလှသော ရန်သူလေတပ်ကို ရင်ဆိုင်ကာ အမေရိကန် လေတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ဂျပန် ရန်ကုန်ကို ဗုံးကြဲသည့် နှစ်ကြိမ်အတွင်း ဂျပန်လေယာဉ် ၃၆ စင်းကို ပစ်ချနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ပိုမိုခေတ်မီသော တိုက်လေယာဉ်များရှိသည့် အမေရိကန်များကား ထိုလေကြောင်း တိုက်ပွဲတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့သည့် အဓိက အင်အားကြီး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ အမေရိကန် လေတပ်အဖွဲ့သာ မရှိခဲ့ပါက ရန်ကုန်မြို့မှာ ဂျပန်ဗုံးဒဏ်ဖြင့် စိစိညက်ညက် ကြေခဲ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဇန်နဝါရီလအတွင်း ဂျပန်များသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခဲ့တော့သည့်အခါ၌ ဒီဇင်ဘာလအတွင်းက ၎င်းတို့ ခံစားခဲ့ရသည့် ဆုံးရှုံးမှုကြောင့်သာ ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလာရတော့သည်။ အင်အားသေးလှသော မဟာမိတ်လေတပ်သည် ပြော၍ယုံနိုင်ဖွယ်ရာမရှိအောင်ပင် ရန်ကုန်၏ ကောင်းကင်များတွင် နေ့ဘက်၌ စိုးမိုးထားနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံ အနည်းငယ်သည် ညအခါ မှောင်ခိုလျက် တစ်ခါ

mgyoe.com

တော်ကောင်းနေသေးပေသည်။ နေ့ဘက်တွင် ဂျပန်များ လာရောက်ဖုံးကြံ တိုက်ခိုက်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ ဆိပ်ကမ်းကူလီများမှာလည်း အလုပ်ပြန်ဝင်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်များက စောစီးစွာ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာမည့် အရိပ်လက္ခဏာများသည် ဘယ်လိုမှ မရှိခဲ့ချေ။ ထို့နောက်တွင်ကား အခြေအနေသည် အားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ဒေါ်မန်စမစ်သည် အင်မရီထံသို့ -

‘ရန်ကုန်မြို့သည် မူလက အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်လုပါပြီ’

ဟု သံကြိုးရိုက် အကြောင်းကြားကာ သတင်းစာများကလည်း ‘နေ့ခင်းကြောင်တောင် လုယက်မှုများပင် ပြန်ဖြစ်နေပြီ’ ဟု ယခင်က အခြေအနေသို့ ပြန်ရောက်သည့် သာဓကများကို တင်ပြနေသည့်တိုင်အောင် ဇန်နဝါရီ ၁၄ ရက်နေ့တွင်ကား ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကုလားအလုပ်သမား ၁၀,၀၀၀ သည် ပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း အိန္ဒိယသို့ ပြန်လည်ထွက်ပြေးသွားကြပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို ထပ်မံ၍ အစီရင်ခံလိုက်ရလေသည်။

၎င်းတို့အား အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ထွက်ခွာသွားရကြောင်း မေးကြည့်သည့်အခါတွင် ၎င်းတို့က ရန်ကုန်မြို့ကို ၁၅ ရက်အထိ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဖုံးကြံတိုက်ခိုက်တော့မည်ဟူသည့် ကောလာဟလ သတင်းကို ပြန်လည်ပြောပြကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ထိုကောလာဟလ သတင်းကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေကြပေသည်။ ဤသို့ ပြည်လမ်းမှ ထွက်ပြေးကြသည့်အပြင် အခြား ကုလား ၄၀,၀၀၀ မှာလည်း သင်္ဘောလက်မှတ်ပေးရန် ဝိုင်းဝန်းပူဆာလာကြလေသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့တွင်ကား-

‘အလုပ်သမားပြဿနာ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာပြီ၊ မီးရထားမှ ကျောက်မီးသွေး အခြေအနေမှာလည်း ဆိုးရွားလာသည်၊ ဆိပ်ကမ်းတွင် ရှိနေသမျှမှာ သင်္ဘောပေါ်မှ မချနိုင်ပါက အချည်းနှီးပင် ဖြစ်သည်၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စစ်ရေးပြဿနာ သာမက ကြီးမားလှသော လူမှုရေးပြဿနာကြီးကိုလည်း ရင်ဆိုင်နေရပါသည်’ ဟု သံကြိုးရိုက် အစီရင်ခံရပြန်သည်။

ကုလားများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထွက်ပြေးခြင်းကို ယခုအခါတော့ မတားဆီးနိုင်ခဲ့တော့ချေ။ စစ်ပြေးများသည် တစ်စထက်တစ်စ မှန်မှန်ကြီး များပြားလာကာ ပြည်မြို့တွင် ထောင်လိုက်ချီပြီး သောင်တင်နေကြလျက် ကာလဝမ်းရောဂါလည်း ဖြစ်ပွားလာခဲ့တော့သည်။ အိန္ဒိယသို့သွားသည့် တောင်ကုတ်လမ်းကိုလည်း ဖွင့်ပေး

လိုက်ရတော့သည်။

နောက်တော့ အာဏာပိုင်များက တွက်ကြည့်ကြရာ ကုလားပေါင်း တစ်သိန်း သည် ထိုလမ်းမှ ပြန်ပြေးခဲ့ကြသည်ကို သိရှိခဲ့ကြရသည်။ ၎င်းတို့၏ ကံကြမ္မာကို ရှေ့တွင် ဆက်လက်ဖော်ပြပေမည်။

ကုလားများ အပြုလိုက် ရန်ကုန်မှထွက်ပြေးပြီး လေးရက်အကြာတွင်ကား တနင်္သာရီမှ သတင်းဆိုးများ စတင်ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်းမှာ မိုင် ၄၆၀ ရှည်လျက် အကျယ်အဝန်းမှာ ပျမ်းမျှ ခြင်း မိုင် ၅၀ ရှိလေသည်။

မော်လမြိုင်မှ ဝိတိုရိယအင်္ဂုလိတွင်း၌ တောင်တန်းများက ကာဆီးထားနေလျက် ထိုတောင်တန်းများမှာ သိပ်မမြင့်သော်လည်း တောကြီးများက ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက် နေသည်။ ထိုတောင်တန်းများပေါ်တွင် ဘယ်သူမှ မနေထိုင်ကြချေ။

ထိုတောင်တန်းများပေါ်တွင် လမ်းများမရှိသော်လည်း အချို့နေရာများတွင်ကား နွေရာသီအတွင်း လူသွားနိုင်သော ခြေကျင်လမ်းကလေးများ ရှိနေသည်။ မော်လမြိုင် သို့ ထိုသို့သော တောင်ကြားလမ်း နှစ်လမ်းသည် ရှိနေသည်။ ထိုတောင်ကြားလမ်း နှစ်လမ်းကား အရှေ့ဘက် မိုင် ၆၀ တွင်ရှိသော ကော့ကရိတ်လမ်းနှင့် အရှေ့တောင် ဘက် မိုင် ၁၀၀ ဝေးသော ဘုရားသုံးဆူ တောင်ကြားလမ်းတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

ရှေးမြန်မာဘုရင်နှင့် ယိုးဒယားဘုရင်များသည် တစ်ပြည်နှင့်တစ်ပြည် ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြစဉ်အခါက ထိုလမ်းများကိုပင် အသုံးပြုခဲ့ကြပေသည်။

မော်လမြိုင်မြို့၏ တောင်ဘက်-မိုင် ၃၀၀ အကွာတွင်ကား မြိတ်မြို့ အနောက် ဘက်တွင်ရှိ တောင်ကြားလမ်းတစ်လမ်း ရှိပြန်သည်။ ထိုတောင်ကြားလမ်းမှာ ရှေး အလွန်ကျကာ ၁၇ ရာစုနှစ်တွင် ဥရောပကုန်သည်များက အသုံးပြုခဲ့ဖူးလေသည်။

ထို့ပြင် ထိုတောင်ကြားလမ်းများအကြား ထားဝယ်မြို့၏ နောက်ဘက်တွင် လူသိနည်း၍ ဖြတ်ကူးရန်ခက်သော အခြားတောင်ကြားလမ်းတစ်လမ်း ရှိနေပြန်သည်။ စစ်ဘက်က အမြင်၌မူ အမြောက်များနှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရန် ယာဉ်များဖြတ်ကူးရန် ခက်ခဲလှသည့် ဤတောင်ကြားလမ်းများကို မြန်မာပြည်အား ဝင်ရန် ဂျပန်များက မည်သည့်နည်းနှင့်မှ အသုံးပြုမည်မဟုတ်ဟူ၍ ယူဆထားလေသည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်များသည် ထိုတောင်ကြားလမ်းများမှပင် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြ လေသည်။ ဇန်နဝါရီလလယ်တွင် ရောက်လာသည့် သတင်းဆိုးများက ဤအတိုင်းပင်

mgvoo.com

ဖြစ်လေသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ရှေ့ပြေးတပ်တစ်တပ်သည် ထားဝယ်မြို့၏ နောက်ဘက်မှ တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်ကူးလာကြလေသည်။

မကြာခင်ကမှ ဖွဲ့စည်းထားခဲ့သည့် အမှတ် ၆ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ ကုမ္ပဏီ တပ်ခွဲ ၂ ခုသည် ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကင်းလှည့်လျက်ရှိနေကြသည်။

ဂျပန်များသည် တစ်စိတ်စိတ် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခြင်းနည်းကိုသုံးကာ ထိုတပ်ခွဲ ၂ ခု၏ နောက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်ကြပြီး ၎င်းတို့၏ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဤသို့ ထားဝယ်မြို့နှင့် အဆက်ပြတ်သွားရသည့်အခါတွင် တပ်ခွဲ ၂ တပ်သည် တပ်ဖျက်ကာ အစုလိုက် အစုလိုက် တောကြီးကိုဖြတ်လျက် မော်လမြိုင်ဘက်သို့ ပြေးကြတော့သည်။

လက်နက်တောင့်တင်းသော ဂျပန်တပ်သား ၁,၀၀၀ သည် တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်ကူးလာပြန်ကာ ထားဝယ်မြို့သို့ ချီတက်လာကြတော့သည်။ ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ထားဝယ်မြို့သည် ဂျပန်လက်သို့ ကျသွားလေသည်။

ဤသို့ လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်မှုကြောင့် မော်လမြိုင်တောင်ပိုင်းမှ တနင်္သာရီပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးသည် ဂျပန်လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားရပေသည်။ ဂျပန်များနှင့် အတူ ပါလာသူကား သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ၎င်း၏ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ပင်တည်း။

ထားဝယ်မှာ သခင်ပါတီ အင်အားကောင်းသည့် ဗဟိုချက်မနေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်ရာ သခင်အောင်ဆန်းသည် ထိုမြို့မှ သခင်များနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုသခင်များကပင် ဂျပန်များအား လမ်းပြကာ တောထဲမှ ခေါ်လာခဲ့ကြရာ ဂျပန်တို့သည် ထားဝယ်မြို့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ရဘဲ ချဉ်းကပ်လာနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထားဝယ်မြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ထိုမြို့မှ သခင်အားလုံးသည် သခင်အောင်ဆန်း၏ အလံတော်အောက်သို့ဝင်၍ ပူးပေါင်းကြတော့သည်။ ထားဝယ်မြို့မှာပင် အောင်ဆန်းသည် ဘန်ကောက်၌ စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် ဘီ-အိုင်-အေ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို အားဖြည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထားဝယ်မြို့ကို ဂျပန်များလာတိုက်ခြင်းသတင်းသည် မကြာမီ မြိတ်မြို့သို့ ရောက်လာတော့သည်။ ထိုမြို့တွင် ရှိနေသော စစ်တပ်ကလေး၏ တပ်မှူးသည် ဂျပန်အဖမ်းမခံလိုပါက မြို့မှ ဆုတ်ပြေးရတော့မည့်လမ်းသာ ကျန်တော့ကြောင်းကို နားလည်

mgys.com

လိုက်သည်။

ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း အချို့နေရာများတွင် လမ်းပင်မရှိဘဲ မိုင် ၃၀၀ ဝေးသည့် မော်လမြိုင်မြို့သို့ ကုန်းလမ်းအတိုင်း ဆုတ်ပြေးရန်မှာ ဂျပန်သိမ်းပိုက်ထားသော ထားဝယ်မြို့ကလည်း လမ်းတွင်ရှိနေရကား မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်မှ ဆုတ်ခွာပြေးရန် လမ်းတစ်ခုသာ ကျန်နေတော့သည်။ ရန်ကုန်သို့ လှမ်း၍ အစီရင်ခံသည့်အခါတွင် ပင်လယ်လမ်းမှ ဆုတ်ခွာလာရန် ညွှန်ကြားချက် ရရှိလေသည်။

မြို့သူမြို့သားများမှာ ဒီဇင်ဘာလအတွင်းက လေယာဉ်ကွင်းကို ဗုံးကြဲခဲ့ကတည်းက မြို့ကို စွန့်ပစ်ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တော်တော်များများမှာကား မြိတ်မြို့ပေါ်တွင် ကျန်နေသေးပေသည်။

အရေးပိုင် မစ္စတာ အက်(ဖ်)အိပ်(ချ)ယာနိုးလ်အပြင် အုပ်ချုပ်ရေးဌာန အသီးသီးမှ အမှုထမ်းအရာထမ်းများနှင့် သံဖြူမိုင်းနှင့် ကြက်ပေါင်စေး ခြံများမှ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားများနှင့် ၎င်းတို့၏ ဇနီး သားသမီးများလည်း ရှိနေသေးလေသည်။

ထားဝယ်ကျသည့် ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မှ သင်္ဘောတစ်စင်း ရောက်လာကာ စစ်သားများနှင့် အရပ်သားတော်တော်များကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ အချို့စစ်သားများနှင့် အရပ်သားများမှာမူ မြို့တွင်းဖျက်ဆီးပစ်ရန် အလုပ်တာဝန်များ ကျန်နေသေးသဖြင့် ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့အထိ နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုညတွင် ၎င်းတို့လည်း စက်လှေ၊ မော်တော်ဘုတ်၊ သမ္ဗန် စသည့် ရေယာဉ်အမျိုးမျိုးနှင့်လည်းကောင်း၊ အရေးပိုင်၏ မီးသင်္ဘော 'ကာတာနာ' ဖြင့်လည်းကောင်း မှောင်ရိပ်ခိုကာ မြိတ်ကျွန်းစု အနောက်ဘက် မိုင် ၅၀ ခန့် ဝေးကွာသော တနင်္သာရီကျွန်းသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုကျွန်းတွင် အခြားသင်္ဘောတစ်စင်းက သူတို့အား လာရောက်ကြိုဆိုမည် ဖြစ်လေသည်။ မြိတ်ဆိပ်ကမ်းမှဆိုလျှင်မူ ဂျပန်များသည် အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်သဖြင့် စိတ်မချရဟုဆိုကာ ထိုကျွန်းတွင် ချိန်းဆိုထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးအချိန်အထိ နေခဲ့ကြသူများသည် ယခုလို မြိတ်ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာခဲ့သည့် အခါ၌ ၁၇ ရာစုနှစ်တွင် 'ယိုးဒယားဂိုက်' အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ် ပင်လယ်ဓားပြကြီးသည် ထိုနေရာမှာပင် မိမိရဲဘော်များ အသတ်ခံရပြီးနောက် စစ်သင်္ဘောကာတာနာမှ ကပ္ပတိန် ဝဲလ်ဒင်နှင့်အတူ ထွက်ပြေးခဲ့ရပုံကို ပြန်ပြောင်း အမှတ်ရမိကောင်း ရမိကြမည်ဖြစ်လေသည်။

* တနင်္သာရီကျွန်းသို့ ရောက်လာကြသည့်အခါ၌ ၎င်းတို့မှာ ရာဇဝင်မှခြေရာ များကို ပြန်နင်းကြပြန်သည်။ ထိုကျွန်း၏ အနောက်ဘက်မှ ပင်လယ်ကွေ့ကလေးထဲ တွင်ပင် 'ယိုးဒယားဂိုက်' နှင့် ကပ္ပတိန်ဝဲလ်ဒင်တို့သည် မြိတ်မြို့မှ ထွက်ပြေးလာရပြီး နောက် သင်္ဘောတစ်စင်းစီဖြင့် အတော်ကြာ ပုန်းခိုခဲ့ကြရပေသည်။ ယခုလည်း ဤ ပင်လယ်ကွေ့ကလေးသို့ပင် အခြား 'ကာတာနာ' သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် အခြားအင်္ဂလိပ် တစ်စုသည် ပြေးဝင်ခိုလှုံလာကြရလေသည်။

သူတို့အား ခေါ်ရန်လွှတ်လိုက်သော သင်္ဘောသည် မကြာမီပင် ရောက်လာ တော့သည်။ လှေများနှင့် ကာတာနာသင်္ဘောကို နှစ်မြှုပ်လိုက်ပြီးနောက်မှ ၎င်းတို့သည် လာခေါ်သော သင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

အရေးပိုင် ယာနိုးလ်သည် ဇန်နဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာ ကာ ဒေါ်မန်စမစ်ထံသွား၍ သတင်းပို့ခဲ့လေသည်။ ယာနိုးလ်မှာ တော်တော်ပင် စိတ် အားငယ်နေခဲ့လေသည်။ မြိတ်မြို့မှ မြိတ်သျှအုပ်ချုပ်ရေး၏ အကြီးအကဲအနေဖြင့် နယ်သူနယ်သားများသည် သူ့အား ရိုသေလေးစား ယုံကြည်အားထားခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ၎င်းတို့အား ဘယ်လိုမှ အကာအကွယ် မပေးနိုင်ဘဲ စွန့်ပစ်ထွက် ပြေးလာခဲ့ရသည်။

“ကျုပ်တို့တော့ မြိတ်မြို့မှာ နောက်ကို ဘယ်လိုမှ ခေါင်းထောင်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု သူက ပြောလိုက်မိသည်။ ဒေါ်မန်စမစ်က ၎င်းအား ကြိုးစားနှစ်သိမ့်ခဲ့လေ သည်။

တကယ်တော့ ၎င်းသည် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဆုတ်ခွာရန်အမိန့်ကို နာခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရပ်ရွာအုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိတိုင်းသည် စစ်ဘက်နှင့်အတူ ဆုတ် ခွာလာရမည်ဟူသော အမိန့်က ရှိနေသည်။ မြိတ်တွင်နေခဲ့၍ ဂျပန် အဖမ်းခံရပြီး အကျဉ်းသားအဖြစ်နှင့် နေနေရ၍ကော ဘာများအကျိုးရှိလိမ့်မည်နည်း။

ဝိတိုရိယအင်္ဂလိပ် အရာရှိများမှာဆိုလျှင် ဤအတိုင်း အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ ထားဝယ် ၌လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု သတင်းရောက်ထားသည်။ ဆုတ်ခွာလာရန် အမိန့်သည် ၎င်းတို့ထံသို့ အချိန်မီ မရောက်ခဲ့ချေ။

သို့ရာတွင် မစ္စတာယာနိုးလ်မှာ နှစ်သိမ့်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

* 'မောရစ်ကောလစ်' ပင် ရေးသော 'ယိုးဒယားဂိုက်' စာအုပ်တွင်ကြည့်ပါ။

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ ဟိုမှာတင်နေပြီး အဖမ်းခံခဲ့မှာပဲဗျာ’

ဟု ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ ၎င်း၏ အယူအဆမှာ မြိတ်မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းသည် လမ်းမှန်သည်ဆိုဦးတော့၊ ဤသို့ ထွက်ခွာလာခြင်းမှာ ရှက်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်မန်စမစ် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ယာနိုးလ်၏ ခံစားချက်များကို မြင်ရသည့် အခါ၌ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့လေသည်။ မြန်မာများအနေနှင့် မိမိတို့အပေါ် ဘယ်လိုယူဆကြ လိမ့်မည်နည်း။ နေရစ်ပါက မိုက်ရာကျမည်၊ သွားပြန်ပါကလည်း ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်နေသည်။

ထိုညတွင် ဒေါ်မန်စမစ်သည် စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် အင်မရီထံ သံကြိုးရိုက်သည်။

‘အရပ်သူ အရပ်သားတွေအား စွန့်ပစ်ထွက်ပြေးရတာကို ကျွန်တော် အထူးပင် မနှစ်မြို့မိပါ’

ရှေ့ဆက် တွေ့ကြုံရသော ဘေးဒုက္ခများကြားထဲ၏ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ထိုအတွေးသည် ဒေါ်မန်စမစ်၏ ခေါင်းထဲ၌ စွဲမြဲနေတော့လျက် အမြဲတစေ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဂျပန်တို့၏ တိုက်ခိုက်လာမှုသည် ကြီးမားလာပြီး သူကိုယ်တိုင် ဆုတ်ခွာလာရ သည့်အခါတွင် ယာနိုးလ် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ပြဿနာမျိုးကိုပင် မိမိရင်ဆိုင် လျက် မိမိကိုယ်တိုင် အဖြေရှာရလိမ့်မည်ကို သူသည် တစ်နေ့တခြား သိမြင်လာတော့ သည်။

မြန်မာပြည်တွင် နေခဲ့မည်လော၊ မြန်မာပြည်ကို စွန့်ပစ်ထွက်ပြေးရမည်လော။ ယံခု သူသည် အင်မရီထံ ရိုက်လိုက်သည့် သံကြိုးတွင် ထိုပြဿနာကို ထည့်သွင်း တင်ပြခဲ့သည်။

‘ခင်ဗျား၏ အယူအဆများကို ရယူလိုပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အယူအဆ အရဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာပြည်တွင်ပင် နေရစ်သင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်’

သို့ရာတွင် အခြားစဉ်းစားစရာများကလည်း အများကြီး ပေါ်ပေါက်နေသည်။ မိုင်ပေါင်း ၄၅၀ ရှိသော တနင်္သာရီတိုင်းတစ်ခုလုံးကို ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်အတွင်း၌ ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်ကား မှန်သော်လည်း အံ့အား သင့်စရာတော့ မဟုတ်ခဲ့ချေ။

ဇန်နဝါရီ လဆန်းပိုင်းလောက်က ဗိုလ်ချုပ်သည် ထိုဒေသသို့ သွားရောက်

ကြည့်ရှုခဲ့ကာ ခက်ခဲသော စစ်ရေးပြဿနာတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဒေါ်မန်စမစ်အား ပြောပြခဲ့ပေသည်။ ထားဝယ်မြို့ကို ခုခံကာကွယ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အရေးပေါ်လာပါက ထိုမြို့မှ ဆုတ်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်သတိပေးထားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တကယ်ဖြစ်လာသည့်အခါတွင်မှပင် ဆုံးရှုံးခြင်း၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် လေးနက်လာခဲ့ရသည်။

ဒေါ်မန်စမစ်၏ အရေးတကြီးပြဿနာကား သခင်များသည် ထားဝယ်မြို့၌ ဂျပန်များနှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သည်ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်နေသည်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် သခင်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေသည်။ ၎င်းသခင်များအားလုံးက ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်းကြလျှင် အမျိုးသားတော်လှန်ပုန်ကန်မှုကြီး ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ ဗြိတိသျှ၏ စစ်တပ်များမှာ မီးနှစ်မီးကြားသို့ ရောက်ရပေတော့မည်။ ရှေ့တွင် ရန်သူ ဂျပန်များရှိနေပြီး နောက်တွင်လည်း မြန်မာ့ရန်ကို စိတ်မချရ ဖြစ်ပေတော့သည်။

တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းကား နာမည်ကျော်ကြားသည့် သခင်ခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းထားလိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ နန်းရင်းဝန် ဆာပေါ်ထွန်းကို ဒေါ်မန်စမစ်က တိုင်ပင်ကြည့်ပြီးနောက် သခင်များအားလုံးကို ဖမ်းရန် အမိန့်ထုတ်ဆင့်လိုက်ကာ ထိုအကြောင်းကို အင်မရီထံသို့လည်း အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ဂျပန်များနှင့်အတူ အောင်ဆန်း ပါလာခြင်းကို ထိုစဉ်က မသိသေးပေ။ သိလျှင်လည်း အရေးကြီးသည်ဟု ယူဆခဲ့မည်မဟုတ်။ ထိုစဉ်ကဆိုလျှင် အောင်ဆန်း၏ နာမည်မှာ ထင်ပေါ်လေးနက်ခြင်း မရှိခဲ့သေးချေ။

ဤသို့ အဖြစ်အပျက်များ စုပြုံဖြစ်နေသည့် အချိန်မှာပင် ဦးစောနှင့် ဦးတင်ထွဋ်အား ဖမ်းလိုက်ပြီဟူသော သတင်းသည် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ ဇန်နဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့ထုတ် လန်ဒန်သတင်းစာများသည် ဦးစော၏ ဓာတ်ပုံနှင့်အတူ ထိုသတင်းကို ရှေ့မျက်နှာမှ အသားပေး၍ ဖော်ပြခဲ့ကြလေသည်။

ဦးစော လွတ်လပ်ရေးကတိ မရခဲ့ခြင်းသတင်းသည် ဘယ်လိုမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်ခဲ့သည့်နည်းတူ ၎င်းအား ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်း သတင်းကိုလည်း တိုင်းပြည်က ငြိမ်သက်စွာ ခံယူခဲ့ကြလေသည်။ ဦးစော၏ မျိုးချစ်ပါတီအတွင်း၌သာ ယာယီအားဖြင့် ခံပြင်းလှုပ်ရှားမှုဖြစ်ခဲ့ကာ ဦးစောတွင် ဘယ်လိုမှ အပြစ်မရှိပါဟု ကြေညာခဲ့ကြလေသည်။